

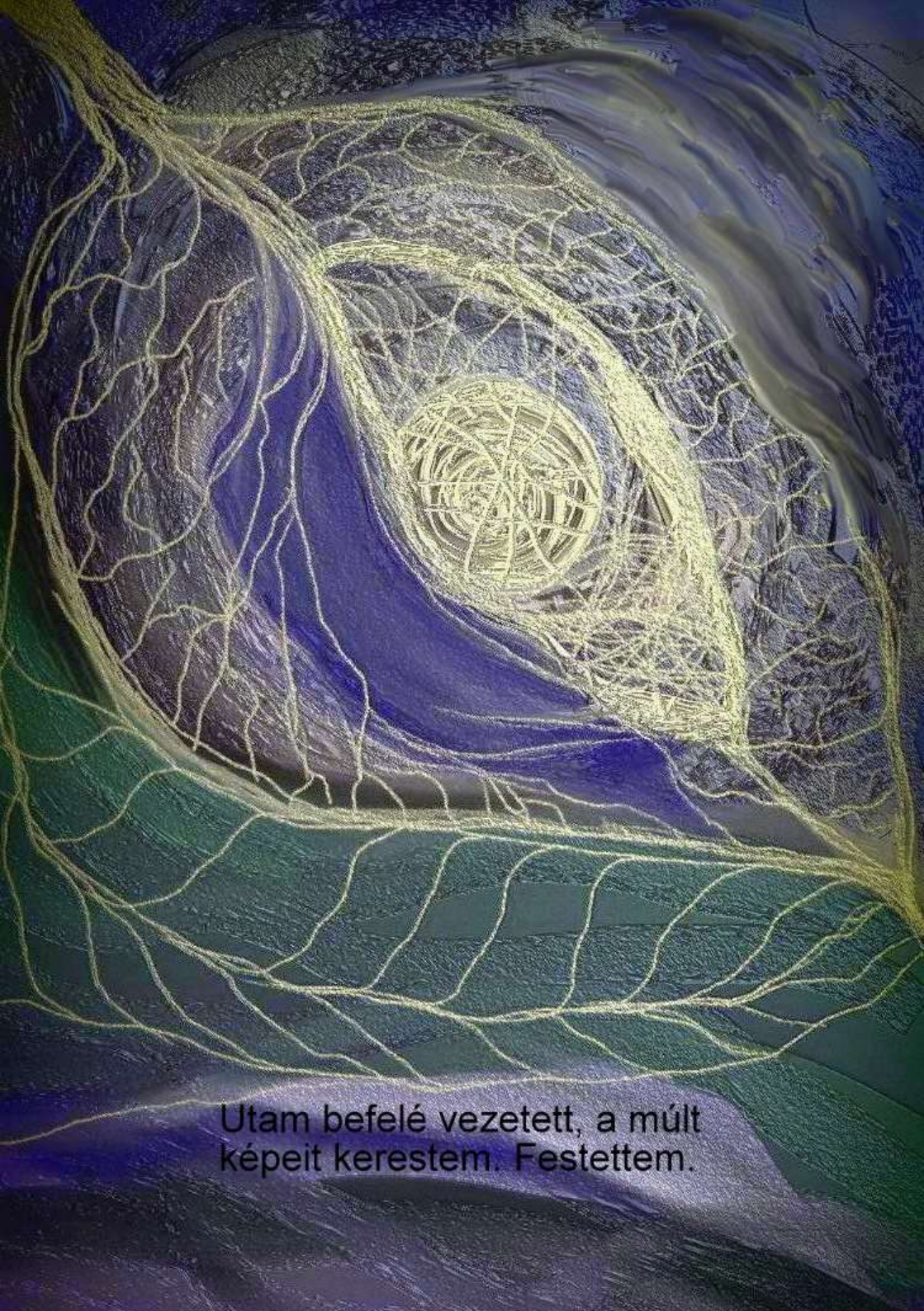

Szántó Márta

Imágó

Emlékképek előző életeimből
spirituális napló

Reinkarnációs
utazásaimról

Utam befelé vezetett, a múlt
képeit kerestem. Festettem.

Könyvemet magamnak írtam, azzal a szándékkal, hogy megőrizsem tovatűnő emlékképeimet előző éveimből.

Most, mégis, öcsémnek szeretném ajánlani, hogy lássa, milyen utat jártam be életeim során. Hogyan fejlődtem azzá az emberré, aki ma vagyok.

Arról, hogy, hogyan segítenek nekem ezek az utazások pozitív érzésekkel feltöltődni, gyógyulni testi bajaimból, meggyőzni őt és senki mást sem akarom. A változás, ami létrejött bennem, az talán csak nekem fontos, és a velem élőknek.

Eddig úgy gondoltam, hogy a festés önmagam kifejezésére elég nekem. Örömet leltem benne, oldotta a feszültségeimet. Ezeket a képeket táblaképekként festettem különböző technikákkal. Később választottam ki őket, amelyek az adott utazás élményét kifejezték számomra. Ezek a nyitó képek, az utazás során minden oldalon átváltoznak, tükrözve az érzéseimet.

A nyitó képekbe komponáltam az írást, ez a játék fontos nekem. Úgy alakítom az írás képét, ahogy nekem tetszik, cseppet sem szabályosan. Rólam beszél ez a mód is.

A kérdések jöttek az idők során, nem ebben a sorrendben, ahogy itt vannak. Mindíg éppen az, ami a mindennapjaimban nekem, akkor problémát jelentett.

A utazások során a megélt időben, próbáltam eligazodni. Hogy, hol történt, azt nem kutattam. A neveket sem tudtam meg, mert számomra nem ez volt a fontos, hanem az, amit megéltem akkor.

A vezetett meditációt és a reinkarnációs utaztatást a prána nadiban tanultam sok évvel ezelőtt. Elvarázsolt a megélt élmények szépsége, ereje, ahogy rám hatott. Négy évig tanultam

asztrológiát önismereti célból, hogy megtudjam már végre, ki is vagyok igazán. Ezért a kérdések egy része az asztrológiával kapcsolatos.

Amire nem tudtam a választ, megpróbáltam a múltban keresni. Megtaláltam őket.

Megéléseimet rögtön leírtam, de igazán nem dolgoztam fel őket. Ma már tudom, hogy ez nagy hiba volt. Ennek a lépésnek a hiánya hozta létre bennem a képeskönyv tervét. Lehet, talán, ez az én feldolgozásom a magam módján, a magam eszközeivel.

Senkit nem bíztatnék azonban arra, hogy próbálja ki ezt az utat szakszerű kíséret nélkül. Nem tudhatjuk előre, hogyan reagálunk az erős érzelmi hatásokra. Nekem szerencsém van, az idegrendszerem kibírta, nem omlottam össze a démonaimmal való találkozásaim során.

Az önutaztatást a nadiban tanultam.

Így mikor találkoztam az önhipnózis és múlt életi regresszió módszerével, úgy éreztem, ezt kipróbálhatom én is.

J.H.Slate, PhD- Carl Llewellyn Weschcke

AJTÓK ELŐZŐ ÉS JÖVŐBELI ÉLETEINKBE

Az önhipnózis gyakorlati alkalmazása című könyvét olvasva, gyakorlatait alkalmazva indultam el ezekre a múltéleti utazásokra.

A meditációt, amivel egyre mélyebbre jutok, nem írtam le, mert az mindenkinek más lehet.

Az enyémet már sokszor kipróbáltam, jól működik, és mindig ugyanaz.

Belső templomom, ahova megérkezem, mindig más. Megjelenésének és a vele kapcsolatos érzéseimnek a megfigyelése fontos számomra. Hitem szerint vezetve vagyok Teremtőm által, és segítőim, őrzőim is vannak. Ők vigyáznak rám, hogy csak annyit lássak, amit el tudok viselni, és fel tudok dolgozni. A köztes létben megjelenő bölcs lelkek tanácsait megfogadom, megőrzöm.

A hosszú előkészítés és az utazás jutalma az átélés és a katarzis, ami létrejön. Hitemben is megerősödöm, elfogadom sorsomat, tudva, hogy miben van felelősségem és szabad akaratom. Testvérem felfogása tudományos alapon működő materialista, ateista. Más-hogy látja a világot, mint én. Remélem, hogy történetekként, képekként is tudja értelmezni az előző életeimet. Ha munkámat irodalmi, képzőművészeti alkotásként szemléli, fantáziám szüleményének, talán elfogadhatóvá válik az ő számára is. Ebben bízom.

Családom szeretete nélkül nem tudtam volna összeszedni magam, összpontosítani az írásra. A hétköznapok szétforgácsoló, rohanó tempója nem kedvez a befelé fordulásnak. Idő, türelem és kitartás kell, a relaxáláshoz, meditáláshoz, és önhipnózishoz. Meg kell küzdenem szűkebb környezetem előítéleteivel is.

Köszönöm a támogatást, a beleegyezést abba, hogy megírhatom ezeket a történeteket. Szerepelnek a már meghalt rokonaim, apám, anyám, nagyanym, a ma velem élő fiaim, férjem, öcsém és a barátaim előző életeim történetében.

A legtöbb segítséget férjemtől kaptam, mert elviselte mindennapos nyűglődésem, bizonytalanságom, és biztatott, hogy tartsak ki.

Az utazásokat időben visszafelé haladva állítottam sorba. Így az ezt megelőző életem az első, a legrégebbiek a sor végén helyezkednek el. Lehetne fordítva is olvasni őket, a fejlődésem vizsgálva. Az utolsó nem illik a sorba, mert a kérdésemre kapott válasz alapján, most történik. Oda bármikor visszatérhetek, amikor szükségét érzem az elengedésnek.

Tartalom

- Miért vagyok beteg?
Miért zavaros, nehéz az életem? 11
- Miért talákoztam vele?
Ki volt ő nekem régen?
Most van közös feladatunk? 20
- Miért olyan feszült a viszonyom
mostanában a férjemmel, tartozom
neki? Asztrológia- a Plútója
együtt áll a Holdammal. 30
- Milyen fogadalmam volt, ami még
ma is visszahúz engem?
Asztrológia- Neptunuszom együtt
áll a Vesztával a 8. házban. 41
- Emésztési betegségem gyökere
hol található? 51
- Talákoztam már vele a múltban?
Most az erős kötés, és a durva
elszakadás kényszere feszít minket.
Mire tanít engem ez a nehéz
helyzet? 61

- Tudni szeretném, miért ő lett most az anyám?
Milyen karmikus kapcsolatom volt vele előző életemben, minek kellett volna most megvalósulnia? 72
- Már elmúltam 62 éves, hogyan fejlődhet kapcsolatunk a férjemmel?
Melyik előző életemben találok erre választ? 85
- Mit jelent számomra az elutasítás és durvaság a családban?
Miért találkozom most vele? 95
- Milyen karmikus kötelék tart össze bennünket több, mint negyven éve? 106
- Keresem azt az életemet, ahol a fiammal már találkoztam. 119
- Azt a traumát keresem, ami magja az engem lehúzó, szorongató félelemnek. 130
- Miért beteg a pajzsmirigyem?
Mit tanít nekem ez a betegség? 142

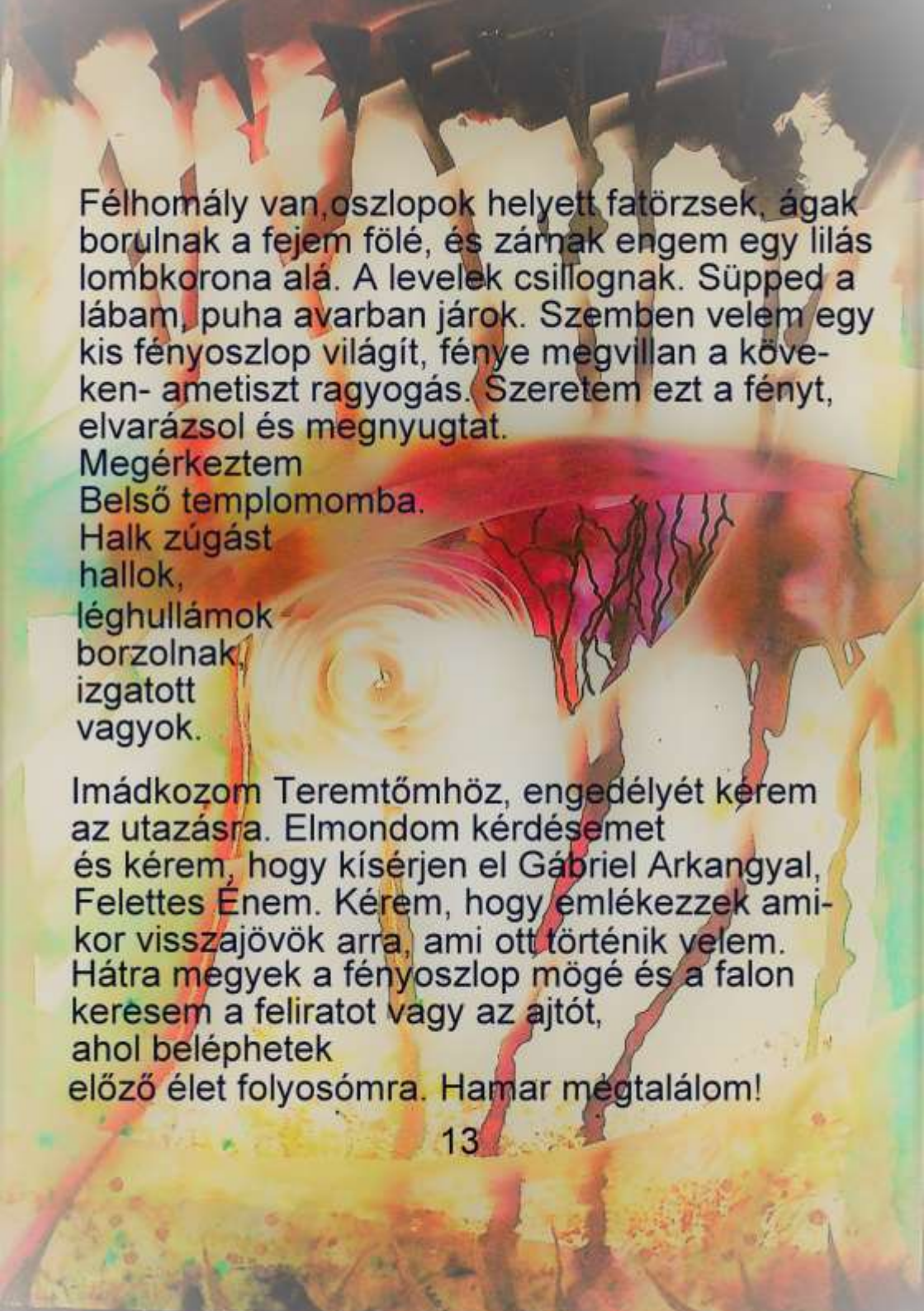
- Milyen kötelék köt engem a férjem testvéréhez, és húz a mélybe? 152
- Miért érzem úgy, hogy gyógyítanom kell a körülöttem élőket? Melyik előző életemben találok erre választ? 162
- Milyen karmikus kötelék köt össze bennünket? Tartozom neki? 174
- Miért ő lett a testvérem? Mi most a feladatunk egymással? 185
- Felnőtté váló fiammal létrejött feszült viszonyomnak mi az oka?
Találok-e rá választ valamelyik előző életemben? 197
- Miért nem tudom megélni, átadni spiritualitásom? Milyen blokk akadályoz abban, hogy környezetem elfogadjon segítőnek? 208
- Szabadságvágyam és a női szerepeim közötti jelenlegi feszültség melyik előző életemmel van összefüggésben?
Mit kellene látnom? 219

- Asztrológia- A Szoláromban együtt áll az Életcéloim a Szaturnusszal és a Vesztával. Felszállóim az 5. házba esik. Mit jelent ez nekem most? Melyik előző életemben találok rá választ? 232
- Asztrológia- A Radixomban a Felszálló Hold-csomópontom és az Mc együtt áll a Marssal és az Antareszszel. Milyen életfeladatom van az Antareszszel kapcsolatban? Melyik előző életemben kapok erre válszt? 242
- Asztrológia- Mit jelent az, hogy a Radixomban a 12. házban együtt áll a Napom, Keironom, Merkúrom? Milyen képességeim voltak? 252
- Hogyan találkozhatnék lelkem gyökereivel? Plútóval, mint a tudattalan erőinek szimbólumával? 261
- Elfojtott érzelmeim hol vannak most a testemben? 273

Miért vagyok beteg?
Miért zavaros, nehéz
az életem?

Félhomály van, oszlopok helyett fatörzsek, ágak
borulnak a fejem fölé, és zárnak engem egy lilás
lombkorona alá. A levelek csillognak. Süpped a
lábam, puha avarban járok. Szemben velem egy
kis fényoszlop világít, fénye megvillan a köve-
ken- ametiszt ragyogás. Szeretem ezt a fényt,
elvarázsol és megnyugtat.

Megérkeztem
Belső templomomba.
Halk zúgást
hallok,
léghullámok
borzolnak,
izgatott
vagyok.

Imádkozom Teremtőmhöz, engedélyét kérem
az utazásra. Elmondom kérdésemet
és kérem, hogy kísérjen el Gábrriel Arkangyal,
Felettes Énem. Kérem, hogy emlékezzen ami-
kor visszajövök arra, ami ott történik velem.
Hátra megyek a fényoszlop mögé és a falon
keresem a feliratot vagy az ajtót,
ahol beléphetek
előző élet folyosómra. Hamar megtalálom!

Kezem érintésére kinyílik.
Belépek. Nehezen látok, a romos folyosón
Gyökerek, törmelék, por mindenhol. Tapo-
gatózva haladok. Olyan sötét, huzatos, mint
egy ásatás. Ahogy így botorkálok, felfigyelek
egy kilincsre és ott az ajtó is! Lesöpöröm.
Szép mahagóni színű, díszes ajtó előtt állok.
Nem gondolkozom azon, hogy szemlélője
leszek-e annak, ami történik vagy szereplője.
Szívem a torkomban
lűktetet,
amikor
benyitok.

Sötét van, csak a réseken
szűrődik be egy pici fény.
Egy deszka ajtó mögött kucorgok és lesek
kifelé. Nagyon félek, hogy megtalálnak. Egy
kocsma szekrényében bujkálok. A hangokat
jól hallom, kiabálást, csapkodást.

-Meg kell találni! Ellopta a kulcsot!
hogyan lehet ez? kinyírom, mocskok, csaló ku-
rafi!- a hangja félelmetes. Ez én vagyok!
Döböntően ülök ott és várok, közben ma-
gamban mosolygok. Megvárom a hajnalt és
akkor kisurranok.

8-10 éves kislány vagyok.

Valami gyönyörű, bordó, bársony, vitézi öltönyben állok a szobámban a tükör előtt.

Hadonászok a kardommal. Szép a szobám, hintalovam, játékaim szép rendben, könyveim a polcon sorakoznak. Mindenem megvan, elégedett vagyok magammal. Senki sincs körülöttem, egyedül vagyok.

Előre megyek az időben.

Fiatal, csinos férfi vagyok.

Drága öltöny,
elegáns cipő,
kalap,
cigaretta.

Kaszinóba járok, kártyázok is, néha szerencsém is van. Léha életet élek. - bevillanó képekben látom. Látok egy fiatal, szép nőt, aki most is rám vár, szeret engem, de én csak cicázok vele. Nem találom a helyem, furakodok egyre feljebb. Jól beszélek, sima a modorom, tanult vagyok. Jól helyezkedem a politikában is. A csalás sem riaszt vissza, és elégedett vagyok magammal.

Előre megyek az időben.
Este hazafelé ballagok, szép a város,
Budapestre hasonlít. Régi kandaláberek
(a 30-as évek talán) nagy elegáns házak,
sétálok és cigarettázom.

Hirtelen berántanak egy sötét kapu alá, és
többen is leszúrnak !
Nem látom őket, csak fetrengek kínomban,
de hiába, leszorítanak.

A májam helyén
a szép
szürke
öltönyöm
csupa vér!
Nem rögtön
halok meg.

Fetrengem kínomban, és nem értem, hogy
miért? A szép fiatal nő arcát látom, ahogy
sír. -Jobb is neki így- ezt gondolom.

Gyorsan visszalépek, és becsukom magam
mögött az ajtót. Megint a folyosón vagyok
és jobbra meglátok egy halványan világító
ajtót, átlátszik, tudom, hogy oda be kell
mennem. A Köztes lét ajtaja. Benyitok.

Félhomály van, lebegek. Sokan vannak itt, de nem látok arcokat, hozzám nem szól senki. Mit keresek itt? Figyelmemet a magasban egy hatalmas tábla vonja magára. Letaglózva állok ott.

A táblán íródnak a következő mondatok, és én tudom, hogy nekem szólnak:

-Jó helyre születted,
peregnek a
képek a
szemem
előtt-

-Jó gyerekkorod volt,
szerettek téged. Tanulhattál, jó módban,
intelligens emberek között mozoghattál,
te is intelligens és sármos voltál.

-Mégis mindennel visszaéltél!

-Nem szerettél senkit, nem segítettél senkinek. -Csaltál. A kulcs, amit elloptál, az a Szerepek Házának a kulcsa. Szerepeket játszottál, visszaéltél az emberek bizalmával.

Ráláttam az életemre, cselekedeteimre.

Őszintén megbántam, azt, amit tettem.
Kértem azok bocsánatát, akiknek ártottam.
Megbocsátottam magamnak is. Teljesen
összeroskadtam.

Mintha körbe fogtak volna és lebegtem to-
vább. Támogattak engem, bebugyoláltak
egy fehér fénybe. A táblán folytatódott az

írás. Azért, amit tettél, a
következő életed
ennél nehezebb
lesz.

-Nehéz

gyermekkor,
a biztonság
és a szeretet
hiánya keseríti

majd meg az életed. Lánynak születesz egy-
szerű emberek közé, de te erősen fogsz a
tudásra és a felemelkedésre vágyani. Sze-
rencsére nagy szíved lesz, segíted a körü-
lötted élőket. Nehezen, sok munkával halad-
hatsz előre, lesz hited és megkapod a támo-
gatást is, ha kéred.

The background is an abstract, colorful composition. At the top, there are dark, jagged shapes resembling a crown or a set of teeth. Below this, a large, stylized eye is visible, with a bright yellow center and a red, textured iris. The rest of the page is filled with various colors like red, orange, yellow, and green, with some darker, more chaotic areas. The overall effect is one of intense, emotional energy.

-Az a kulcs, amit elloptál, az a Szerepek Házának a kulcsa volt.
-Olyan szerepeket öltöttél magadra, amikkel előrébb juthattál, másokat megcsalva.

-Most más szerepeket kell magadra vened:
Nő, anya, segítő, szolgáló, tanító.....
Elfogadtam az üzenetet, láttam magam,
ahogy megbocsátok a gyilkosaimnak és
önmagamnak is.
Sírtam, többen is átöleltek. Elengedtem ezt
az életemet. Megértettem a kérdésekre
adott választ és, hogy mit kell tennem
ebben az életemben a gyógyulásomért.
Kiléptem innen és visszatértem oda
ahonnan elindultam.

Miért találkoztam vele?
Ki volt ő nekem régen?
Most van közös feladatunk?

Belső templomomban szeretet és biztonság
ölel át engem, a fények simogatnak.
Teremtőm áldását kérem az utazásra,
válaszát a kérdéseimre, és, hogy kísérjen
el Gábrriel Arkangyal és Felettes énem.

Beléptem előző élet folyosómra, minden
derengő, halvány fényben úszik.
Nem sokáig nézelődtem, mert hamar
észrevettem egy fényes, áttetsző ajtót.
Lótusz formája és halvány zöld-rózsás
színe volt kagyló kilinccsel. Benyitottam.
Azt éreztem,
hogy kicsi
vagyok,
négykézláb
próbálok kijutni innen,
de nem tudok,
mert fáj.
Sírok,
nem látok
a könnyeimtől,
az arcom
csupa föld,
megfulladok!

Megnéztem magam kívülről, hogy mi történik velem.

Egy kicsi lány baba voltam, a tarlóban próbáltam mászni, de sehogyan sem ment. Mást ott nem láttam.

Visszamentem az időben.

Egy kis templomban vagyok, éppen keresztelnek. Díszes szép pólyában, anyám ölelésében. Nyugalom, békesség, szeretet és ünnepélyes csend vesz körül. A fények anyám arcára estek fentről megvilágítva őt, én mást nem is láttam, nem hallottam.

Fiatal, lányos arcát keretezte a kendő,
szemei kéken ragyogtak, mosolygott rám.

Igen, ő az, ráismerek!
Nagyon fiatal, szinte
még kislány, törékeny alakját átölelte
apám. Ő is nagyon fiatal, kicsit jobban
megnéztem: nagyon hasonlít a jelenlegi
fiamra!
Még kicsit ringatózom ebben a boldog-
ságban és felismerésben.

Előre haladva az időben, dörgésben,
villámlásban látom magunkat.

Zuhog az eső, anyám arcán lecsorogva,
mintha könnyecseppek áradata lenne.

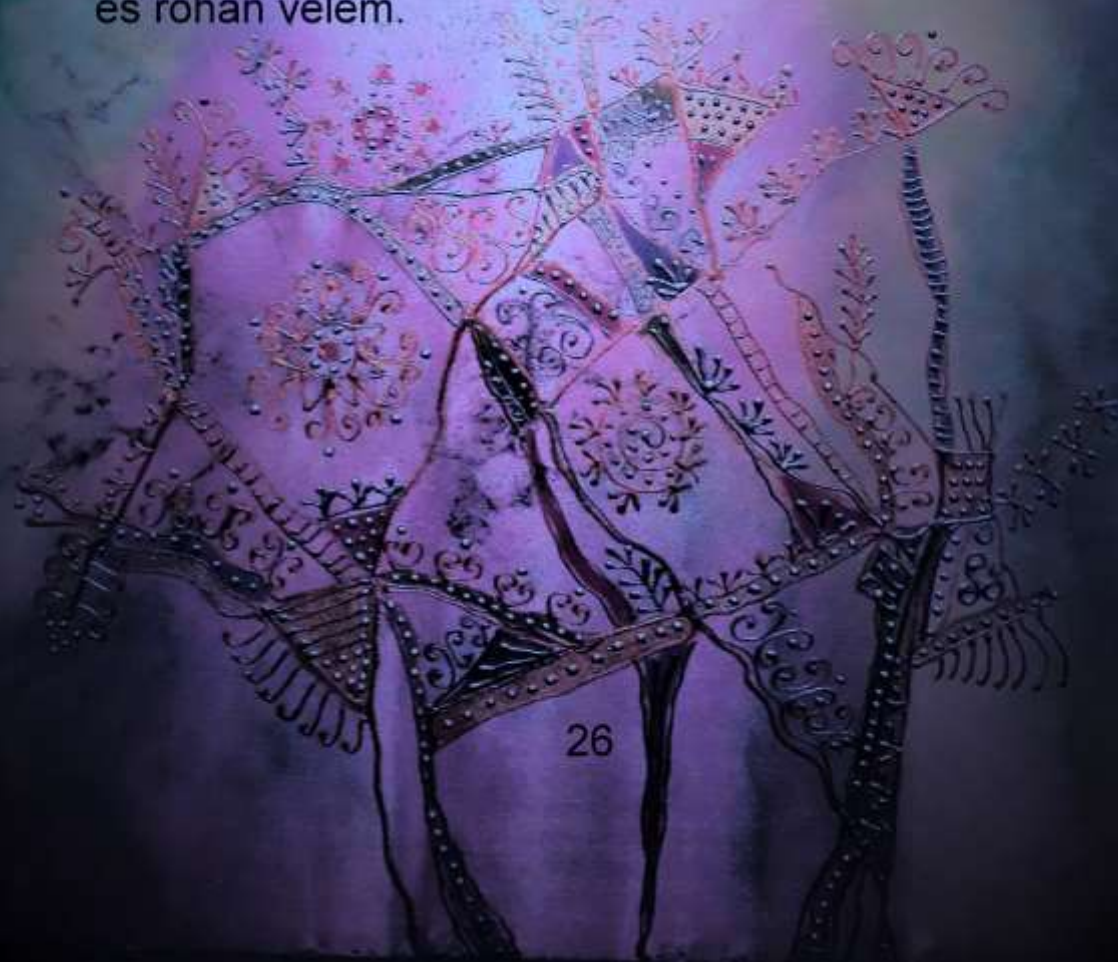
De ő nevet, csavarintva egyet rajtam,
a hasán rejtett a kendők közé, rám
hajolva védett engem.

A következő képben egy kicsi parasztház-
ban vagyok. Alig vannak bútorok, minden
kopott és szegényes. Bár ezt látom, nekem
ez a valóság, semmit sem érzékelek a
szegénységből. Csak azt tudom, hogy
szeretnek, boldogság vesz körül.
Szépen növegetek, látom, hogy
született egy öcsém is.

Előre haladva az időben, már úgy három éves lehetek. Sokat játszom, szaladgálok, kacagok, húzgálom az öcsémet. Jó életem van akkor is, ha szegényen élünk.

Egy reggel ijesztő hangokat hallok és kiabálást. Nem értem mi történik?

Anyám ráncigál, pofoz engem, hogy térjek magamhoz, de nem tudok, már nem vagyok magamnál. A láz és a torokgyík teljesen lebénítja kicsi testemet, olyan vagyok, mint egy rongybaba. Anyám csókolgat, ordít, felkap és rohan velem.

Az utcán szétrebbenek az emberek, nagy az ijedség, mindenki nagyon félti a torokgyíktól a gyerekeket.

En már többet nem látok, mert ott anyám ölében meghalok.

Látom, szépen felöltöztetett, kicsi testemet egy kis deszkakoporsóban, húzza egy lovas kordé. A temetésen alig voltak, zuhogott az eső, szüleimet láttam összekapaszkodva, szürke arccal.

A kis koporsómra az volt írva:

Julcsi élt 3 évet

A folyosóra kilépve látom, hogy egy kicsi rózsaszínű ajtó világít felém. Nincs kilincse, magától nyílik ki, ahogy hozzáérek.

Belépek a köztes létbe.

Egy csodálatos selyemréten szaladgálok.

A nap süt, meleg van, lágy szél lengeti a hajam. Mindenhonnan gyerekkacagást hallok, sok ismeretlen játékot látok, mindent ki akarok próbálni!

Nekiszaladok valakinek és akkor látom, hogy körben ülnek. Szeretettel megölel az egyik idős alak, és beszél hozzám:

Kinek a kislánya vagy?

-Gyönyörű, boldog gyermek voltál, de nem nőhettél fel. Ezért találkozhatsz az akkori szüleiddel, hogy valamit bepótolhassatok abból, amit nem élhettetek meg.

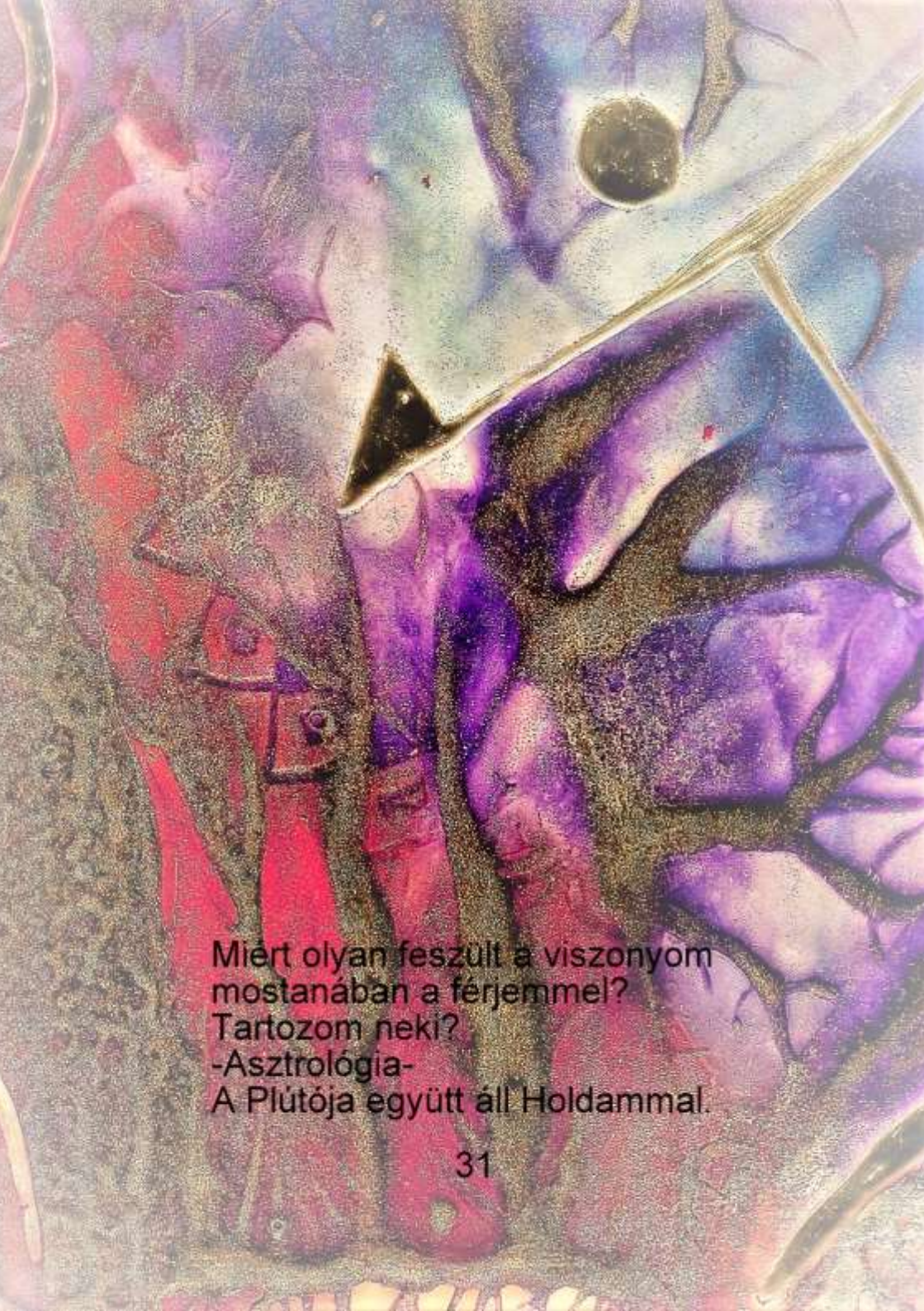
-Hogy szeressétek, segítsétek egymást utatokon, most egy másik életben és szereposztásban.

Az akkori anyád, most barátnőd, és az
akkori apád, most a fiad.
Bocsáss meg mindenkinek, ha valaki
ártott neked!

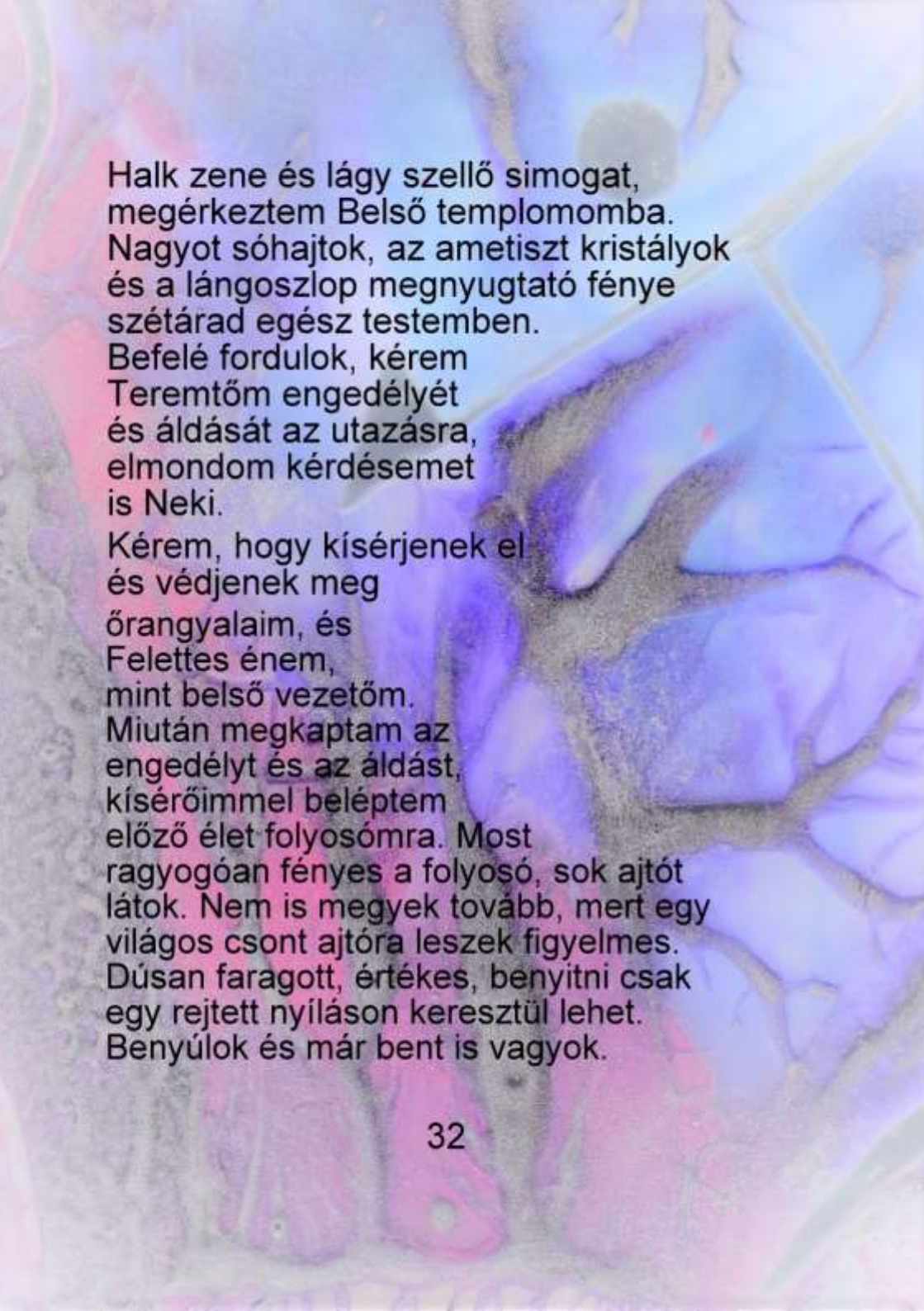
Megtörtént úgy, hogy nem is tudtam,
mi történik velem, és már szaladtam
is tovább.

Azt még hallottam messziről:
Őrizd a szívedben
a szép emlékeket
és a szeretetet!

Miért olyan feszült a viszonyom
mostanában a férjemmel?
Tartozom neki?
-Asztrológia-
A Plútója együtt áll Holdammal.

Halk zene és lágy szellő simogat,
megérkeztem Belső templomomba.
Nagyot sóhajtok, az ametiszt kristályok
és a lángoszlop megnyugtató fénye
szétárad egész testemben.

Befelé fordulok, kérem
Teremtőm engedélyét
és áldását az utazásra,
elmondom kérdésemet
is Neki.

Kérem, hogy kísérjenek el
és védjenek meg

őrangyalaim, és
Felettes énem,
mint belső vezetőm.

Miután megkaptam az
engedélyt és az áldást,
kísérőimmel beléptem
előző élet folyosómra. Most
ragyogóan fényes a folyosó, sok ajtót
látok. Nem is megyek tovább, mert egy
világos csont ajtóra leszek figyelmes.
Dúsan faragott, értékes, benyitni csak
egy rejtett nyíláson keresztül lehet.
Benyúlok és már bent is vagyok.

Egy hegy tetején állok, fúj a szél, egy
gyönyörű völgyet látok magam előtt.
Most veszem észre, hogy madár
vagyok. Kinyitom a szárnyam
és leereszkedem
a hegytetőről.

A völgyben
csendesesen
megbújik
egy kis falu.
Kiválasztok
egy udvart.
Takaros a porta,
módos parasztház.
Leülök a tornáccal szemben, és az ajtót
figyelem, semmi sem történik. Csend van,
benézek az ablakon. A szépen berendezett
tisztaszobában ott áll az asztalnál egy
barna, csinos, ködmönös fiatalasszony.
Őt keresem- gondoltam, és már magamat
láttam benne. Várom valakire, mert ez
nem az én házam.

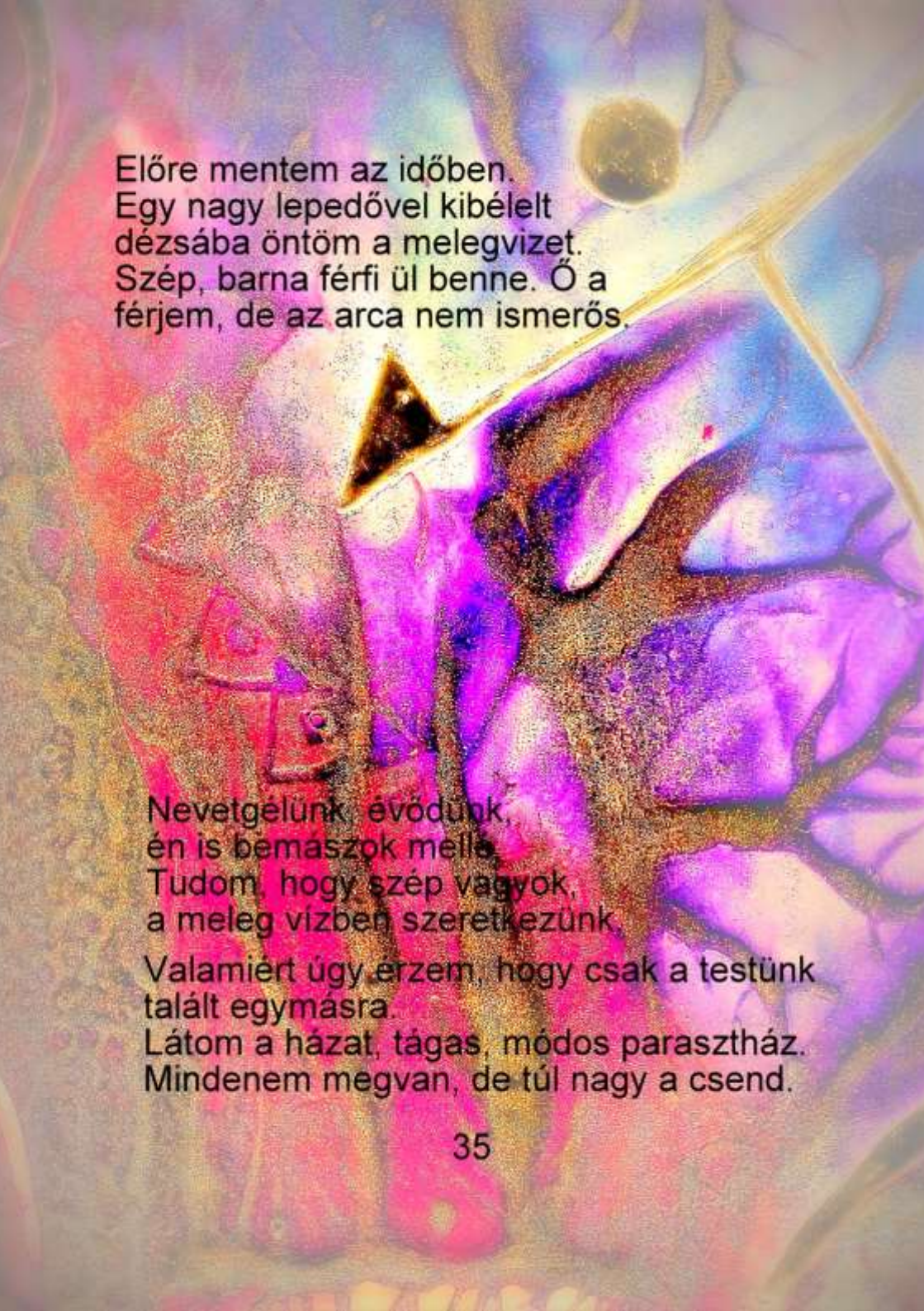
Kis idő múlva belép egy idősebb asszony a szobába. Nem ismerem őt, de bízom benne, mert javasasszony. Végigmér, vizsgálgat, kérdezi, hogy miért jöttem hozzá? Nehezen bírom kimondani:

-Miért nem lett gyerekem?
Kiment, hozott egy csésze teát, keserű volt nagyon. Rosszul lettem, ott rögtön hánytam is tőle.

-Száras hányás, és

most valamaitól megtisztulsz.-

Nagyot sóhajtvá,
tényleg könnyebbnek
érezem magam.

Előre mentem az időben.
Egy nagy lepedővel kibélelt
dézsába öntöm a melegvizet.
Szép, barna férfi ül benne. Ő a
férjem, de az arca nem ismerős.

Nevetgélünk, évődünk,
én is bemászok mellé.
Tudom, hogy szép vagyok,
a meleg vízben szeretkezünk.
Valamiért úgy érzem, hogy csak a testünk
talált egymásra.
Látom a házat, tágas, módos parasztház.
Mindenem megvan, de túl nagy a csend.

Sokat vagyok egyedül, sivár az életem,
megromlott a házasságom, mert
nincs gyermekünk.

Szívembe
markol a kérdés,
amit a férjemtől hallok:
akkor ki örökli
a földet és a jószágot ?!

Lassan idegenné válok
a saját házamban.
Egy esős őszi napon
könnyek nélkül összepakolom
kevés kis holmimat
és elmegyek. Nem kell sokat gyalogolnom
a zárdáig. Bekopogtatok a nagy kapun,
szívesen fogadnak és nem kérdeznek
semmit.

Dolgozni tudok, jó lesz nekem itt. Közel vagyok
eddig otthonomhoz is, csak egy hosszú faszor
és egy hatalmas kőkerítés választ el a régi
életemtől, a falumtól. A hónapok múlnak
egymás után, imádkozom, hallok a
szavakat, de nem érzem. Itt is
idegen vagyok.

Előre megyek az időben.
Térdepelek a templomban
és imádkozom könnyeimet
nyelve. Hogyan történhetett
ez meg velem? Mardos a szégyen,
nem tudok hova bújni, kíváncsi
szemek fürkésznek.
Összesúgnak a
hátam mögött:
Terhes !

A szégyen beborít
teljesen.
A gyermekemet
megszülhetem itt,
és utána mennem
kell innen.

Teljesen kiszolgáltatottan és kétségbe
esve hagyom el a zárdát. Nagyon hideg
van, gyönyörű kislányomat magamhoz
szorítva bolyongok céltalanul az utcákon,
nincs hová mennem!
A könnyeimtől nem látok, a fáradtságtól
összerogyok, amikor egy kéz felemel
engem.

Gyere, lányom, melegedj meg!
Bevezet engem egy házba.
Kicsi és takaros. Az öregember
egyedül lakik benne. Azt mondja,
hogy ott maradhatok nála, majd segíték
neki a ház körül. Megmenekültem!
Szolgálom őt élete végéig,
megteszek neki
mindent, amire
kér, de szeretni
nem tudom. Hálát érzek
minden nap, amikor felkelek.

A bűnömtől nem szabadulhatok,
amit tettem, meg nem bocsátható!

A napok után a hónapok és évek egyre
gyorsabban múlnak. Vigaszom a gyermek,
az ő kis szeme ragyog, boldogságot
áraszt mindenkire maga körül.

Kilépek ebből az életemből, újra a folyosón
vagyok, és meglátom a mellettem álló
világos zöld ajtót.
Tudom, hogy ide kell benyitnom.

Egy napsütötte, tavaszi lugas képe tárul elém,
Minden illatos, a madarak énekétől ismerős.
Örülök, könnyűnek érzem magam, leülök egy
kerti asztalhoz. Már nem vagyok egyedül, mert
sorban jönnek oda a lelkek, és leülnek ők is.
Az arcukat nem látom,
de elfogadó szeretetüket érzem

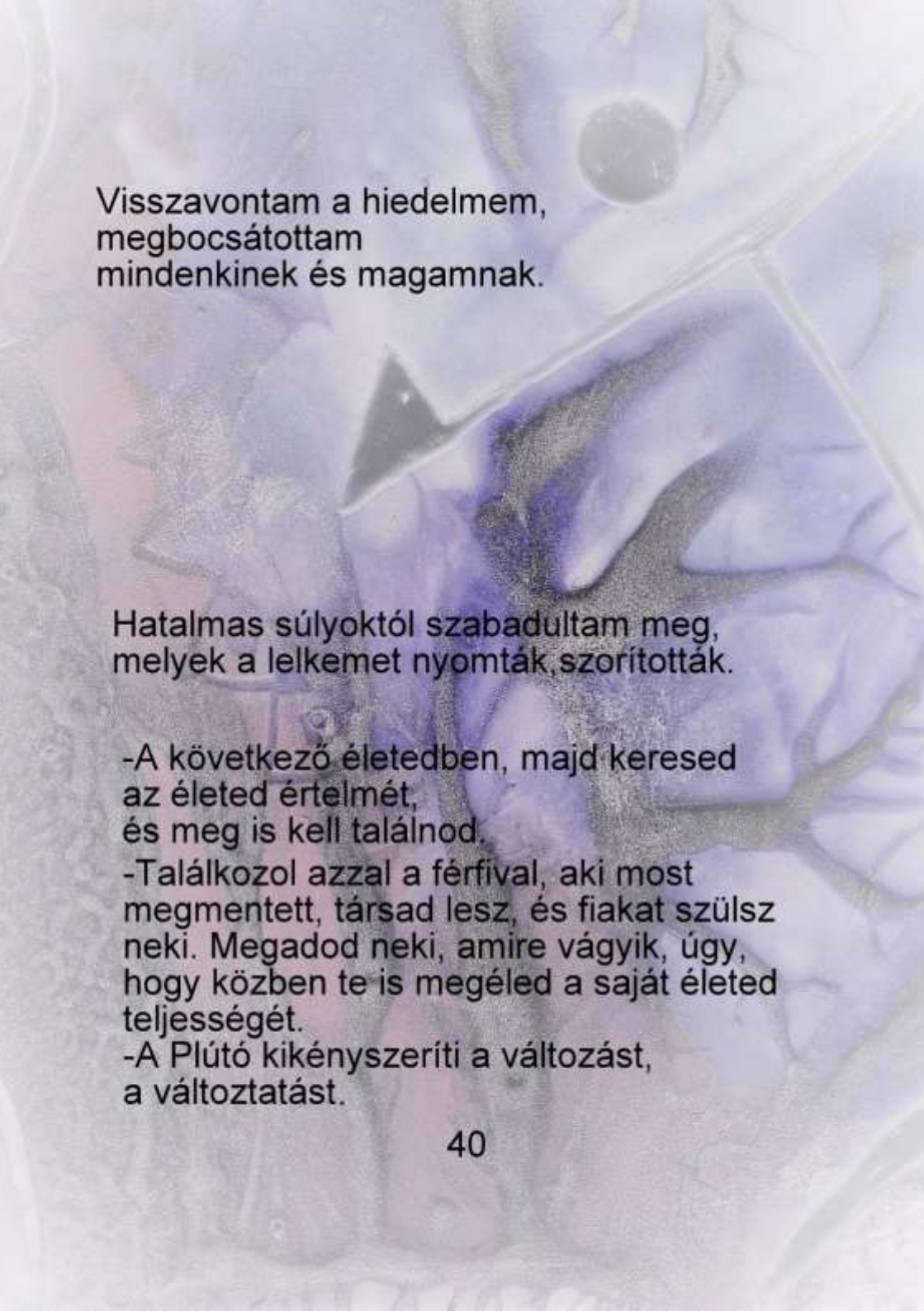
Hozzám beszélnek:

-Megkaptad a szépséget, a testi szerelmet,
a jó módot,
a gyermeket és
a segítséget, de
te mégsem tudtad, mit keresel.

Pergett az életem a szemem előtt,

- Nem találtad a helyed a világban, idegennek
érezted magad a saját életedben.
- Vond vissza ezt a hiedelmed, fogadd el az
életed, vállald fel a felelősséget azért, amit
teszel életed során!

Megértettem
mindent, ami történt velem.

Visszavontam a hiedelmem,
megbocsátottam
mindenkinek és magamnak.

Hatalmas súlyoktól szabadultam meg,
melyek a lelkemet nyomták, szorították.

-A következő életedben, majd keresed
az életed értelmét,
és meg is kell találnod.

-Találkozol azzal a férfival, aki most
megmentett, társad lesz, és fiaikat szülsz
neki. Megadod neki, amire vágyik, úgy,
hogy közben te is megéled a saját életed
teljességét.

-A Plútó kikényszeríti a változást,
a változtatást.

Milyen fogadalmam volt, ami még
ma is visszahúz engem?
-Asztrológia-
Radixomban a Neptunusz együtt áll
a Vestával a 8. házban.

Csendes félhomály van, ismerős, lágy
színek, és a lángoszlop várt engem
Belső templomomban. Még egy kicsit
várok, megnyugtatom magam, mielőtt
Teremtőm engedélyét kérem az uta-
zásra. Ahogy erre gondolok, megnő
a fény. Kérem, hogy kísérjenek el,
és védjenek Gábriel Arkangyal
és Felettes énem.

Kérdésem elmondása
után, a templom hátsó falán
keresem az ajtót. Könnyen megta-
lálom a kicsi kilincset , és belépek.
előző élet folyosómra.

Most derengő fények segítenek
megtalálni, felismerni az ajtót.
Durván erezett, szép, régi,
kékre festett deszkából van.
Lenyomom a kilincset.

Egy nyugodt, békés tópartot látok, a partot nádas szegélyezi. A nádasba gyalogolva egy lány lépked egyre beljebb a vízben, nem akarja, hogy lássák, rejtőzködik.

Titokban egy fiatal férfit figyel, ahogy csónakjával elhalad a nádas előtt a nyílt vízen. A lány én vagyok, mert kiugrik a szívem. Ki lehet ő, és ki vagyok én?

Őt nem ismerem, most látom először, és nagyon tetszik: barna, magas.

Én talán 17 éves lehetek, cseppet sem szép, olyan átlagos, barna, hosszú hajam copfban viselem. Vékony vagyok, egyszerű, barna ruhám feltűrve gyaloglok a vízben.

Kiszaladtam ide a faluból, hogy egy kicsit magam legyek. Szeretek ide jönni, itt megnyugszom.

Megmosom az arcom, karom, szívom magamba a jó levegőt és a csendet

Előre megyek az időben.
Egy konyhában látom magam, nagyon
sírok, nincs körülöttem senki,
minden hangra összerezzenek.

Senki meg ne lássa, hogy sírtam!
Törölgetem magam, elrakok
gyorsan mindent,
rend legyen,
mire hazajönnek !

Pedig rend van, talán kínosan is nagy
rend, minden a megszabott helyén
lehet csak a szobában
és a konyhában is,
ahogy egy
módos portán illik.
Várom, félek
az ablakra
nézni.

Visszamentem az időben.

Sötét éjszaka van, az ágyamban próbálok
elbújni, de nincs hova.

A nyakamban erős lihegés,
nagy markok szorongatják
testemet, befogják a számat,
nehogy sikítsak a fájdalomtól.

az Apám az

Hamar végez velem, és én ott maradok
a mocsokban. Már meg is szokhattam
volna, olyan sokszor tört már rám
ez a jeges rémület és undor.

Hogy mikor jön, sosem tudom,

nem szólhatok senkinek, mert akkor
megöl, és ő megteszi.

Ez a szörnyű titok
elemészti minden örömeimet.

Úgy járkálok a testemben,
ruhámban, mintha nem is az enyém
volna.

Az életem sem az enyém.

Előre megyek az időben.

Éjszaka van, a kamrában a földön vonaglik a testem, szörnyű kíniaim vannak. Kaparom a padlót, ordítok, már mindegy, ki tudja meg. Anyám szótlanul segít, tartja a hátam.

Haragja ellenem fordul, lenyeli könnyeit. Órák múlva még mindig vajúdom ezt a bűnt,
nem az én bűnömet, de az én mocskomat.

Egy utolsó fájással kiszakad belőlem !

Látni akarom

.Hogy lássam, felhúzómagam
-ez nem is gyerek, ez egy szörnyeteg!

Nem sír, már talán nem is él, anyám gyorsan egy rongyba tekeri, és elviszi.

Fekszem mozdulatlan, mint akit odalöktek,
nem tudok sírni sem, csak arra gondolok, hogy
én már soha nem lehetek tiszta, szerelmes,
mert mocskos vagyok és elátkozott.

Nagy csend ül a házra.

A következő képben azt láttam, hogy széttárt karokkal lebegek a vízben, véresen, fátyolos kendőben. Halottan.

Az a férfi talál meg, akit akkor láttam a tavon. Ő csak nézi azt a lányt, és nem érti, hogy, hogy történhetett ez meg. A víz sodrása eltüntette a vérfoltokat, a lány kibomlott haja lágyan keretezte az arcát. A férfi szépnek látta őt.

Tovább léptem az időben.

A koporsóba fehér menyasszonyi ruhában fektették a testem, hátha nem derül ki semmi.

Ez annyira felzaklatott engem, hogy már mást nem is láttam, gyorsan visszaléptem a folyosóra.

A szomszédos ajtó kicsi, szintén kopott deszka ajtó volt és fehér.

Benyitottam.

Láttam, hogy egy világos, meleg teremben,
illatos szappanokkal
fürösztének engem. Halk zene ringatott, lágy
kezek simogattak.

Többen voltak ott, mind nők, az arcukat
nem láttam, de a hangjukból áradt a szeretet.

-Csak nyugodtan pihenjél, itt, most már nem
bánthat téged senki, tiszta vagy.

-Nem kell szégyellened magad. Itt mindenki
elfogad és szeret téged.

-Bocsáss meg az ellened vétkezőknek
és magadnak, engedd el a fájdalmadat!

-Vond vissza a fogadalmadat, amit tettél,
mielőtt eldobtad az életedet! Visszavontam
és elengedtem engedelmesen.

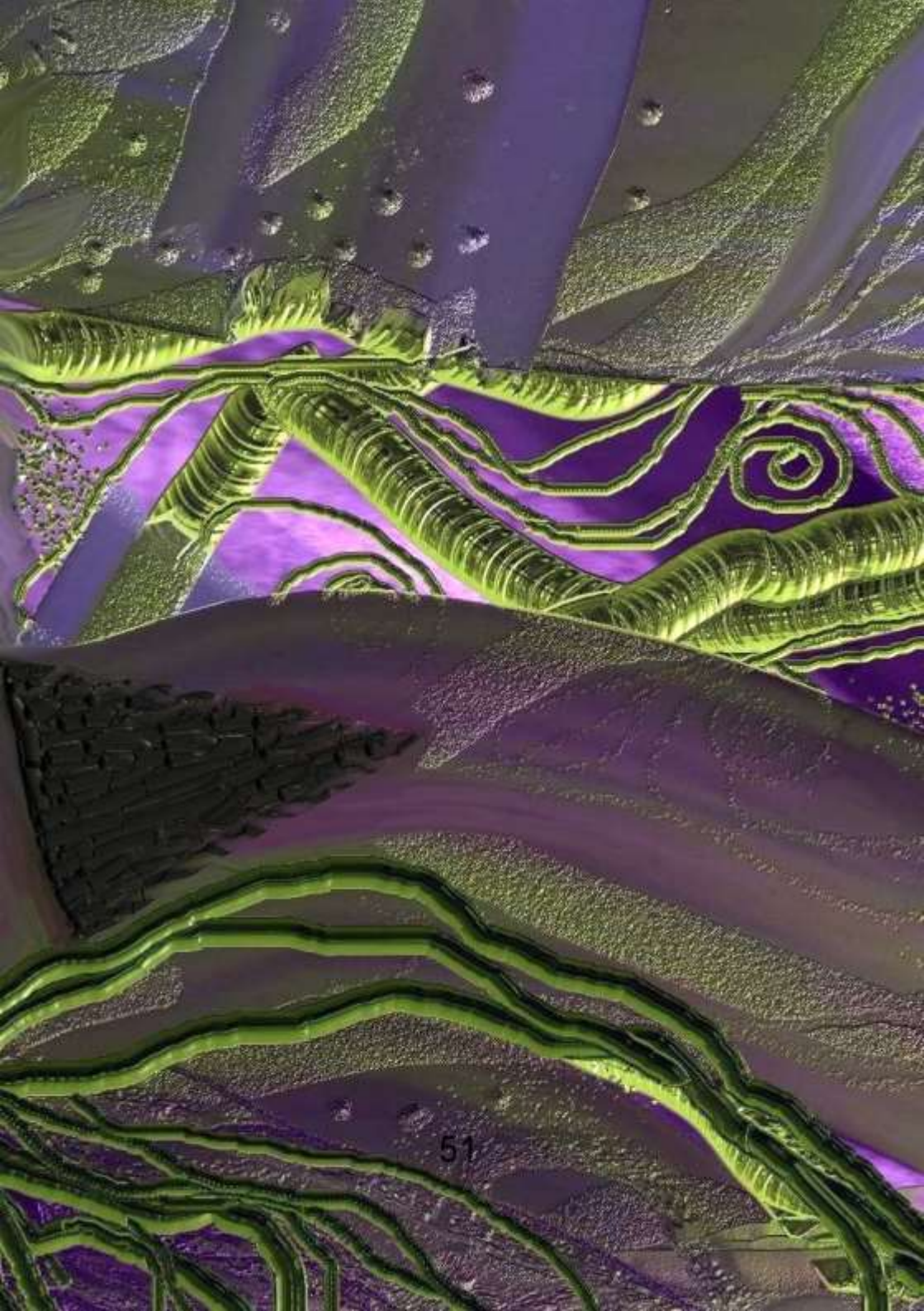
Szép lassan a víz minden ellenérzést
kimosott belőlem. Felszabadultam nehéz
titkom és fogadalmam alól,
elhagytam ezt
a termet.

Szűk folyosókon keresztül egy tágas
kertbe léptem. Hirtelen nyugalom és
szépség áradt felém mindenhonnan.

Biztonságban és isteni szeretetben
lépkedtem tovább.

Talán lesz még
egy következő életem,
szerelmem
tisztán.

Emésztési betegségem gyökere
hol található?

Arccal a földre borulva
érkeztem Belső templomomba, nem
tudok mozdulni sem. Lassan felnézek, és
látom a sejtelmes fényeket, felismerem az
oszlopokat, az oltárt.

Leporolom magamról ezt a finom ametiszt
port, és megnyugszom. Teremtőmet hívom,
segítsen utazásomban, hogy választ kapjak
a kérdéseimre. Ne felejtsem el, amit látok, és
megélelem előző életemben.

Kérem, hogy Gábrriel és Felettes énem
kísérjen és védjen utam során. Lágy szellő
jelzi, hogy megérkeznek, könnyen megtalá-
lom a kicsi réz kilincset, és belépünk a
folyósóra. Tiszta fény árad a falakból,
lassan suhanunk előre.

Nem is kell messzire mennünk, hogy azt
a szép bambusz ajtót meglássam.
Sima, fényes, a kilincse is
bambuszból van. Belépünk.

Éjszaka van, sötét, mocsaras vízben
úszom, üldöznek. Hallom a kutyák
csaholását, látom az imbolygó fényeket,
fázom, és nagyon félek.

A hold gyéren világít a felhők mögül.
Megnézem magam.

Nadrág és egy rongyos ing van rajtam,
a madzag elszakadt, amivel össze-
kötöttem. A hajam hullámos, csapzott,
fiú vagyok, talán tíz éves.

Visszamegyek az időben.

Egy romos házban ren-
detlen, zsúfolt szobákat
látok. Sok koldusgyerekkel
együtt én is ott húzom meg magam.

Szüleim elhagytak, egy öreg koldus
fogadott be minket, ő ad enni, helyet
aludni, és tanít minket lopni. Abból élünk,
amit sikerül másoktól ellopunk. Reggel
szétküld bennünket, ketten, hárman egy
csapatban felderítjük a terepet. Sokszor
este próbálunk besurranni a házakba.

Belopózunk a kerten át,
ügyesen kerülve a kutyákat,
én mászok be a szűk kis ablakon,
hátról a kamrába. Sonkák lógnak le
a rúdról, nem is tudom, hova kapják,
akkora a bőség. Amit tudok, az ingem
alá dugok gyorsan, nehezen kimászok
az ablakon. A kutyák és a háziak észre
vesznek bennünket, és belém hasít a
fény. Hát, végünk van! Rohanunk a
kerten át, kifelé. Társaimnak ügyesen
sikerül elszaladni, én lemaradok a
sonka miatt. Elkapnak. Hájamnál
fogva ráncigálnak, rugdosnak,
aztán megkötözve bezárnak
egy sötét, bűdös ólba.

Reggel elvisznek az öreghez, aki persze
letagadja, hogy nála lakok.

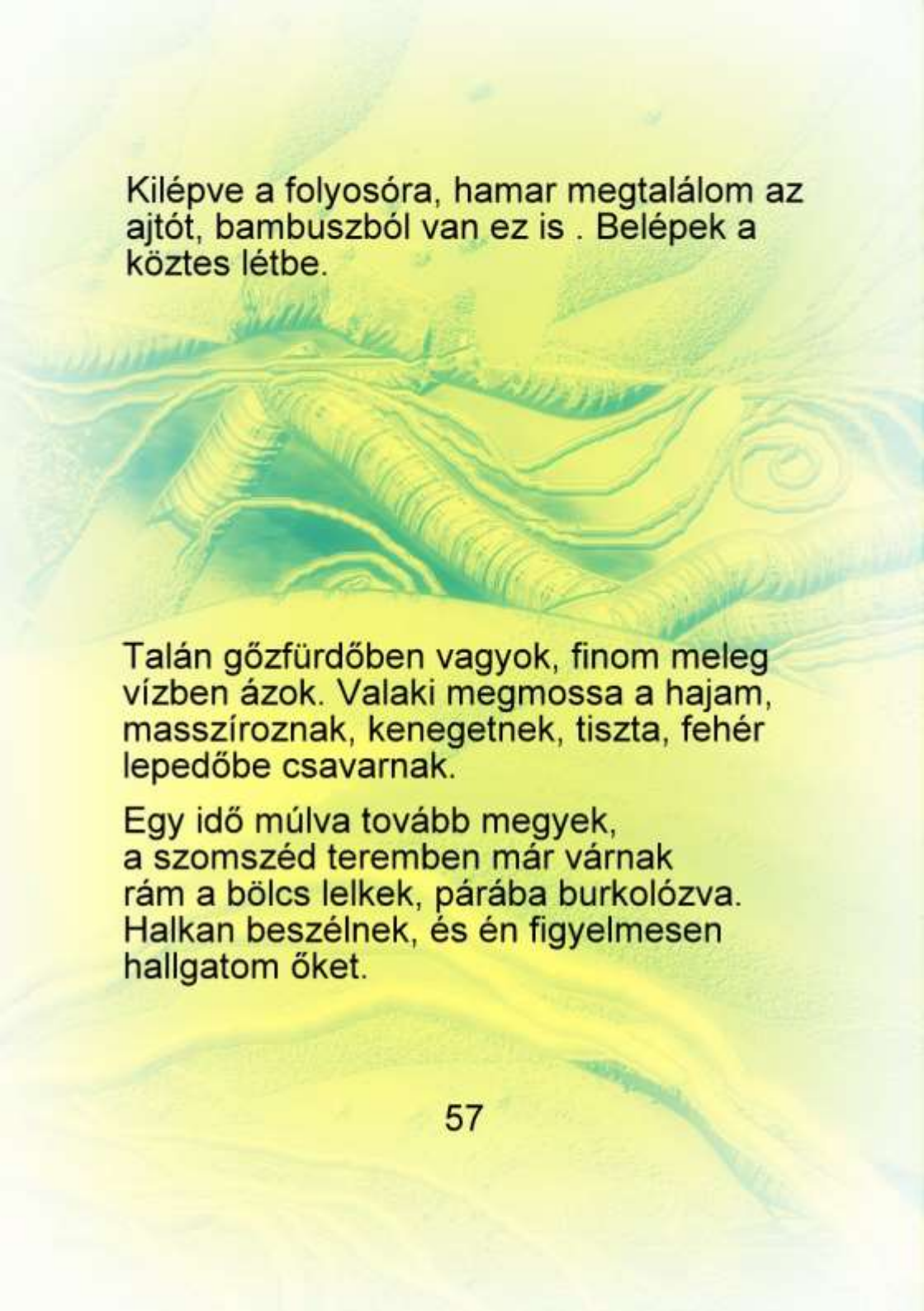
Végig ráncigálnak, köpdösnek az utcán,
kikötöznek a főtéren, szégyenszemre, hogy
tolvaj vagyok!

Ott senyvedek két napig étlen, szomjan,
mikor végre elengednek, és elzavarnak,
- Ide, többet ne gyere!

Megyek mindig csak előre, egyre messzebb,
míg egy helyen megszánnak. Nem tudják,
hogy miféle vagyok, csak azt látják, hogy
ágról szakadt. Adnak enni, inni.

Később szolgálok egy paraszt embernél,
őrzöm a libákat, csinálom, amit kell,
jó helyen vagyok, áldom sorsomat.

A következő képen már fiatalember vagyok.
Nagyon rosszul érzem magam, hányok és
görcsökben fetrengök. Egy szörnyű
betegség támadta meg sovány testemet,
lázasan fekszem az istállóban
egy szalmazsákon.
Hiába ápolnak,
pár nap múlva nagy kínok között
a betegségembe belehalok.
A temetésemet már nem látom,
mert gyorsan elhagyom
ezt az életemet.

Kilépve a folyosóra, hamar megtalálom az
ajtót, bambuszból van ez is . Belépek a
köztes létbe.

Talán gőzfürdőben vagyok, finom meleg
vízben ázok. Valaki megmossa a hajam,
masszíroznak, kenegetnek, tiszta, fehér
lepedőbe csavarnak.

Egy idő múlva tovább megyek,
a szomszéd teremben már várnak
rám a bölcs lelkek, párába burkolózva.
Halkan beszélnek, és én figyelmesen
hallgatom őket.

-Tolvaj voltál, nem tartoztál sehova, nem volt családod, sokat éhezted, féltél, nélkülöztél.

-Biztonságban, szeretetben nem volt részed.

-Nem tudtad azt az életet elfogadni, beteg lettél és meghaltál.

-Itt meggyógyulsz, felerősödsz, és feltétel nélküli szeretet vesz körül mindenhol.

-Bocsáss meg magadnak!

-Engedd el a fájdalmadat!

-Engedd el a szenvedésed!

-Változtasd meg azt a hiedelmedet, hogy benned nem lehet megbízni!

Megtettem, és fellélegeztem.

-Bocsáss meg az ellened vétkezőknek, itt minden lélek egyenlő.

Megbocsájtok mindenkinek.

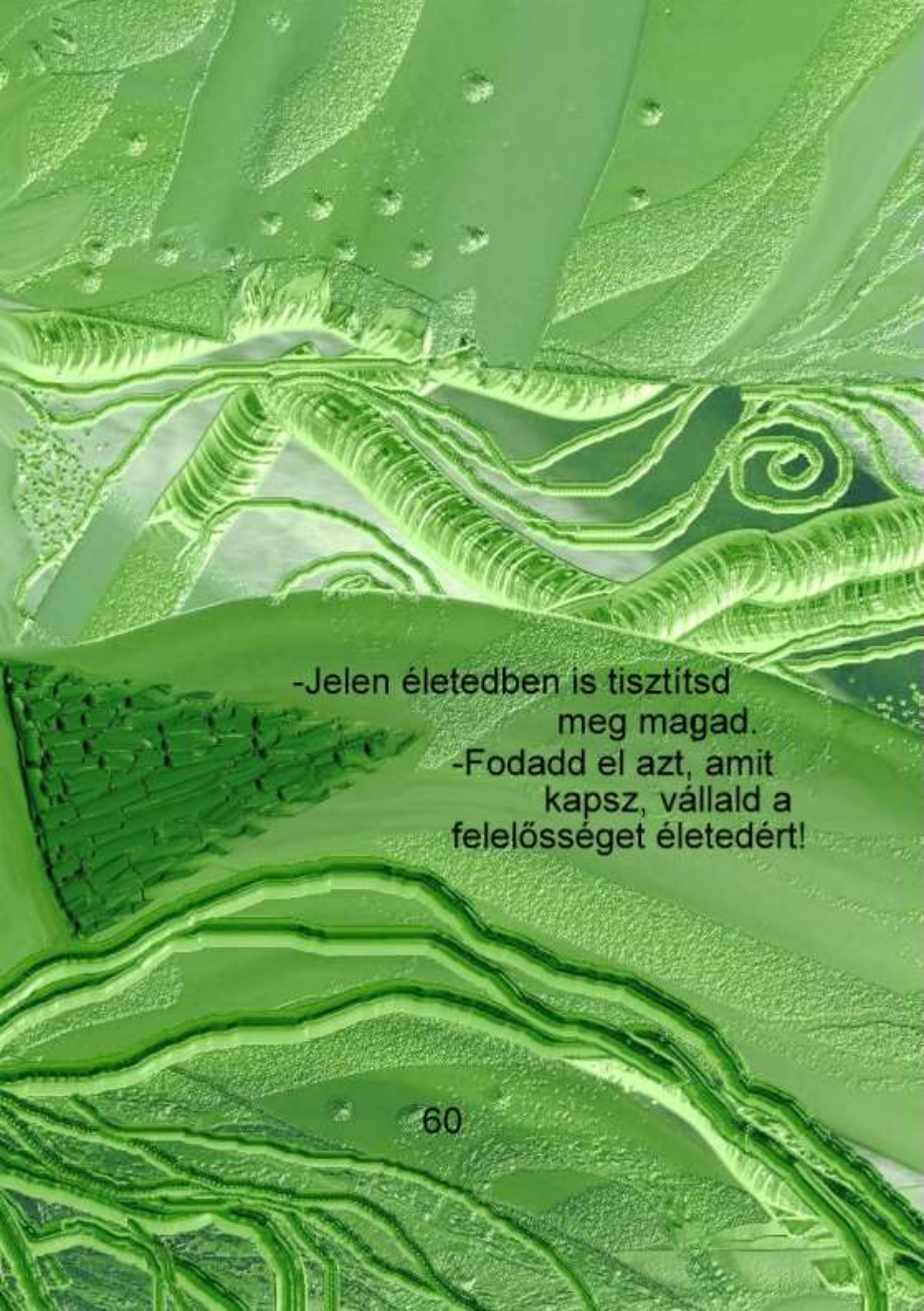
-Lehet,hogy ebben az életedben
betegségek is fognak tanítani téged.

-Az elfogadást, elengedést,
megbocsájtást minden nap
gyakorolhatod.

-Ha megtanulod a dolgokat távolabbról
szemlélni, és elfogadni azt, ami
van, és abban kiteljesedni,
akkor a gyógyulásod is be fog
következni.

-Itt biztonságban vagy, lélekben is
megtisztulhatsz.

Tovább ringatóztam ebben a
,lágymelegségben, és utána
visszatértem oda, ahonnan
elindultam.

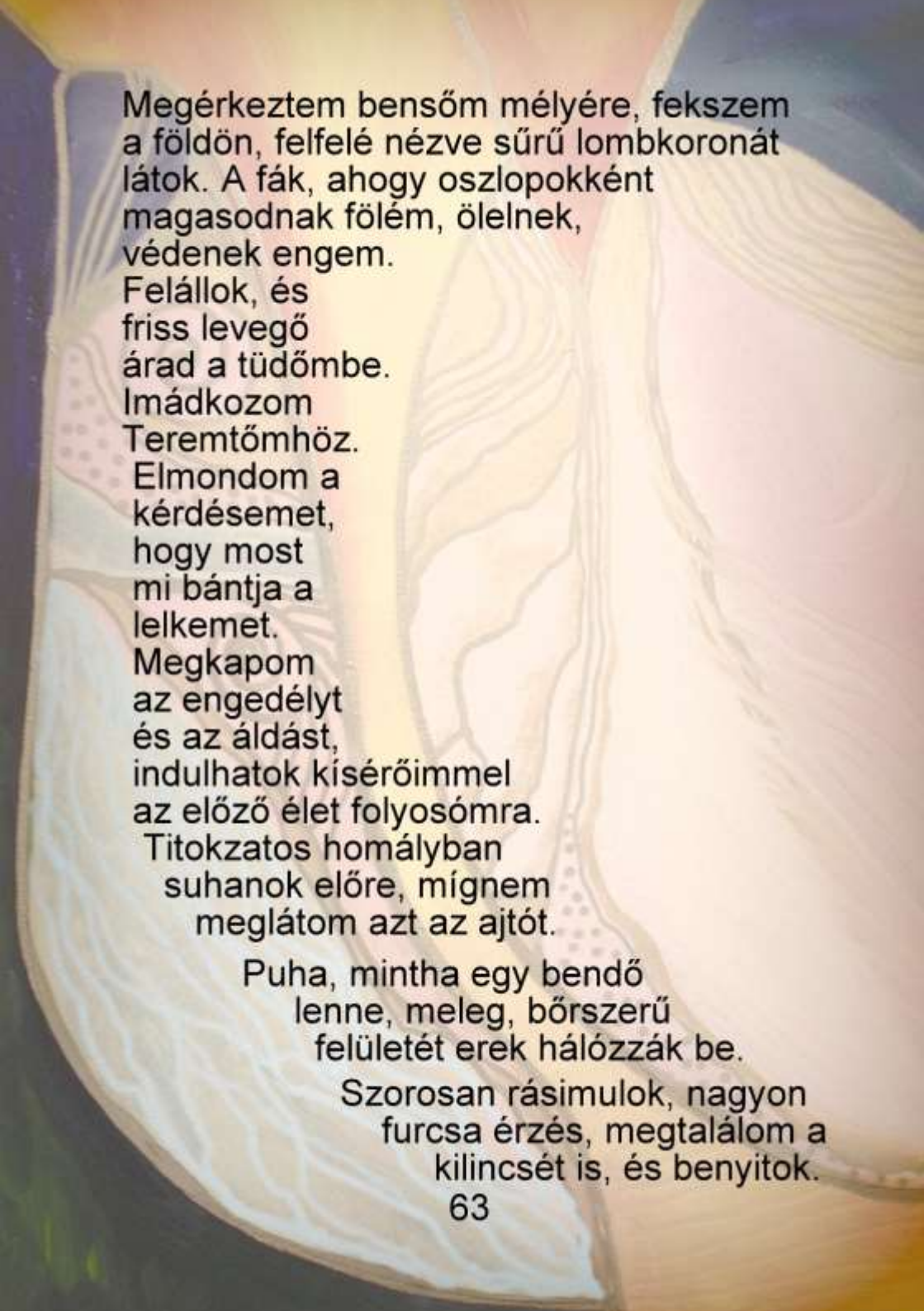

-Jelen életedben is tisztítsd
meg magad.
-Fodadd el azt, amit
kapsz, vállald a
felelősséget életedért!

Találkoztam már vele a múltban?
Most az erős kötés, és a durva
elszakadás kényszere
feszít minket.
Mire tanít engem ez a nehéz
helyzet?

Megérkeztem bensőm mélyére, fekszem
a földön, felfelé nézve sűrű lombkoronát
látok. A fák, ahogy oszlopokként
magasodnak fölém, ölelnek,
védenek engem.

Felállok, és
friss levegő
árad a tüdőmbe.

Imádkozom
Teremtőmhöz.

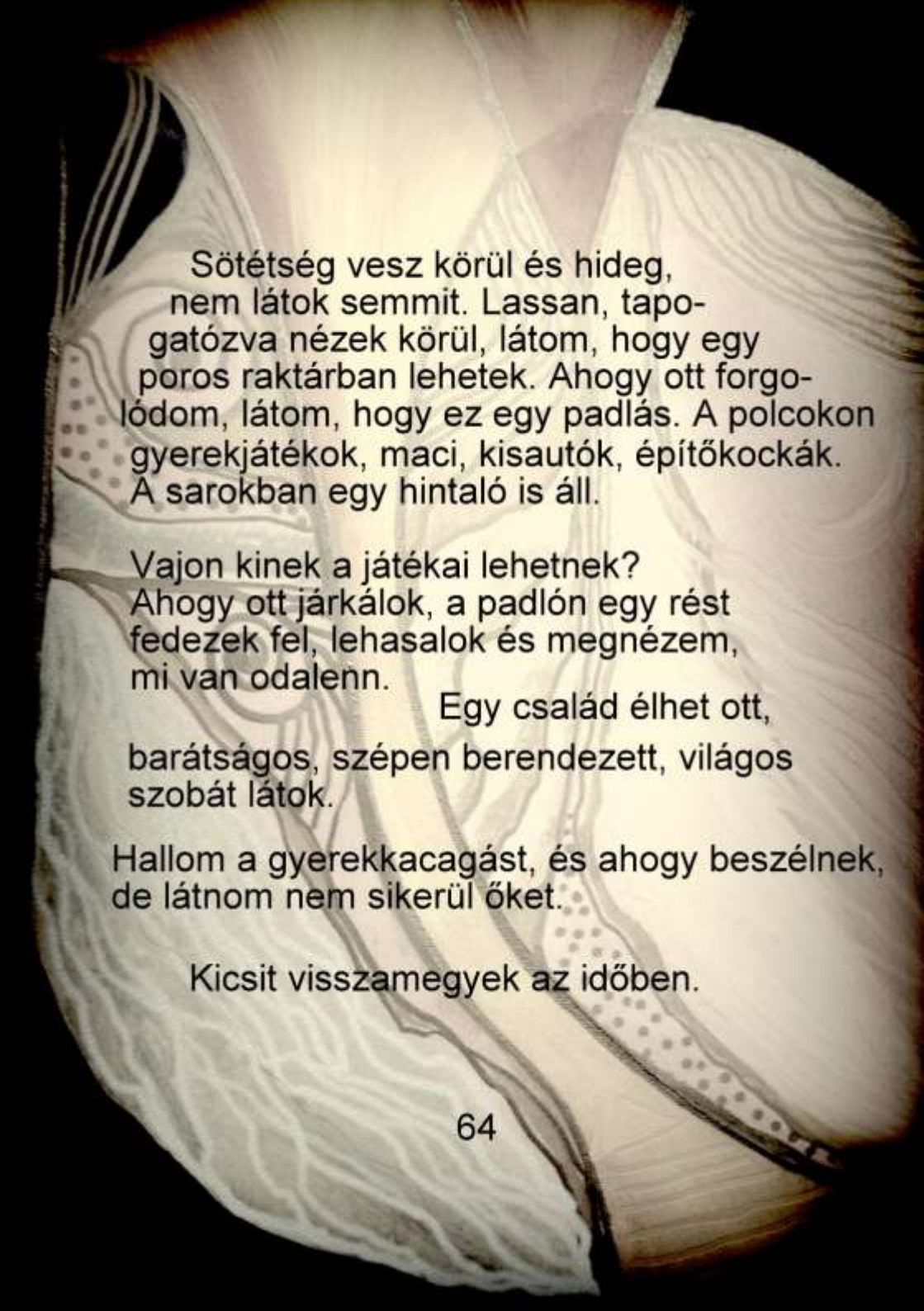
Elmondom a
kérdésemet,
hogy most
mi bántja a
lelkemet.

Megkapom
az engedélyt
és az áldást,
indulhatok kísérőimmel
az előző élet folyosómra.

Titokzatos homályban
suhanok előre, mígnem
meglátom azt az ajtót.

Puha, mintha egy bendő
lenne, meleg, bőrszerű
felületét erek hálózzák be.

Szorosan rásimulok, nagyon
furcsa érzés, megtalálom a
kilincset is, és benyitok.

Sötétség vesz körül és hideg,
nem látok semmit. Lassan, tapo-
gatózva nézek körül, látom, hogy egy
poros raktárban lehetek. Ahogy ott forgo-
lódom, látom, hogy ez egy padlás. A polcokon
gyerekjátékok, maci, kisautók, építőkockák.
A sarokban egy hintaló is áll.

Vajon kinek a játékai lehetnek?
Ahogy ott járkálok, a padlón egy rést
fedezek fel, lehasalok és megnézem,
mi van odalenn.

Egy család élhet ott,
barátságos, szépen berendezett, világos
szobát látok.

Hallom a gyerekkacagást, és ahogy beszélnek,
de látnom nem sikerül őket.

Kicsit visszamegyek az időben.

Az asztalnál ülünk a családommal, Lili vagyok, talán öt éves lehetek.Éppen mesélek valamit, örülök a szép fodros ruhámban, göndör szőke hajam lófarokban hordom.

Mellettem ül anyukám, szép világoszöld ruhában és apukám, aki bajuszos és szemüveges. Nagyon szeretem őket, beszélgetünk és vacsorázunk, lehet, hogy karácsony van?

Boldogság, ragyogás tölti be a szobát, én vagyok a szemük fénye. Kistestvérem lesz, derül ki a beszélgetésből.

Ők nagyon boldogok, én kicsit elbizonytalanodom, nem tudom elképzelni, mi lesz akkor velem , akkor is rám figyelnek majd?

Előre megyek az időben.

Beküldtek a szobámba, idegeskedés, titkolózás van, itt a doktorbácsi is.

Nem tudom, mit jelent az, hogy szülési komplikáció.

Csak hallom, hogy anyukám sír.

Én is sírok, mert nem mehetek be hozzá. Amikor nagy a csend, az még félelmetesebb. Nem értem, mi történik, csak gyűlik bennem a harag és kiabálok. Az anyukámat akarom!

Hol az anyukám?

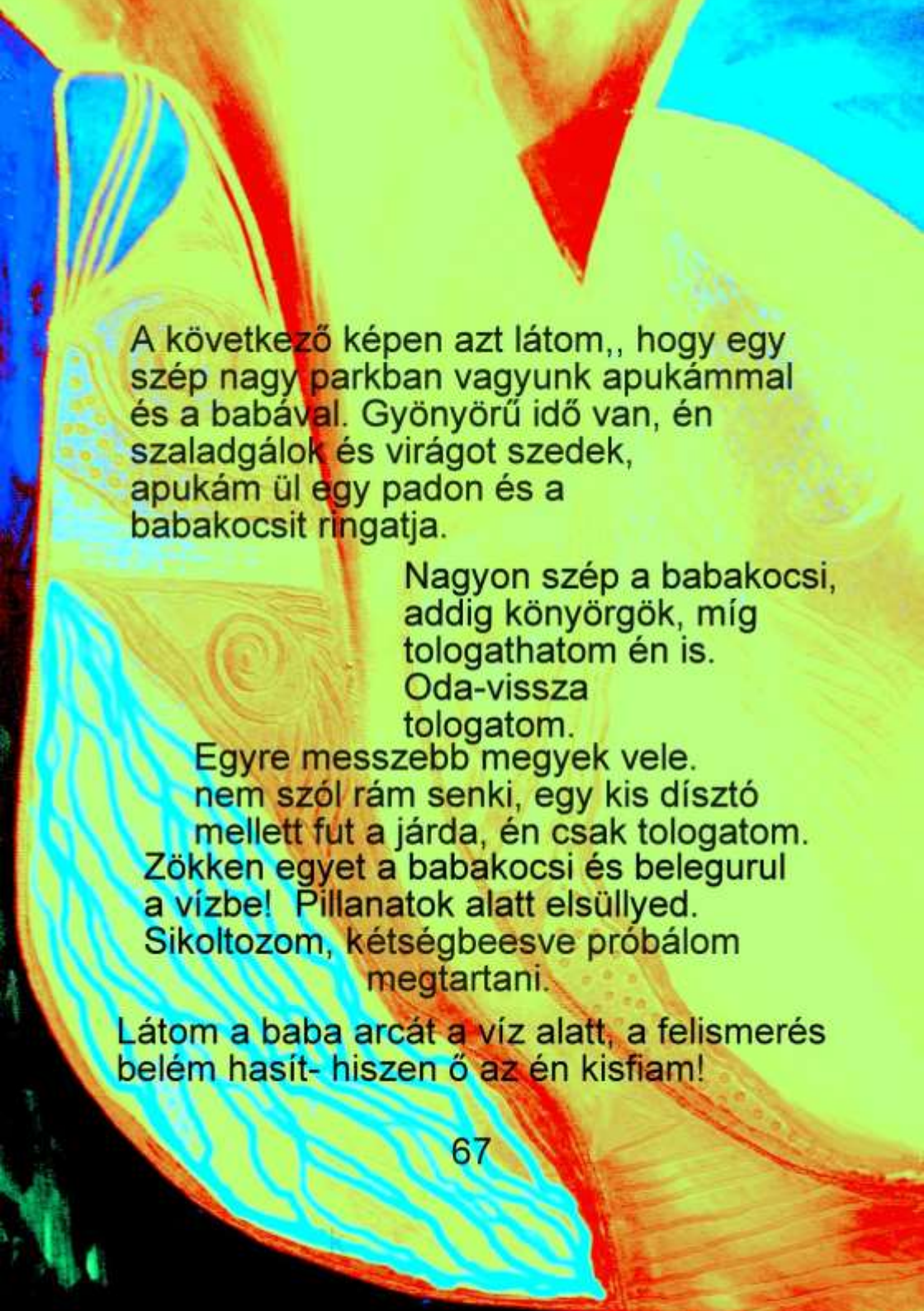
Csak apukámat látom teljesen összetörve. A nagymamám tördeli a kezét, majd szorosán magához ölel.

Azt próbálják nekem elmondani, hogy anyukám nincs többé.

A testvérem kisfiú lett, nem sír, nem kapalózik, olyan szegényke, mint egy rongybaba.

Nem tudott megszületni, hiányzott neki a levegő, megsérült a fejcskéje - mondja a nagymamám - nagyon kell rá vigyáznunk!

Ebből én csak annyit értek, hogy az én világomnak vége, nincs többé boldogság. Minden a baba körül forog, apukám teljesen összetört, bezárkózott, nincs ereje velem foglalkozni.

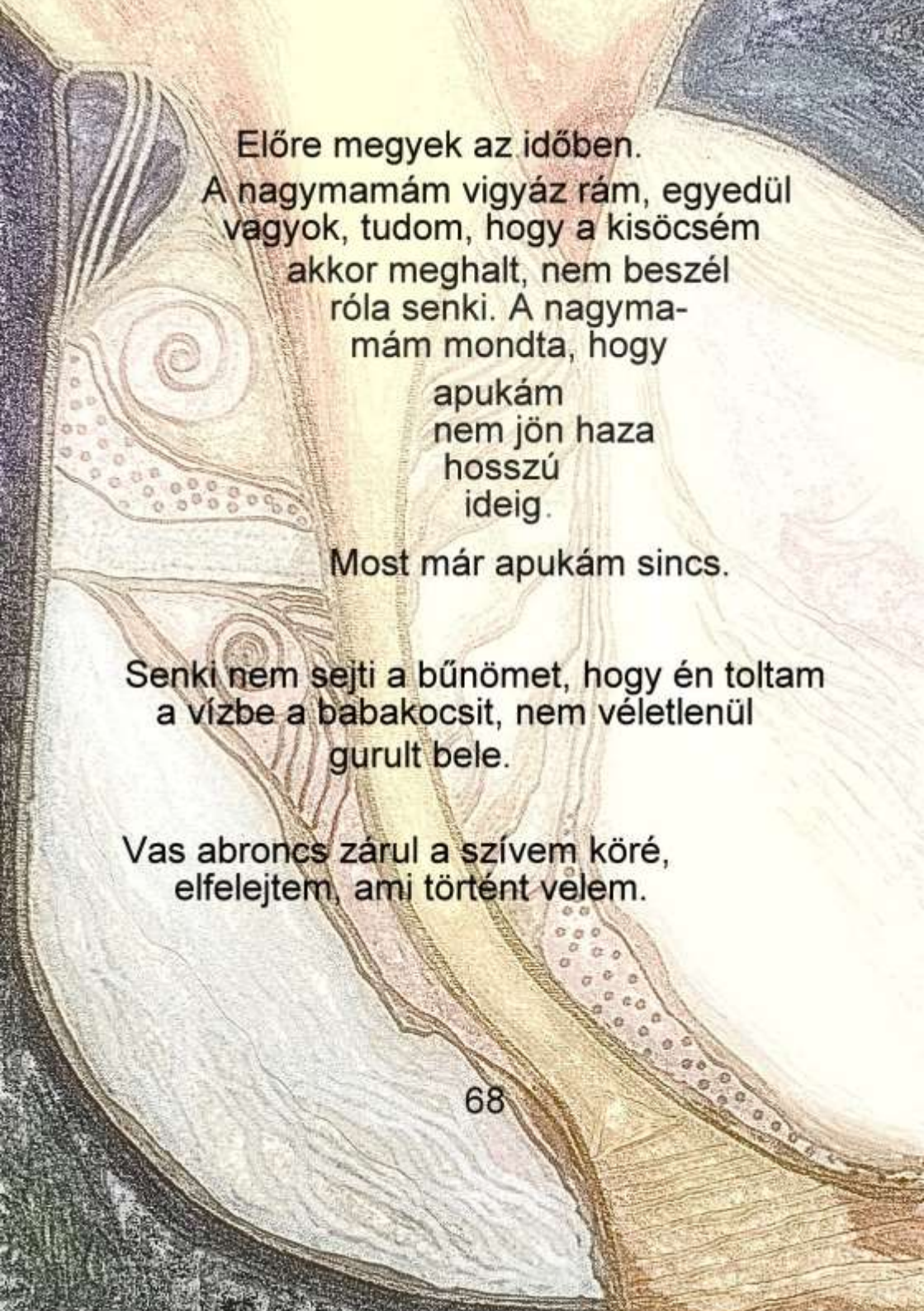

A következő képen azt látom,, hogy egy szép nagy parkban vagyunk apukámmal és a babával. Gyönyörű idő van, én szaladgálok és virágot szedek, apukám ül egy padon és a babakocsit ringatja.

Nagyon szép a babakocsi, addig könyörgök, míg tologathatom én is. Oda-vissza tologatom.

Egyre messzebb megyek vele. nem szól rám senki, egy kis díszítő mellett fut a járda, én csak tologatom. Zökken egyet a babakocsi és belegurul a vízbe! Pillanatok alatt elsüllyed. Sikoltozom, kétségbeesve próbálom megtartani.

Látom a baba arcát a víz alatt, a felismerés belém hasít- hiszen ő az én kisfiam!

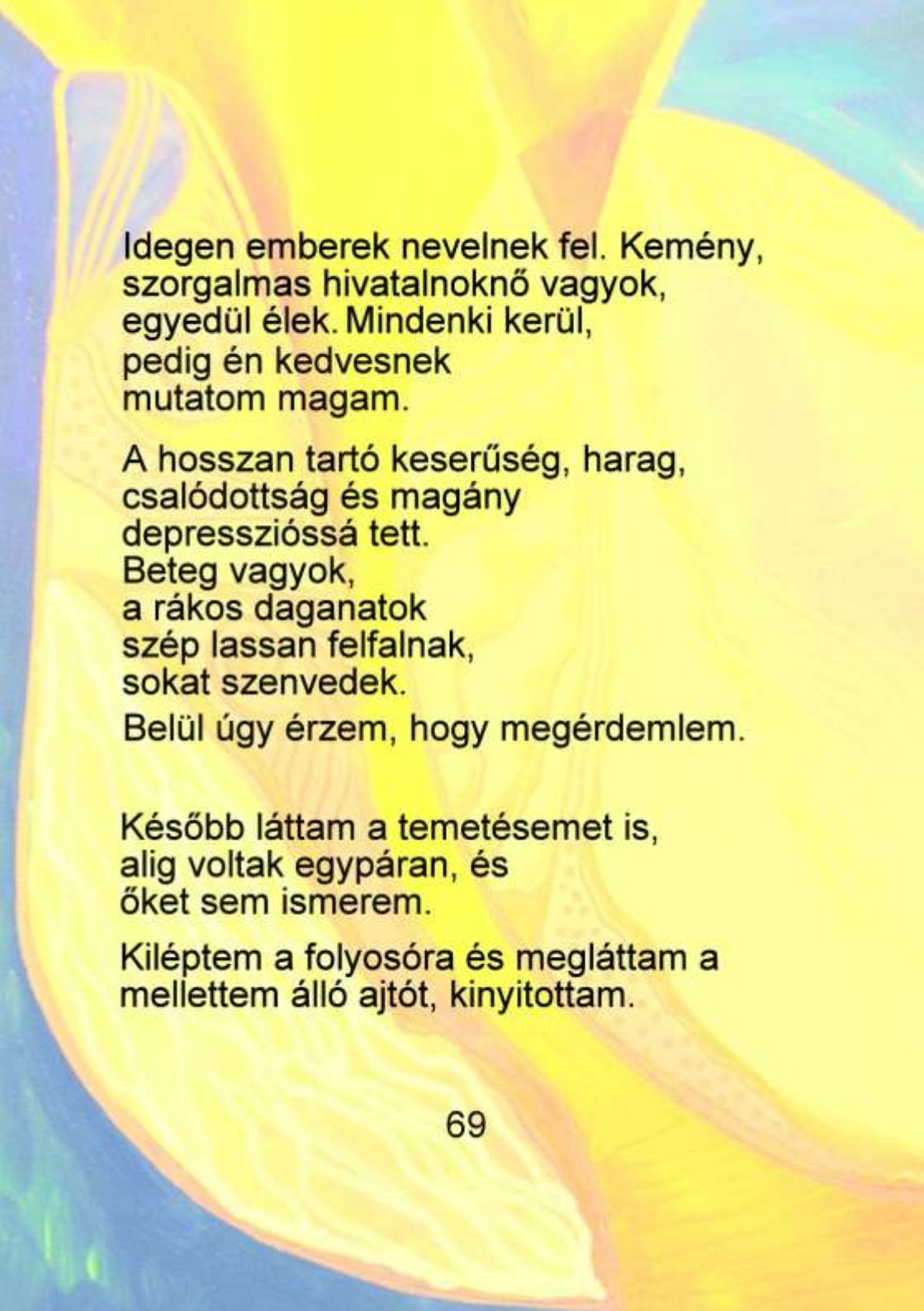

Előre megyek az időben.
A nagymamám vigyáz rám, egyedül
vagyok, tudom, hogy a kisöcsém
akkor meghalt, nem beszél
róla senki. A nagyma-
mám mondta, hogy
apukám
nem jön haza
hosszú
ideig.

Most már apukám sincs.

Senki nem sejtí a bűnömet, hogy én toltam
a vízbe a babakocsit, nem véletlenül
gurult bele.

Vas abroncs zárul a szívem köré,
elfelejtem, ami történt velem.

Idegen emberek nevelnek fel. Kemény,
szorgalmas hivatalnoknő vagyok,
egyedül élek. Mindenki kerül,
pedig én kedvesnek
mutatom magam.

A hosszan tartó keserűség, harag,
csalódottság és magány
depresszióssá tett.

Beteg vagyok,
a rákos daganatok
szép lassan felfalnak,
sokat szenvedek.

Belül úgy érzem, hogy megérdemlem.

Később láttam a temetésemet is,
alig voltak egypáran, és
őket sem ismerem.

Kiléptem a folyosóra és megláttam a
mellettem álló ajtót, kinyitottam.

Egy csodálatos gyerekszobában lebegek.
Határtalan boldogság! Lili vagyok megint.
Nem látom ki beszél hozzám,
csak a hangokat hallom.

-Kicsinek megkaptad a szép családot és
a boldogságot.

Peregnek a képek a szemem előtt.

- Aztán a sorsod nehézre fordult,
súlyos csapások értek:
elvesztetted édesanyád,
megszületett a testvéred oxigénhiányosan,
élő halottként. Édesapádat is becsukták a
börtönbe a te bűnöd miatt. Idegenek
neveltek fel, boldogtalanul élted az
életed, nem tudtad szeretni magadat
és másokat sem.

Azt a hiedelmet is
magadévá tetted, hogy
megérdemled a betegséget és a szenvedést,
és nem érdemled meg a
szeretetet és a boldogságot.

- Meg tudsz bocsájtani magadnak?
El tudod engedni a szenvedéseidet,
téves hiedelmeidet?

Úgy érzem, hogy igen.

Miközben beszélnek hozzám, látok magam előtt egy gőzölgő vastojást, fekete, szorosan bezárva tartja a szívemet.

Érzem a szorítást, a büntudatot.

- Nézd, most csepegtetünk rá ezekből a fényes cseppekből.

- Látod, hogyan oldják ezt a fekete páncélt?

- Ezek a feltétel nélküli szeretet cseppjei, kiszabadul a lelked a szorításból.

- Mindent eláraszt a fény, a melegség, a boldogság és a béke.

- Ebben az életedben találkozol az akkori öcséddel, megszüled őt fiadként,

anyja leszel, és teljes odaadással, szeretetben felnevelheted őt.

Ha szorgosan csepegteted a feltétel nélküli szeretet cseppjeit, az ő szívéen is talán feloldódik az a páncél, ami őt szorítja. Akkor meg tud bocsájtani neked.

Nincs más dolgod, mint ez a csepegtetés hátralévő éveidben.

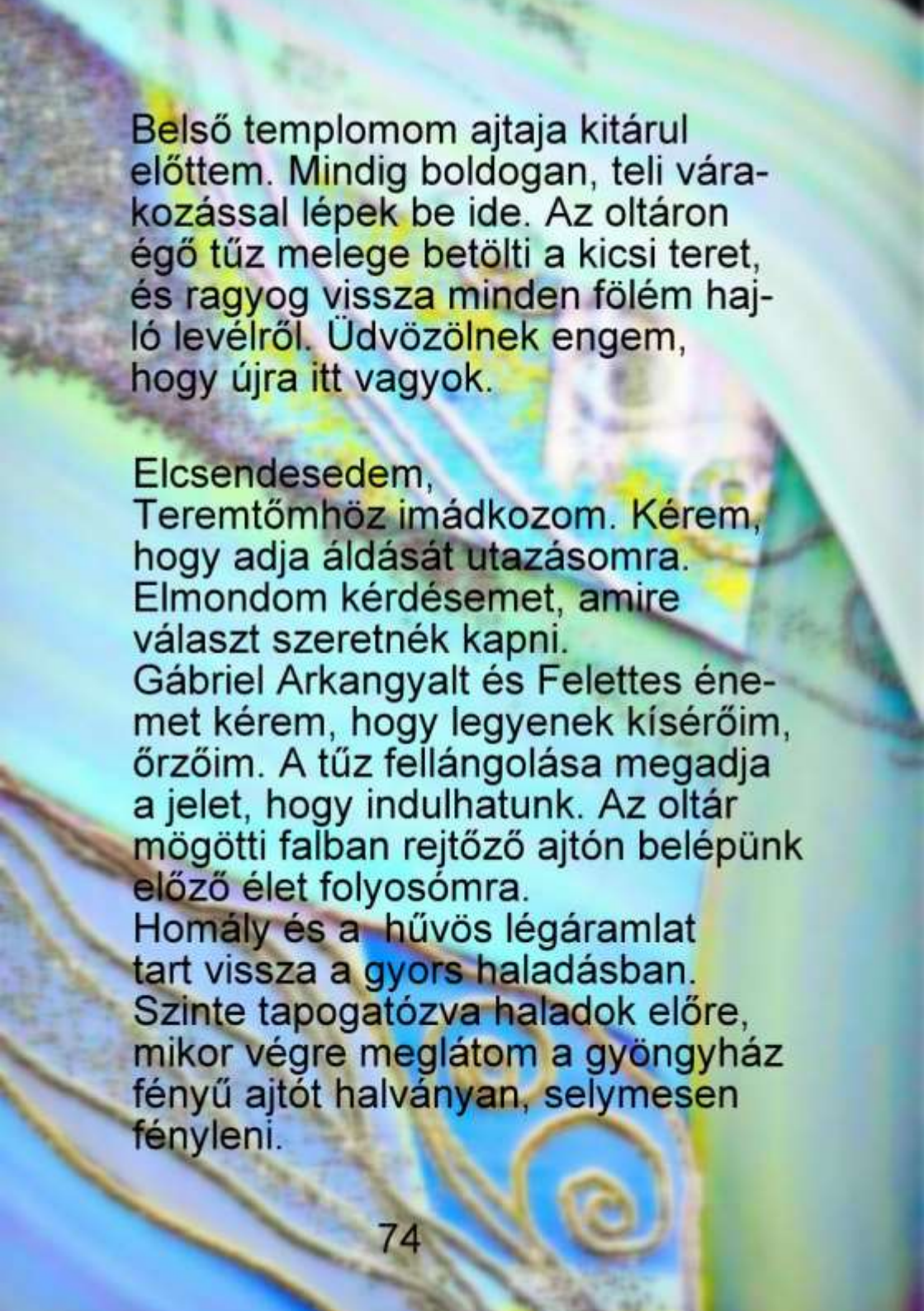
Ebben a hosszú ölelésben biztonságban lesztek mind a ketten.

72

Tudni szeretném, miért ő lett
most az anyám?
Milyen karmikus kapcsolatom
volt vele előző életemben,
minek kellett volna most
megvalósulnia?

Belső templomom ajtaja kitárul
előttem. Mindig boldogan, teli vára-
kozással lépek be ide. Az oltáron
égő tűz melege betölti a kicsi teret,
és ragyog vissza minden fölém haj-
ló levélről. Üdvözölnék engem,
hogy újra itt vagyok.

Elcsendesedem,
Teremtőmhöz imádkozom. Kérem,
hogy adja áldását utazásomra.
Elmondom kérdésemet, amire
választ szeretnék kapni.
Gábrriel Arkangyalt és Felettes éne-
met kérem, hogy legyenek kísérőim,
őrzőim. A tűz fellángolása megadja
a jelet, hogy indulhatunk. Az oltár
mögötti falban rejtőző ajtón belépünk
előző élet folyosómra.
Homály és a hűvös légáramlat
tart vissza a gyors haladásban.
Szinte tapogatózva haladok előre,
mikor végre meglátom a gyöngyház
fényű ajtót halványan, selymesen
fényleni.

Vizililiomok bukkannak elő, ahogy végigsimítom a felületét. Halvány zöld és rózsaszín. Kinyílik magától. Bent sötét van, egy nagy éléskamrában találok magam. Fiatal férfi vagyok, éhesen falom, amit ott találok. Van itt minden!

Kolbász, kenyér, szalonna, alma.

Tömöm a tarisznyámba is, amíg csak fér bele. Sietnem kell, nehogy

észrevegyenek.

Óvatosan kilépek a kamraajtón, és minden neszre figyelek. Meleg nyári éjszaka van, egy őszibarackot letépek a fáról. Falom az illatos, zamatos gyümölcsöt, és kíváncsian közelebb megyek az ablakhoz, hogy belássak. Kik laknak itt?

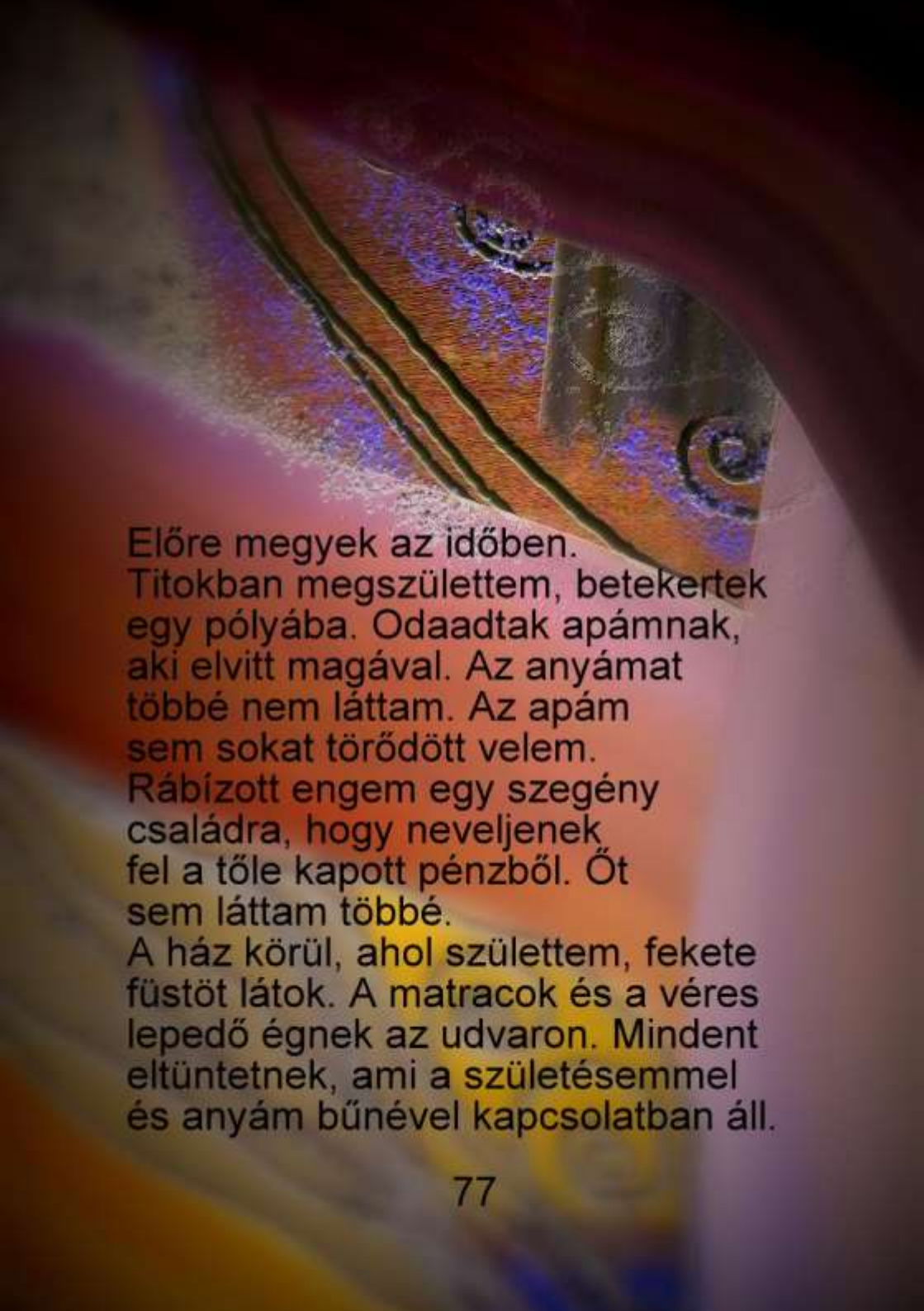
Bent egy hosszú hajú, szőke nőt füröszt a szolgálólány nagy dézsában. A nő már nem fiatal, mégis szép. Kacarászik, én meg irigykedem, milyen jó neki. Ezzel a képpel elszaladok onnan.

Visszamegyek az időben
a születésemig.

Szerelemgyerek vagyok,
az anyám még csak tizenhat éves.
Titkolni kell, hogy gyermeket vár.
Nézem az arcát. Ő az, akit a
dézsában láttam fürdeni,
de itt még szinte gyermek.

Ártatlan szépség, akit elcsábított
szép szavakkal, mélabús versekkel,
ez a hidegkék szemű ficsúr.

Ő az apám, elegáns öltönyben.
Nézem és hallgatom, ahogy
anyámmal beszél.
Talán huszonöt éves lehet.
Szépen berendezett szobában,
hízog szavakat súg a fülébe,
ölelgeti.
A jelenéleti anyám jut
eszembe róla, zsigereimben érzem.
Talán a hangja és a szeme
emlékeztet rá, nem tudom, miért,
de ez rossz érzést kelt bennem.

Előre megyek az időben.
Titokban megszülettem, betekertek
egy pólyába. Odaadtak apámnak,
aki elvitt magával. Az anyámat
többé nem láttam. Az apám
sem sokat törődött velem.
Rábízott engem egy szegény
családra, hogy neveljenek
fel a tőle kapott pénzből. Őt
sem láttam többé.

A ház körül, ahol születtem, fekete
füstöt látok. A matracok és a véres
lepedő égnek az udvaron. Mindent
eltüntetnek, ami a születésemmel
és anyám bűnével kapcsolatban áll.

Előre megyek az időben.
Látom azt a kislányt, aki én vagyok,
a porban játszani a többi gyerekekkel
az utcán. Itt Jankónak hívnak engem,
az igazi nevem nem is tudom.
Kicsi vagyok, vernek, szidnak, itt
csak megtúrnek, nem szeret senki.
Várom, hogy értem jöjjenek,
de hiába, nem jön értem senki.

A következő képben látom magam,
amikor már elég nagy vagyok és
megszököm. Csavargok. Nehéz
az életem, sokat fázom, és éhezem.
Szerencsémre egy tolvajbanda
befogad. Náluk alszom, kapok
tőlük enni. Többen vagyunk itt
csavargó gyerekek.
Megtanítanak lopni. Ügyes vagyok.
Jól érzem magam közöttük, ők
az igazi családom.
Vidám, jókedvű képeket őrzök
magamban ebből az időből. Ahogy
vacsorázunk,, kártyázunk, énekelünk.
Itt mindenki olyan nyomorult,
mint én vagyok.

Négyen alszunk egy ágyban, koszosak és rongyosak vagyunk, de összetartunk, és vigyázunk egymásra. Előre megyek az időben.

Jóképű, vidám, könnyen barátkozó huszonéves férfi vagyok. A kocsmában időzöm legtöbbit, jó ivócimborája vagyok bárkinek. Itt találkozom a társaimmal, hogy megbeszéljük terveinket. Tolvaj, útonálló zsvány vagyok, és ezzel fennhangon dicsekszem is.

A kocsmában, ahol most is vagyok, olyan koszos és lepusztult, mint amilyenek mi vagyunk. Füstös. a gyertyák fénye ingadozik az asztalokon. Sokan vagyunk. Trágár, hangos kurjongatásunk kihallatszik az utcára, a verekedések sem ritkák errefelé. Ide nem járnak becsületes emberek, csak ilyen, tolvaj népség. Most éppen arról vitatkozunk, hogy legközelebb hol raboljunk ki tehetős embereket. Választásunk a hegyekben kanyargó útra esik. Én is csatlakozom a csapathoz, fegyverem egy nagy kés.

Előre megyek az időben.

A földön hasalok egy bokor takarásában. Négyen vagyunk, az utat figyeljük. A szívem a torkomban dobog.

Az őszi nyirkos hideg a csontomig hatol. Mindenre elszánt vagyok.

Kis idő múlva, egy lovaskocsi tűnik fel az úton. Mi előugrunk a bokrok közül, társam a kocsist lelöki a bakról. Könyörög az életéért, és a földreveti magát.

Egy jól öltözött férfi ül a kocsiban, nem akar kiszállni. Én is ordibálok, a többiekkel kiráncigáljuk. Ő ellenáll, szidkozódik, becsmérel bennünket. -Mocskos csürhe!

kiáltja. Lerántom a földre, ütöm, ahol érem, most már ő is mocskos. Tagadja, hogy pénze volna, rugdos. Szabadulni akar a szorításomból. Nem engedhetem el, megszúrom az oldalát, hogy maradjon már nyugton! A pillanat végtelennek tűnik, felnéz rám vizenyős szemeivel, kérdőn, és összecsuklik.

Nézem az arcát, amit eddig nem is láttam. Ismerem ezeket szemeket!

Ki ez az ember? Nem tudom, csak azt, hogy megöltem őt. Fekszik a földön vérbe fagyva.

Szétdobálunk mindent a kocsiban, nem találunk semmit. Tényleg nem volt pénze. Fejvesztve menekülünk a helyszínről. Eddig tolvaj voltam, most már gyilkos is vagyok!

A következő képben a börtönben látom magam. Többen vagyunk egy nagy cellában, a nyirkos hidegben a rossz kabátommal próbálom magam betakarni. Várom, hogy felakasszanak.

Már nem érdekel semmi, kiüresedtem, mintha nem is lennék ott, nem érzek semmit.

Az akasztásomat nem látom, csak azt, ahogyan levágnak a kötélről.

Az árokba temetnek el az út mentén, ahogy a latrokat szokás.

Nincs pap, nincs senki, aki megsiratna.

Elhagyom ezt az életemet, és kilépek előzőélet folyosómra. Megtalálom a köztes lét ajtaját, és belépek rajta.

A tengerparton találom magamat.
Meleg napsütésben, terített asztalok
sorakoznak végig a homokban.
Sokan vannak itt, mindenki eszik,
iszik, vidáman beszélget. Távolabb
látok egy asztalt, és érzem, hogy ott
várnak engem. Idős lelkek hosszú
fehér köpenyben ülnek, az arcukat
nem látom. Intenek, hogy üljek le.

Elöttem a sok étel és ital, boldogan
falatozom.
Szabad és büntelen vagyok !

A lelkek türelmesen várnak egy
ideig, és szólnak hozzám:
-Nehéz életed volt, mocskokban, bűn-
ben éltél. Anyádtól elvettek, apád
megtagadott, idegenekre bízott.
-Akit megöltél , az apád volt, nem is-
merted őt, mégis tudtad, hogy ismer-
ted.
-Az anyád az a nő volt, akit meglop-
tál, míg ő a házban fürdött. Akkor
már nagyon beteg volt. Elborult az
elméje, mert elvették tőle a gyermekét,
és elhagyta a szerelme. Mikor téged
felakasztottak, valami megszakadt
benne, és pár nap múlva meghalt ő
is fájdalomában.

-Nagy bünt követtél el, tudtodon kívül, megölted az apád, aki elhagyott téged.
-Nem tudtad mi a becsület, ösztöneidnek kiszolgáltatta éltél egyik napról a másikra.

Ahogy a szavakat hallom, képeket látok az életemből. Felbukkannak, és rögtön el is tűnnek, majd újabbak jönnek elő. Szörnyű, amit látok.
Összetörten sírok.

-Ezt a sok szörnyűséget meg kellett élned, hogy azzá válhass, aki most vagy. Fogadd ezt el. Bocsáss meg magadnak, és azoknak is, akik ártottak neked előző életedben!

-Megbocsátok. Elfogadom, hogy ennek így kellett lennie.

-Tettél valamilyen fogadalmat?

-Igen, azt, hogy senkiben sem bízhatok, engem mindenki bánt, egyedül vagyok.

-Engedd el ezt a hiedelmed, találd meg a hited, bízz magadban.

-Szeresd az embereket, mert visszakapod tőlük a szeretetet, ami belőled feléjük árad.

-Ebben az életedben találkozol előző életed szereplőivel. Az akkori apád, aki nem vállalt fel téged, most anyád lett. Megszült téged, és a tőle telhető szeretetben fel is nevelt.

-Az akkori édesanyád, most nagymamádként, szeretetben felnevelt téged. Neki köszönheted az ősbizalmat, ami nélkülözhetetlen mindenki számára a boldog élethez.

-Te, most nőként átélheted az anyaságot. Gyerekeket nevelhetsz, családod szeretetét élvezed. TE vagy a biztonság az ő számukra.

-Örülj a lehetőségnek, hogy ráláthatsz az életedre. Használd ki, dolgozd fel fájdalmad, élj becsületes, teljes életet!

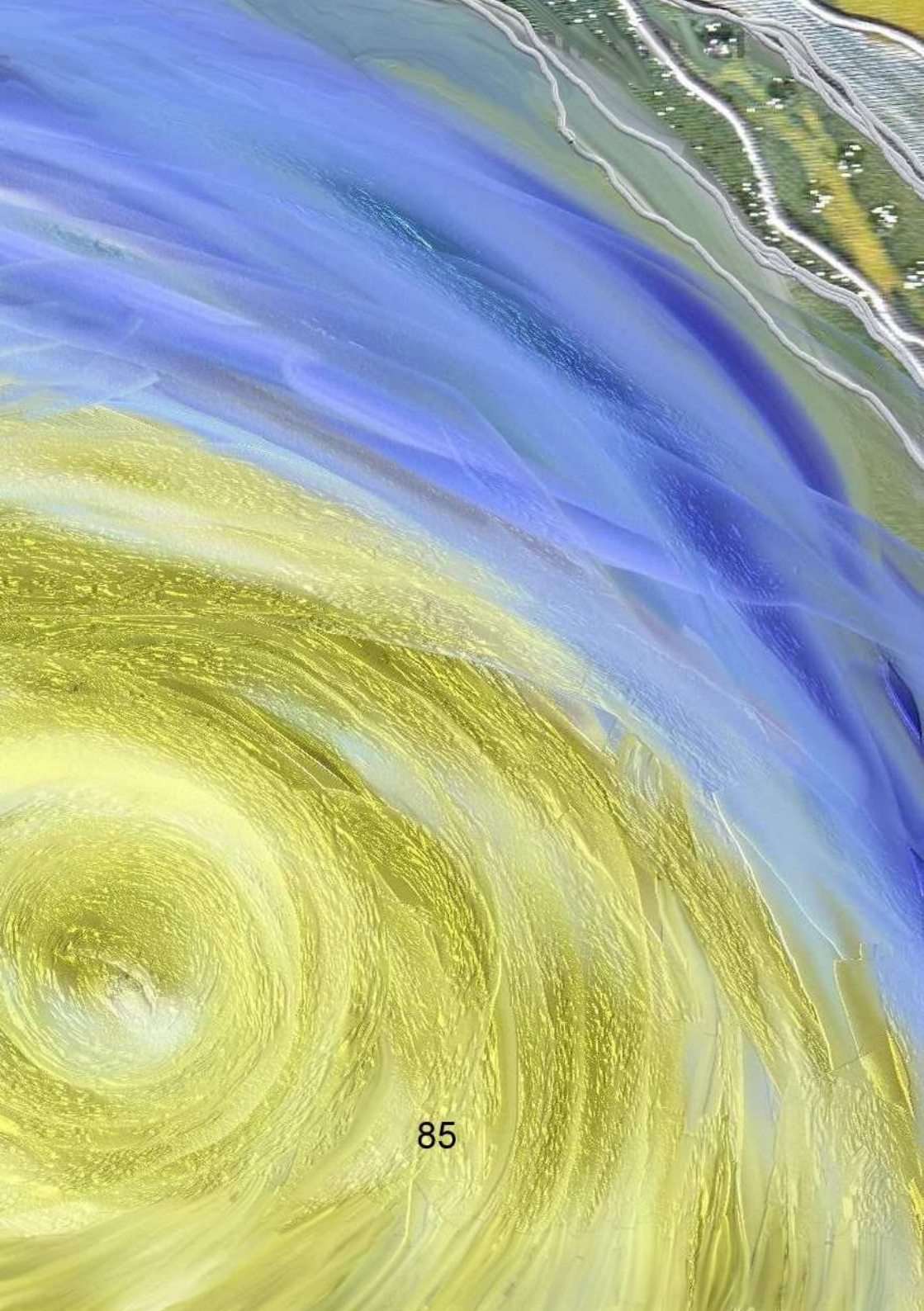
Észre sem veszem, hogy egyedül maradtam. Már nem érdekel az asztal és a gazdag teríték.

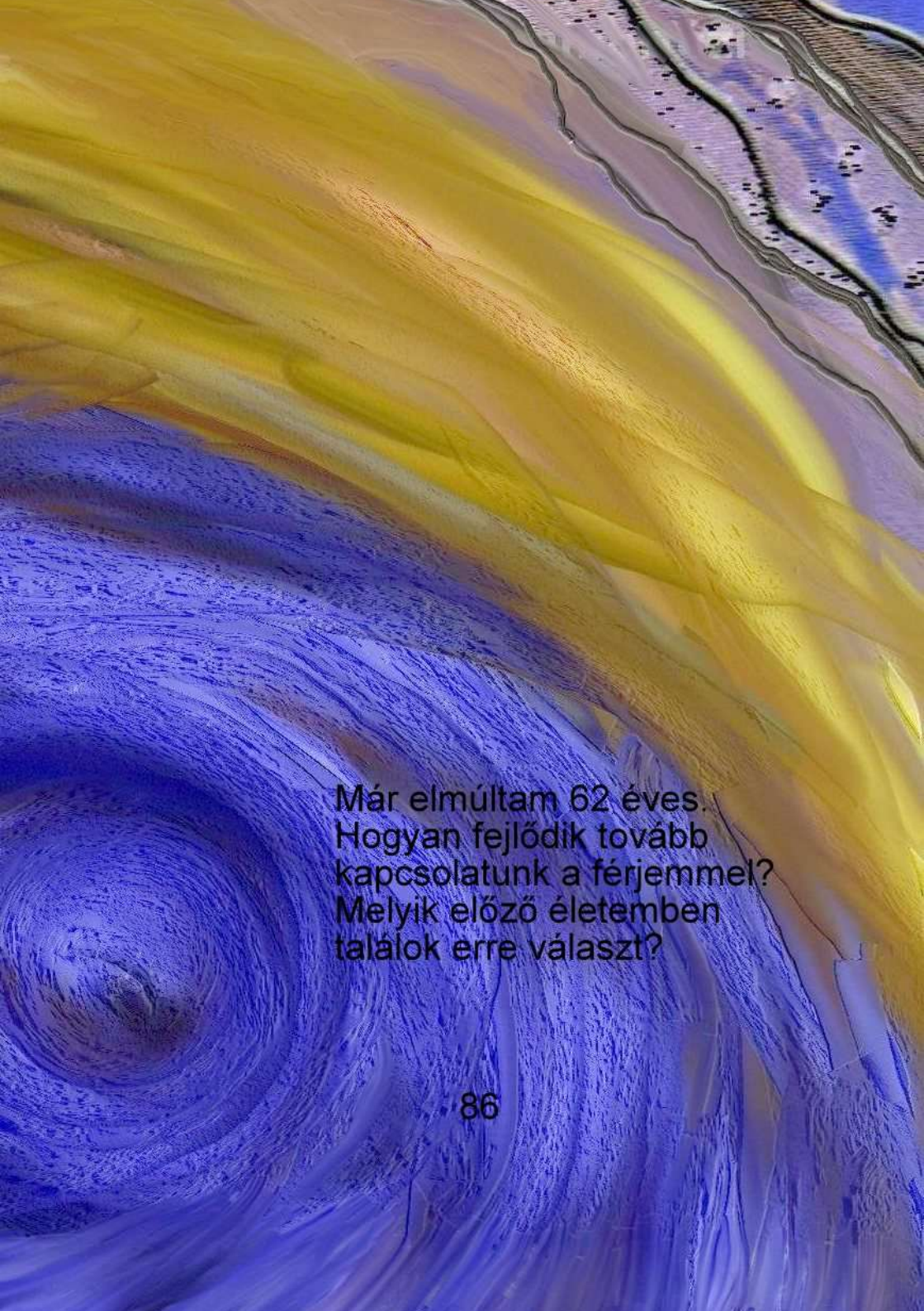
A sirályokat nézem, ahogy repülnek, önfeledten és szabadon.

Képzeltben én is ott repülök velük.

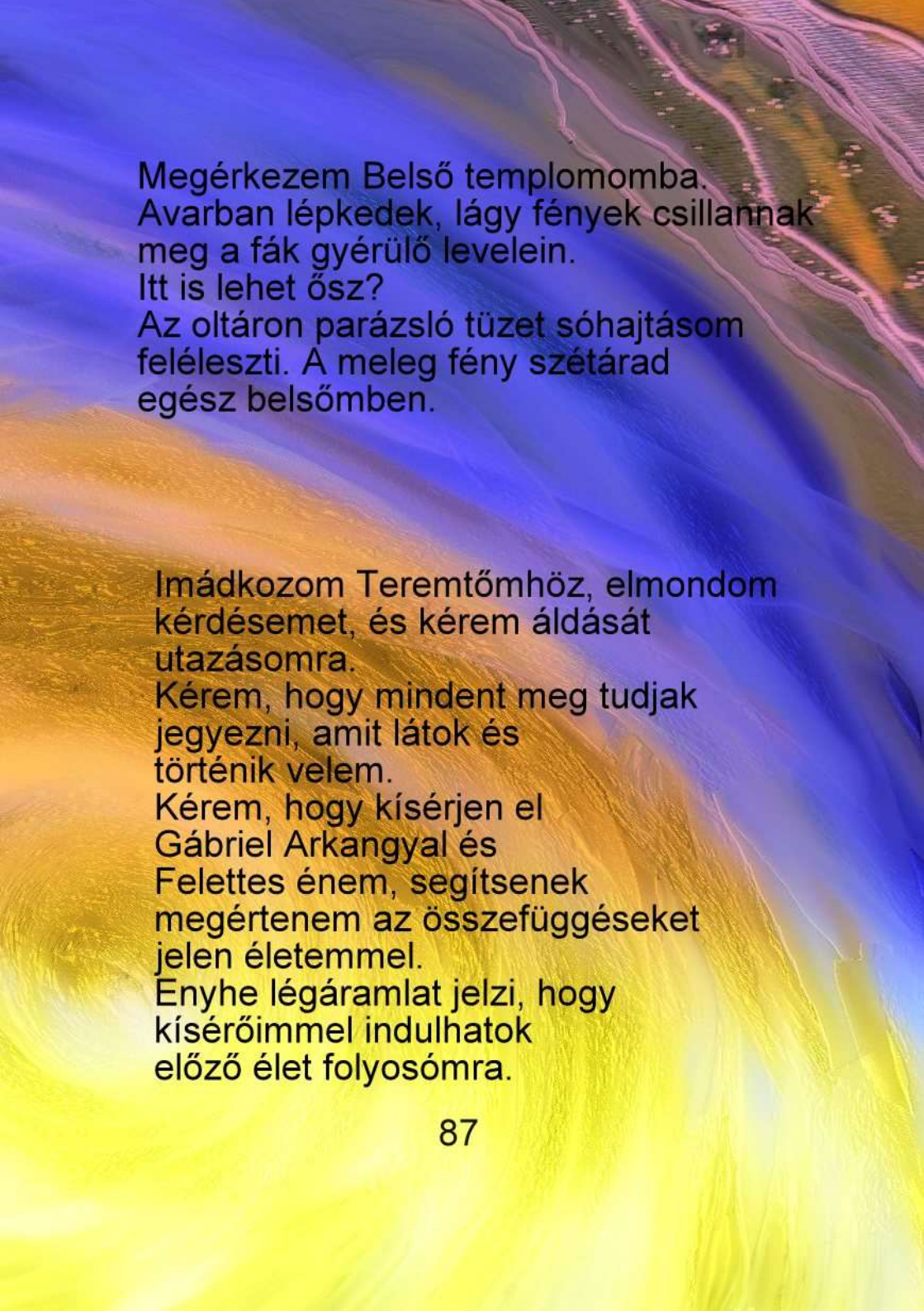
Tüdőmet teleszívom a friss levegővel.

Szabad vagyok én is! Kitérjesztem szárnyaimat, visszarepülök ide, ahonnan elindultam.

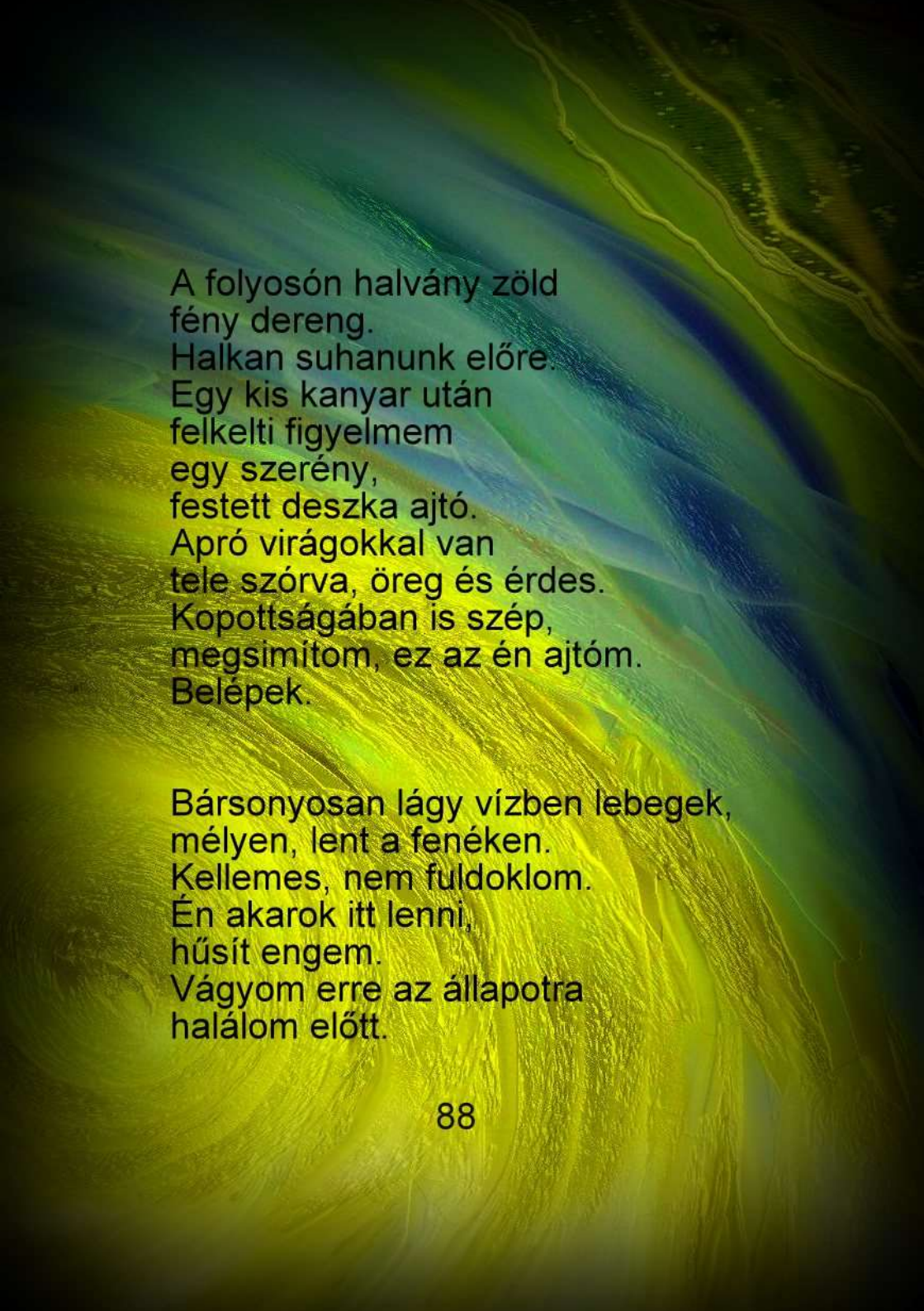
The background is an abstract, textured composition. The upper portion is dominated by bright yellow and gold tones, with some darker, brownish-yellow streaks. The lower portion is primarily a deep, vibrant blue, featuring a large, circular, swirling pattern that resembles a vortex or a whirlpool. The overall texture is layered and organic, with various shades and directions of brushstrokes or fabric-like folds.

Már elmúltam 62 éves.
Hogyan fejlődik tovább
kapcsolatunk a férjemmel?
Melyik előző életemben
találok erre választ?

Megérkezem Belső templomomba.
Avarban lépkedek, lágy fények csillannak
meg a fák gyérülő levelein.
Itt is lehet őszi?
Az oltáron parázsló tüzet sóhajtásom
feléleszti. A meleg fény szétárad
egész belsőmben.

Imádkozom Teremtőmhöz, elmondom
kérdésemet, és kérem áldását
utazásomra.
Kérem, hogy mindent meg tudjak
jegyezni, amit látok és
történik velem.
Kérem, hogy kísérjen el
Gábrriel Arkangyal és
Felettes énem, segítsenek
megértenem az összefüggéseket
jelen életemmel.
Enyhe légáramlat jelzi, hogy
kísérőimmal indulhatok
előző élet folyosómra.

A folyosón halvány zöld
fény dereng.
Halkan suhanunk előre.
Egy kis kanyar után
felkelti figyelmem
egy szerény,
festett deszka ajtó.
Apró virágokkal van
tele szórva, öreg és érdes.
Kopottságában is szép,
megsimítom, ez az én ajtóm.
Belépek.

Bársonyosan lágy vízben lebegek,
mélyen, lent a fenéken.
Kellemes, nem fuldoklom.
Én akarok itt lenni,
hűsít engem.
Vágyom erre az állapotra
halálom előtt.

Visszamegyek az időben.
Gyönyörű réten látom magam
négy-öt éves kislányként
szaladgálni. Süt a nap,
mezitláb vagyok.

Kis egyszerű vászonruha van rajtam,
hímzett virágokkal a mellén.
Hajam két copfba fonva lobog,
Minden pillanatnak teljes szívemből
örülök.

Lizi, gyerünk haza!

Anyám hívására szaladok, átölelem,
érezem köténye savanykás szagát.
Ahogy felnézek rá, nagyon szépnek
látom. Arca szelíd, haját kendő
takarja, megsimogat és magához
ölel.

Körbe nézek, a ház és az udvar
kicsi, de takaros. Egy nagy eperfa
árnyékot vet a tornácra, megvéd
minket a tűző naptól.

Bent a házban egyszerű paraszt bútorok,
füstös konyha, nagy asztal, a karosszék-
ben ül barna, bajuszos apám.
Kedvesen szól hozzám. Ölébe vesz,
simogat, és kérdezi, mi történt ma
velem. Én virulva mesélek, és boldogan
kacagok. A bölcsőben felsír a kisöcsém,
ő is szeretne beszélgetni.
A tökéletes boldogság ölelésében
érezem magam.
Előre megyek az időben, oda, ahol
történik velem valami fontos.

Az iskolában vagyok. Egy osztály van.
Kopott padok, a vaskályhában ég a tűz,
mégis nagyon hideg van.
A tanító úr beszél, a hangja zeng,
messzire elvisz bennünket. Csodálattal
nézek rá, iszom minden szavát, talán
szerelmes is vagyok belé.
Szeretek tanulni, olvasni. Okos,
ügyes vagyok. Ha a tanító úr megdicsér,
ki tudnék bújni a bőrömből is
örömben.
Előre megyek az időben.

Délután otthon vagyunk, kinézek az ablakon, és látom, hogy jön hozzánk a tanító úr. Ahogy értem, arról beszél, hogy tanulnom kellene, lehetne belőlem valaki. Engedjenek el a városba.

Apám magába roskadva ül a széken, anyám tördeli a kezét, és sorolják, hogy miért nem lehet.

-Csak gondolják meg jól, holnap visszajövök! -köszön, és elmegy a tanító úr.

A szívem majd kiugrik, nagyon szeretnék menni, hallgatók és várok.

Este, mikor már aludnom kellene, hallom, ahogy vitatkoznak felőlem. Nem tudom, mi lesz velem, nehezen alszom el.

Másnap végül elengednek. Anyám batyut készít nekem, apám erősen hallgat. Szótlanul megöleljük egymást, és már kint is vagyunk a házból. Hátra nézni nem merek, erősen szorítom a tanító úr kezét, nehogy visszaszaladjak. Szekéren megyünk a városba. Mégis megvalósul az álmom!

A következő képben látom magam, amint egy boltban eladó vagyok. Az öreg boltos házaspár tanít engem sok türelemmel a boltosságra. Nagyon igyekszem, szeretek itt lenni, itt minden olyan tiszta és jószagú. Néha bejön a boltba a tanító úr is, hírt hoz az otthoniakról, az iskoláról. A családom után fáj a szívem, hiába szeret az öreg házaspár saját gyerekeként, az enyémeik messze vannak.

Előre megyek az időben.

A padlásszobámban vagyok, ágyban, nagyon betegem. Magas a lázam, köhögök, az orvost is kihívták a gazdáim. Azt mondta nekik, hogy tüdőbajos vagyok. Szegények sírtak nagyon, azt hitték alszom, de én mindent hallottam csukott szemmel. Hetek óta beteg vagyok, ők hiába ápolnak, magas lázamban félre beszélek, haldoklom.

Álmomban hűs vízben lebegek, csak ringatózom, lassan. Szép csendben kiszáll belőlem a lélek.

A temetésemet nem láttam. elhagytam ezt az életemet, és kiléptem előző élet folyosómra.

Könnyen megtalálom a köztes lét ajtaját. Benyitva egy hatalmas teremben találok magamat, könyvek sorakoznak a polcokon, amik a plafonig érnek.

Félhomály és nagy csend van, sehol nem látok senkit. Könyvtárban vagyok, tétován forgolódok, amikor a sarokban megszólal egy hang. Az arcát nem látom, de mély és nyugodt hangjából szeretet árad.

-Látod ezt a sok könyvet? Most ebben az életedben annyit tanulhatsz, amennyit akarsz, meg van rá a lehetőséged.

-Igyekezetedet, szorgalmadat hozd át ebbe az életbe is. A családodtól kapott szeretetet őrizd meg a szívedben, hogy most erősítse önbizalmad, életörömöd.

Ebben az életedben találkozol a tanítóddal. Most társadként tanít téged minden nap. Segít neked, hogy magadra találj, ő adja neked ehhez a biztonságot.

-Neki köszönheted a gyermekeidet és a családot.

-Élj a lehetőséggel, járj a magad útján, tanuld meg az önállóságot!

-A gondoskodás köt össze benneteket, ez egy szoros kötelék, melyben támaszai vagytok gyermekeiteknek.

-Maradj még itt, és töltekezz fel ebben a könyvtárban lelki erővel, tudással!

-Válogass a könyvek közül!

-A csend, és a befelé fordulás segít megtalálni önmagadban azt, amit eddig kívül kerestél.

-Örülj a kincseidnek, és menj tovább az utadon!

Megköszöntem a bölcs tanácsait, még egy ideig keresgéltem a könyvek között. Megerősödve hitemben, teli jóérzéssel hagytam el ezt a helyet, és jöttem vissza ide, ahonnan elindultam.

Mit jelent a számomra
az elutasítás és
durvaság a családban?

Miért találkozom
vele most ?

Nehéz szívvel érkezem meg
Belső templomomba. Homály és hűvösség
fogad, mikor belépek.

Szükségem van a melegségre,
keresem a lángot az oltáron. Szunnyadozik.
Felélesztem a parázsló tüzet, és én is
feléledek a sugárzó fénytől.

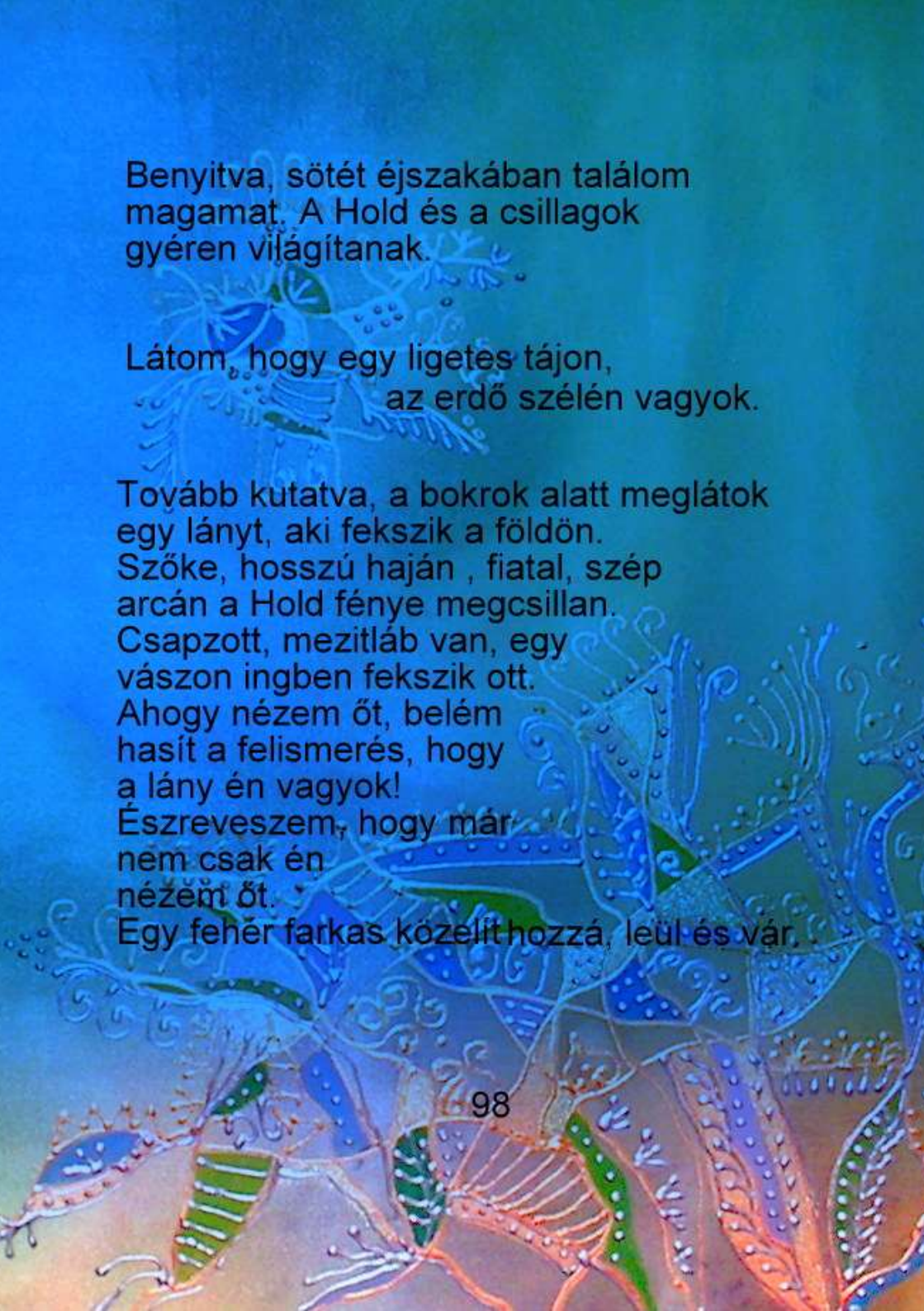
Imádkozom Teremtőmhöz, kérem
áldását előző életi utazásomra. Elmondom
kérdésemet, ami most fontos nekem.

Kérem, hogy kísérfen el az úton
Gábfriel Arkangyal, és Felettes énfem.

Melegszen, és csendesen várok
a jelre, hogy mikor indulhatunk.

A láng megerősödik, kivilágosodik a
meghitt belső terem, indulhatunk.

Előző élet folyosóm falai halványan
világítanak. Szikla falakat látok,
ajtók sehol. Suhanunk halkan tovább,
mikor az egyik mélyedésben meglátok
egy sötétkék ajtót. Odalépek. Ahogy
megérintem, érzem, hogy süppedős,
bársony a felülete, és gyönyörű
réz kilincse van.

Benyitva, sötét éjszakában találom
magamat. A Hold és a csillagok
gyéren világítanak.

Látom, hogy egy ligetes tájon,
az erdő szélén vagyok.

Tovább kutatva, a bokrok alatt meglátok
egy lányt, aki fekszik a földön.

Szőke, hosszú haján, fiatal, szép
arcán a Hold fénye megcsillan.

Csapzott, mezitláb van, egy
vászonzsinórban fekszik ott.

Ahogy nézem őt, belém
hasít a felismerés, hogy
a lány én vagyok!

Észreveszem, hogy már
nem csak én
nézem őt.

Egy fehér farkas közelít hozzá, leül és vár.

A többieket várja. Szép lassan mind előjönnek, nyolcan vannak, de nem történik semmi. Nem bántják a lányt. Hajnalodik, a farkasok mintegy varázsütésre felugranak, és otthagyják a lányt tovább feküdni.

Visszamegyek az időben.

Hideg szél fúj a ködös reggelen, amikor a helyi kolostor nagykapuja előtt megjelenik egy asszony.

Kopott, nagy kabátja alól elővesz egy kicsi csomagot, és leteszi a kőre. Becsenget az ajtón. Nem várja meg, hogy kijöjjenek, gyorsan eltűnik a ködben.

A kicsi csomagot egy apáca beviszi. Ahogy közelebbről megnézik, látják, hogy szegényes rongyokba bugyolálva egy kislány csecsemő alszik csendesen.

Maszatos, de nagyon bájos kisbaba. Befogadják, hogy majd ők felnevelik a szegény elhagyott árvát.

Előre megyek az időben.
Hosszú folyosót látok magam előtt.
Vidáman szaladgálok, benyitok az ajtókon.
Mindenhol kapok egy puszit vagy ölelést,
és szaladok tovább.

Jó életem van,
mindenki szeret,
igaz, hogy nagyon
kicsi vagyok az
iskolások között, de ez
engem nem zavar. Sok testvérem és
sok anyám van. Arról álmodozom, hogy,
ha megnövök, én is apáca leszek.

A következő képben magamat látom
a templomban, a többi lány között ülök
a padban, talán tizenhét éves lehetek.
Az orgona hangja elbűvöl, az isteni sze-
retet megtölti szívemet, teljesen átadom
magam a felemelő áhítatnak. A templom
ablakain beszűrődő napfény megcsillan
az arcomon, megmutatva másoknak is
önfeledt boldogságomat. Minden hangot,
minden szót ismerek. Az ima és az éne-
kek betöltik a templomot, lelkünk angya-
li szárnyakon repdes körbe-körbe.

A férfiak padjaiból pont rám lát egy közép-
korú gazdag úr. Fiatalságom és ártatlan
szépségem rabul ejti őt. Sóvárogva néz
rám, amiből én semmit sem veszek észre.

Előre megyek az időben.

A főnővér magához hivat. Megtudom
tőle, hogy nagy szerencsém van, mert egy
gazdag házhoz hívnak kisgyereket korre-
petálni. Kimehetek a városba, hetente
kétszer kell tanulnom vele. Jó feladat ez
nekem, és lehetőség a jövőre készülni,
ha tanító apáca szeretnék lenni.

Boldogan készülök a feladatra.

A következő képen látom magamat,
ahogy a gazdag polgári lakásban
feszengek. Ilyen eleganciát én még
nem láttam, úgy érzem, hogy nem illek
ebbe a környezetbe. Beszélgetek egy nővel,
azt hiszem, hogy ő a kisgyerek édesanyja,
Kimegy a szobából, de a kisgyerek
helyett egy férfi jön be, és leül velem szem-
ben. Bókol nekem. Szörnyen zavarba jövök.
Kérdezem a kisgyerek felől, de ő csak be-
szél, beszél. Hogy ő merre járt már a
világban, tudom-e, hogy az hol van?

Nem értek semmit, egyre zavartabb
vagyok.
Rám erőszakol egy kis bort is, mert a
sütemény kívánja. A nő nem jön vissza,
gyereket sem látok sehol.
Most már érzem, hogy bajban vagyok!

Nem tudok tenni semmit, lassúnak,
nehéznek érzem magam, nem
tudok sikítani, elrohanni.
Testemet, mint egy tehetetlen bábút
legyűri ez az idegen férfi.
Megerőszakol!

Kétségbeesetten keresem,
hogy, hogyan juthatnék ki a házból.
Reggel térek magamhoz kábulatomból.
Remegek a felismeréstől, hogy mi
történt velem.

A cselédlépcsőn
szököm ki az
utcára.

Nagyon korán
van, még nincs
senki az utcán.
Csak rohanok
haza, már a

kolostor kapujában állok,
amikor belémhasít, hogy én ide
többé be nem léphetek!

Már nem vagyok tiszta, bemocskoltak!
Sírva rohanok tovább, egyre messzebb
az utcáktól, az emberektől. Egész nap
bújkálok és szaladok egyre távolabb.
Már nem tudom, hol vagyok!
Az én világom összeomlott,
nem tartozom sehová!
Nincs hova menjek, becsaptak,
elvették a jövőmet. Hagytam magam,
nem érdelek bocsánatot.
Már este van, bebújok a bokrok alá,
vacogva álomba sírom magam.

A következő képben látom magam,
ahogy a földön fekszem. Körülöttem
ülnek a farkasok.

Csak akkor
ébredek fel,
amikor ők
már elmentek.
A hideg hajnal

magamhoz térít, már
tudom, hogy miért vagyok itt.

Kétségbeesésem, fájdalomam egyre nő,
botorkálok. Azt sem tudom, hogy én
hiányzom-e valakinak, keres-e valaki?
Siratom magam, nem látok kiutat.
A lábam előtt szakadék tátong,
lent a gyorsan fodrozódó víz szinte
magához vonz.

Utolsó erőmet összeszedve
leugrom a mélybe.

Elsodor a víz, tisztára mos.

Zavaros fátyolt terít rám, itt nem talál
meg senki. Elhagyom ezt az életemet.
Nem hozok át semmi fájdalmat,
nem hozok át, ismétlem magamban.

Kilépek a folyosóra, megtalálom az ajtót,
amin a köztes létbe léphetek.

Mintha víz alatt lebegnék, de ez most
kellemes. Alakokat nem látok, csak
hangokat hallok; hozzám szólnak.

-Burokban, szülők nélkül nőttél fel.

-Védtelen voltál, nem tapasztaltad
meg az életet. Áldozattá váltál.

-Nem tudtad elfogadni, hogy az
elképzelt jövőd megsemmisül, ezért
eldobtad az életed.

-Tettél valamilyen fogadalmat?

-El kell rejtőznöm szégyenemben,
bűnös, mocskos vagyok.

-Vond vissza ezt a fogadalmad, hogy
tovább léphess!

-Visszavonom, rálátok az életemre,
áldozattá kellett válnom, hogy szembe
nézhessek saját démonaimmal.

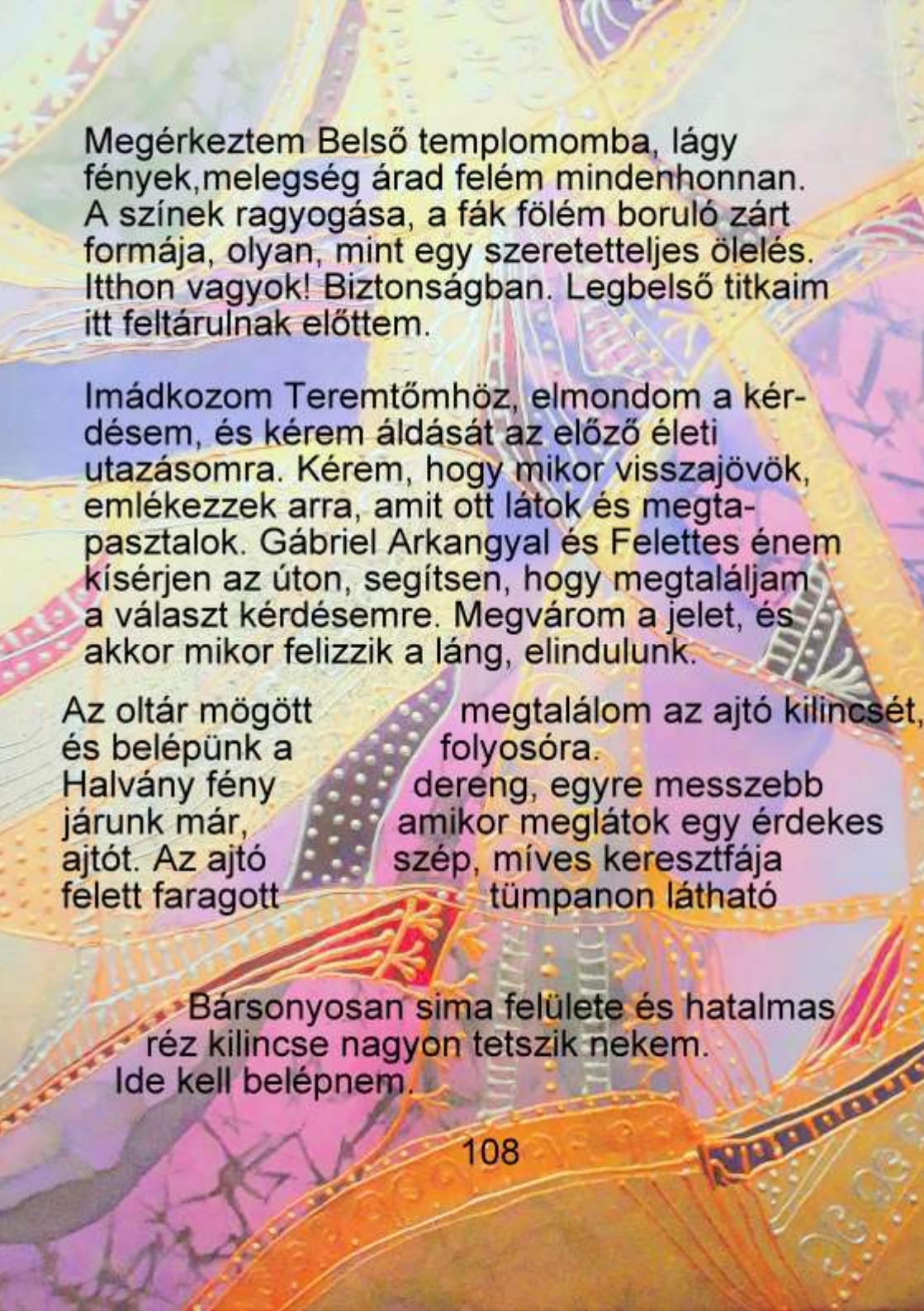
-Meg tudsz bocsátani az ellened vétke-
zőknek és magadnak?

-Megbocsátok. Nekik csak játék volt az
amit velem tettek. Magamnak is megbo-
csátom, hogy nem tudtam a kísértéssel
és a durvasággal szemben megvédeni
magam.

Milyen karmikus kötelék tart össze
bennünket több, mint negyven éve?

Megérkeztem Belső templomomba, lágy fények, melegség árad felém mindenhonnan. A színek ragyogása, a fák fölém boruló zárt formája, olyan, mint egy szeretetteljes ölelés. Itthon vagyok! Biztonságban. Legbelső titkaim itt feltáruulnak előttem.

Imádkozom Teremtőmhöz, elmondom a kérdésem, és kérem áldását az előző életi utazásomra. Kérem, hogy mikor visszajövök, emlékezzek arra, amit ott látok és megtapasztalok. Gábriel Arkangyal és Felettes énem kísérsen az úton, segítsen, hogy megtaláljam a választ kérdéseimre. Megvárom a jelet, és akkor mikor felizzik a láng, elindulunk.

Az oltár mögött és belépünk a Halvány fény járunk már, ajtót. Az ajtó felett faragott

megtalálom az ajtó kilincsét, folyosóra. dereng, egyre messzebb amikor meglátok egy érdekes szép, mives keresztfája tünpanon látható

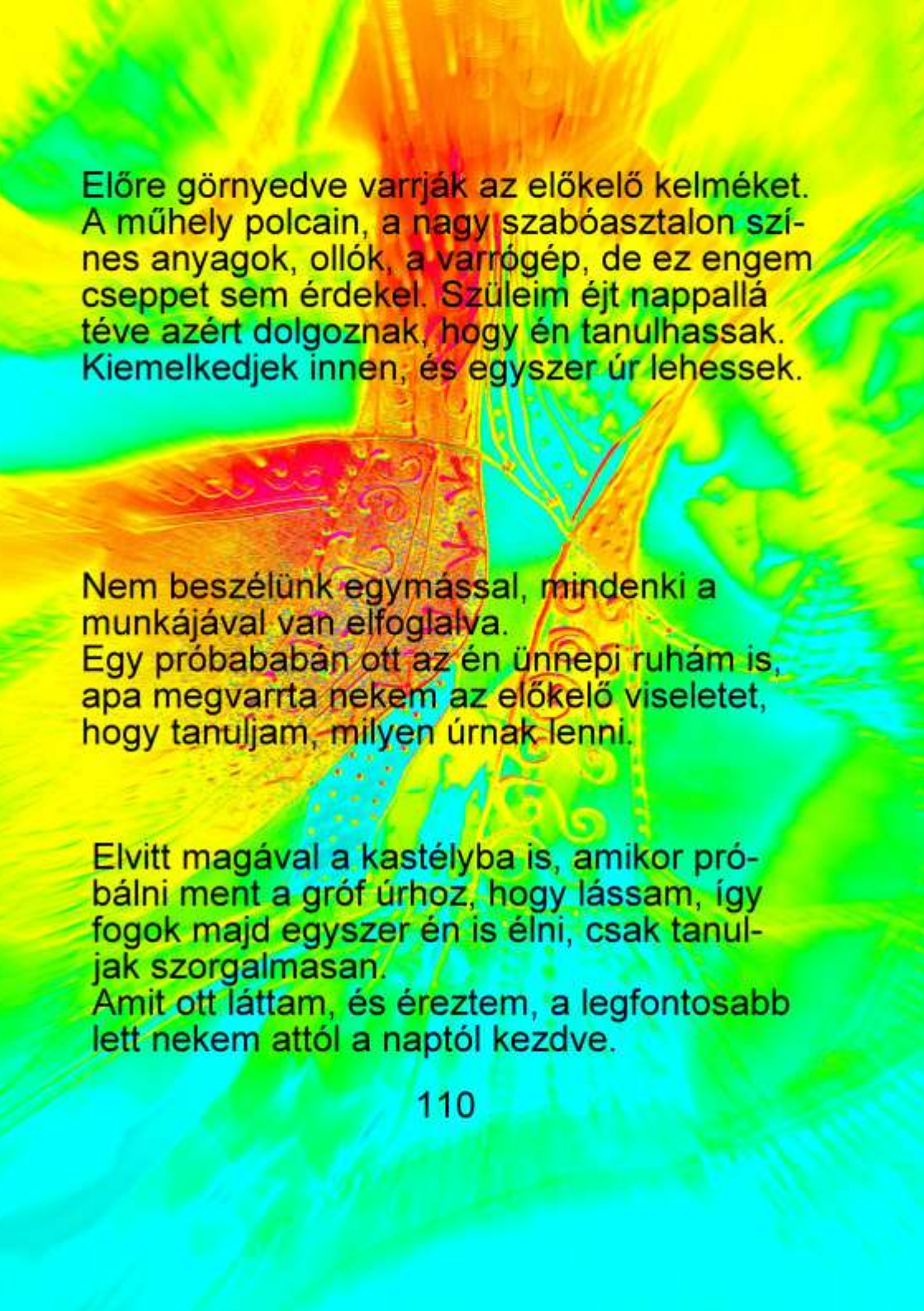
Bársonyosan sima felülete és hatalmas réz kilincse nagyon tetszik nekem. Ide kell belépnem.

Egy világos, elegáns bútorokkal berendezett, régi irodában találok magam. Polcok mindenhol, a vitrinekben ház makettek, nagy tervezőasztalok, papírtekercesek, tervrajzok. Többen is dolgoznak az asztaloknál, rajzolnak, számolnak csendben, amikor belép egy fiatal férfi. Elegáns ruhája, és viselkedése elárulja, hogy ő az iroda vezetője. Minden rajzolóhoz odamegy, szót váltanak, utasításokat ad. Sok a munka, mindenkinek igyekeznie kell. Ő az, aki miatt idejöttem.

Visszamegyek az időben.

Gyerekként látom magam egy kicsi szabóműhelyben. Kis asztalka mellett ülök az iskolai könyveimmel, valamit írogatok. Vékony, sápadt, szorgalmas fiúcska vagyok. Szüleim is itt dolgoznak.

Előre görnyedve varrják az előkelő kelméket. A műhely polcain, a nagy szabóasztalon színes anyagok, ollók, a varrógép, de ez engem cseppet sem érdekel. Szüleim éjt nappallá téve azért dolgoznak, hogy én tanulhassak. Kiemelkedjek innen, és egyszer úr lehessek.

Nem beszélünk egymással, mindenki a munkájával van elfoglalva. Egy próbababán ott az én ünnepi ruhám is, apa megvarrta nekem az előkelő viseletet, hogy tanuljam, milyen úrnak lenni.

Elvitt magával a kastélyba is, amikor próbálni ment a gróf úrhoz, hogy lássam, így fogok majd egyszer én is élni, csak tanuljak szorgalmasan. Amit ott láttam, és éreztem, a legfontosabb lett nekem attól a naptól kezdve.

Egy nagy építési irodában dolgozom segédtervezőként. Karrierem töretlenül ível felfelé. Ügyes vagyok, jól tudom kivel, hogyan kell

viselkednem. Az irodában kifogástalan a modorom, kitartó és szorgalmas vagyok. Munka után a barátaimmal kocsmába járunk, nem tagadom meg magamtól az élvezeteket. Kártya, ital, nők jelentik számomra a kikapcsolódást. Vannak adósságaim is, ezért keresem a jó parti lehetőségét, mindenképpen jól kell házasodnom, mert nagy szükségem van a hozományra.

Társasági kapcsolataimat kihasználva elegáns bálokra is hivatalos vagyok.

Imádom a fennforgást, a gazdagságot, a művelt, finom embereket.

Mindent megteszek, hogy közéjük tarthatassak. Tavasszal ismerkedtem meg az egyik bálon Karolával. Vékony, sápadt, félénk, nálam idősebb. Már fél éve járok hozzájuk, jó hozománya lesz, ha férjhez megy.

A szülei nem örülnek nekem. Minden lehetséges alkalommal éreztetik velem, hogy nem vagyok közülük való, de mégis fogadnak. A lányuk egyre öregebb lesz, nincsenek kérői, én udvarolok neki. Ő szegény mindent elhisz nekem, rajong értem, de én nem érzek semmit iránta, csak a hozománya lebeg a szemem előtt. Nincs lelkiismeretfurdalásom sem, hogy így becsapom őt. Kitartásom meghozta eredményét, megtartottuk az esküvőt, amire a szüleim természetesen nem voltak meghívva. Ők ezt elfogadták. Nem kompromittálhattam magam velük. Most mindenki boldog, én, mint építész megnyitottam saját irodámat most már van pénzem mindenre. Nagy házat viszünk, társasági életet élünk. A vállalkozásom sikeres, gazdag ügafeleim elégedettek. A feleségem is dolgozik, amikor kedve tartja, mint belsőépítész és lakberendező. Gyakran panaszkodik, hogy háttérbe szorítom, és nem ismerem el a munkáját. Időnként hisztériás sírás tör ki belőle.

Unatkozik szegény, mert nincs gyerekünk,
amit én nem is nagyon bánok. Nincs
kedvem otthon, a szoknyája mellett ülni,
unalmas a sok panaszkodás. Jobb nekem
a régi, kicsapongó életemet élni, már pénz-
zem is van a fogadásokra, sok új barátom
is lett hirtelen.

Örömeimet így házon kívül keresem,
elégedett vagyok a sorsommal.

Előre megyek az időben.

Ősz van, a feleségem már napok óta beteg,
egyre magasabb a láza, tényleg szenved.
Mindenki körülötte van a szobájában.

Az ablakok befüggönyözve, hogy
még egy pici fény se zavarja őt.

A betegség nehéz levegője, az
orvosságok idègen szaga üli meg
a gazdag és mégis hideg szobát.

Az orvos szerint már csak egy
különleges orvosságban bízhatunk.

Azt kellene a városi patikából elhozni,
mert nem biztos, hogy megéli a reggelt.

Minden forog körülöttem a szavak hallatán.
Az nem lehet, nem halhat meg!

Akkor mindent elveszítek, nekem
nincs semmim! Minden vagyonunk az övé.

Ez a méreg és indulat hajt, hogy hősiezen
lóra pattanjak, pedig az éjszaka mindjárt
leszáll. Sietve indulok a városba.

Csípős hideg szél fúj, a rövidebb, de
veszélyesebb úton hajtom a lovamat.
Nem kímélem szegényt, az idő szorít,
oda kell érnem minél előbb!
Semmi mást nem hallok, csak a lovam
patáinak csattanását a köves talajon.
Gyerünk! Gyerünk!
Egy éles kanyarban kicsúszik a ló lába,
felbukik, és én messzire repülök.
Nyakamat szegi ez az örült rohanás.
Azonnal meghalok, ott fekszem a földön,
szélben és hidegben, még messze a
várostól.

A következő képen temetésünket látom,
ő is meghalt, hiszen nem érkeztem meg
az orvossággal.

A két koporsó feldíszítve, sok koszorú
és virág között szomorúan várja, hogy
behelyezzék a családi sírboltba.

Így én is oda kerülök a gazdagok közé.
Most, hogy már kívülről látok mindent
a neveket is el
tudom olvasni.

Otto Manfred és
Karola Legendfeld
1758

A szüleimet nem látom sehol, csak az ő
idős szülei sírnak lanyuk koporsója mellett.
Elhagyom ezt az életem, és kilépek
előzőélet folyosómra.

Hamar megtalálom a másik ajtót, úgy néz ki, mint az előző, csak kisebb és sötétebb. Belépek, gazdag kerti fogadáson találom magam. Elegáns urak és hölgyek beszélgetnek, szól a zene, többen táncolnak.

A dúsan terített asztalok között egy nagy kerek asztalt is látok.

Körülöttem ismeretlen, arctalan urak ülnek, hívnak engem, hogy nézzem meg az életem könyvét. A könyv hatalmas. Felnyitom, és mozgó képekben látom az életem. Nincs idő, minden megszűnik körülöttem, csak a képek peregnek. Hagynak, hogy nézzem, és lássam, hogy milyen életet éltem.

Most egészen másnak látom, mint akkor.
Látom, hogy céljaim hamisak voltak.
Szeretet és együttérzés nem volt a
szívemben. Önző, karrierista, hozomány-
vadász voltam.

-Látod már, milyen életet éltél?

-Meg tudsz bocsátani magadnak, és
azoknak, akik neked ártottak?

Látom, és őszintén bánt, hogy így éltem,
érdekből házasodtam, boldogtalanná
tettem magam körül mindenkit.

-Megbocsátok magamnak, és kérem
Teremtőm bocsánatát.

-Tettél valamilyen fogadalmat halálod
előtt?

-Nem. Gazdaggá lenni volt a legnagyobb
vágyam, és ez a vágy elhomályosította
a látásom.

-Nagyon igyekeztél sikeres lenni, tehet-
séges voltál, de a szívedet nem adtad
bele semmibe.

-Most ebben az életedben újra találkozhatsz az akkori társaddal, de most szerepet cseréltek. Most te vagy a nő, és ő a férjed.

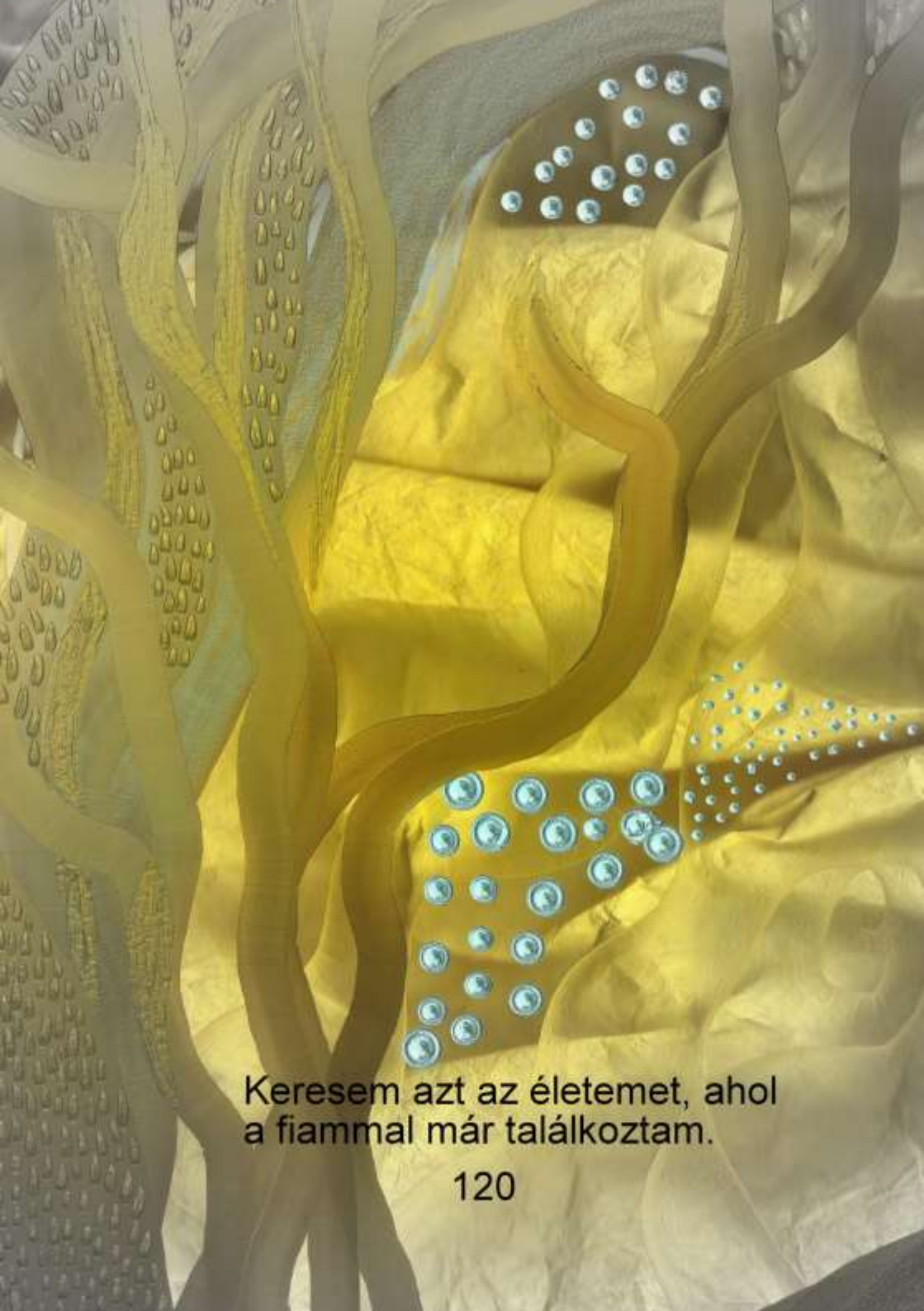
-Már tudod, hogy mi a legfontosabb. Azt kell neki megadnod, amit akkor nem kaptál meg tőle. A családi boldogságot, a szeretetet, gyerekeket, egymás segítségét, és megbecsülését.

-Együtt, sok munkával teremthetitek meg életetek művét, amit tovább adhattok gyerekeiteknek.

A hangok messziről jönnek, mintha mély álomból ébrednék. -Szívemmel érzem, hogy ez a válasz kérdésekre.

Minden forog velem, már csak a zenét hallom. Ismerem minden hangját, átengedem magam lágy ölelésének, és táncoló léptekkel, felszabadultan jövök ide vissza.

Keresem azt az életemet, ahol
a fiammal már találkoztam.

Megérkezve Belső templomomba,
feltűnik,
hogy a fények tompák, sejtelmesek.
Hűvös légáramlatot érzek, nagyon jól
esik felhevült testemnek.
Elcsendesedve imádkozom.

Teremtőm engedélyét és áldását kérem
az utazásomra. Kérem, hogy elkísér-
hessen Gábrriel Arkangyal és Felettes
énem. Elmondom kérésemet, és elindu-
lunk előző élet folyosómon.
Félhomályban, lassan haladok, bizony-
talanul keresem azt az ajtót, amelyik
felkeltené a figyelmemet. Végre megta-
lálom! Egy szálkás deszka ajtó,
egyszerű vas kilinccsel, szürke, teljesen
belesimul a falba. Lenyomom a nyikorgó
kilincset, és belépek.

Szegényes konyhában találok
magam, kisfiú vagyok, a földön játszom
kukorica csutkákkal. A nagyanyám
levest főz, nyár van és nagyon meleg,
én csak dűnnyögök magamban.
Koszos vagyok és mindig éhes.

Nagyanyám nevel, a keze hamar
eljár, ha valami rosszat csinálok.
Öreg már, nevetni talán sohasem
tudott. Az anyám kicsi, sovány,
színtelen, szolgáló az intézőnél.
Nagyon ritkán látom, úgy néz rám,
mintha én tehetnék arról is, hogy
zabigyerek vagyok.

Kiszaladok az udvarra, ott sincs sok
érdekes, három tyúk kárál,
a malacok ólja üresen tátong.

Hívogat az utca, de a levest már,
csak megvárom. Ketten csendben
megesszük.

Visszamegyek az időben,
kisbabaként látom
magam fehér
pólyában.
A templomban vagyunk a keresztelőmön.

Látom anyámat, a nagymamám, egy
fiatal párt- ők a keresztszüleim, és
László atyát. Mosolyogva beszél hozzám.

Őt megismerem!
-a fiam arcát látom benne.

Azt is hallom a szertartás alatt, hogy
a János nevet kapom a kereszttségben.

Előre megyek az időben, és a templomot
látom újra, szeretem a gyertyák fényét,
az öreg falak dohos illatát, ahogy a
kántor énekel, és azt a kicsi
csilingelést.

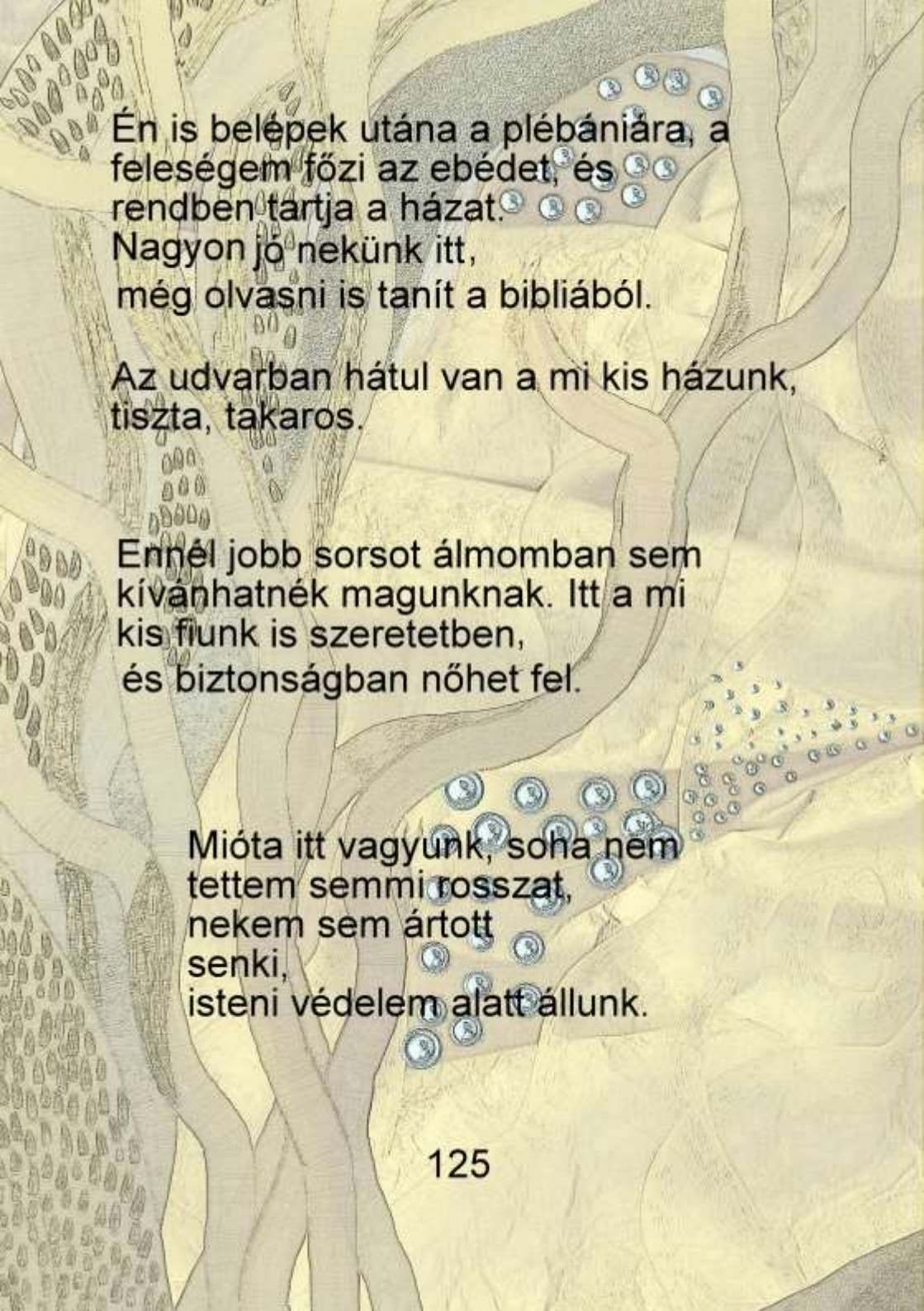
Mikor kimegyek a templomból, az atya
mindig megsimogatja a fejemet.

A következő képen azt a kicsi iskolát látom, ahol a sok keserűség ér engem. Nem szeretek oda járni, mert nem vagyok sem okos, sem igyekvő. Sok körmöst kaptam már ezért.

Mindig éhes vagyok, csak erre tudok gondolni. A piacon el kellett csennem azt a cipót. Nem tudok elszaladni sem, mert falom a cipót teljes erőmből.

A büntetést nem kerülhetem el, jól megvernek, hogy tanuljak belőle.

Előre megyek az időben, már felnőttnek látom magam, egy takaros udvaron sepregetek. Gondozom a virágokat, a kertet, nevelem a tyúkokat. Kinyílik a kertkapu, most ér haza László atya. Megdicsér, hogy szép az udvar.

Én is belépek utána a plébániára, a feleségem főzi az ebédet, és rendben tartja a házat.

Nagyon jó nekünk itt, még olvasni is tanít a bibliából.

Az udvarban hátul van a mi kis házunk, tiszta, takaros.

Ennél jobb sorsot álmomban sem kívánhatnék magunknak. Itt a mi kis fiunk is szeretetben, és biztonságban nőhet fel.

Mióta itt vagyunk, soha nem tettem semmi rosszat, nekem sem ártott senki, isteni védelem alatt állunk.

Előre megyek az időben,
talán tíz évet.

Látom, hogy bent a
plébánián László atyát
siratják az asszonyok.

Mindenki szerette őt, magunkat is siratjuk,
gondviselőnk nélkül maradtunk.

László atya odaátról is vigyáz ránk, mert
itt maradhattunk tovább szolgálni.
Múlnak az évek csendesen,
munkával, kis örömmel.

Hideg télen 1618-ban fekszem fényes
nappal az ágyamban, lázas vagyok,
nincs erőm semmihez.

Tüdőbajom van.

Feleségem és fiam
odaadóan ápolnak.

Minden nap
búcsúzom tőlük,
szétszaggat ez
a köhögés.

A tavaszt már
nem érem meg.

Hideg szél fúj,
aki teheti a meleg
házban marad.

A temetőben látom saját temetésemet,
kis családom, ahogy sirat engem.

A fejfámra az van írva, hogy

- Csizmadia János élt 40 évet -

Ehagyom ezt az életem, kilépek a
folyósóra. Hamar megtalálom a
köztes lét ajtaját, ez is szegényes
deszka ajtó, benyitok.

Meleg szellő fúj, csodálatos tavasz van,
messze ellátni ezen a nagy réten.
Boldogan lépkedek, szívom a tüdőmben
a friss levegőt.

Kis idő múlva, a távolban meglátom,
hogyan egy árnyas fa tövében talán
négyen ülnek, rám várnak.
Szeretettel fogadnak, mikor
odaérek, hellyel kínálnak.

Az idő, mintha megállna, csendesen
beszélnek hozzám, és peregnék a
szemem előtt életem képei.

- Nehéz gyerekkorod volt,
sokat éheztél, hiányzott a
gondoskodó szeretet és a biztonság.
Egyedül voltál, kirekesztettként
tengődtél addig, míg László atya
rád nem talált.

Ő bízott benned, munkát, otthont adott
neked, tanított téged. Családot is ala-
píthattál, szerényen, szeretetben
éltél feleségeddel és kis fiaddal.
Istenfélő, becsületes ember
lett belőled. Becsülettel szolgáltál és
felelősséget vállaltál az életedért.

-Sajnos nem láthattad felnőni a fiadat, a tüdőbaj fiatalon elragadott téged.

-Ebben az életedben biztonságban, szeretetben nőhetsz fel.
Most nőként megélheted az odaadó szeretetet, és a gondoskodás boldogító érzését.

-Találkozol akkori jótevőddel, megszüled fiadként, és az anyai szeretettel viszonzozhatod azt, amit kaptál tőle.

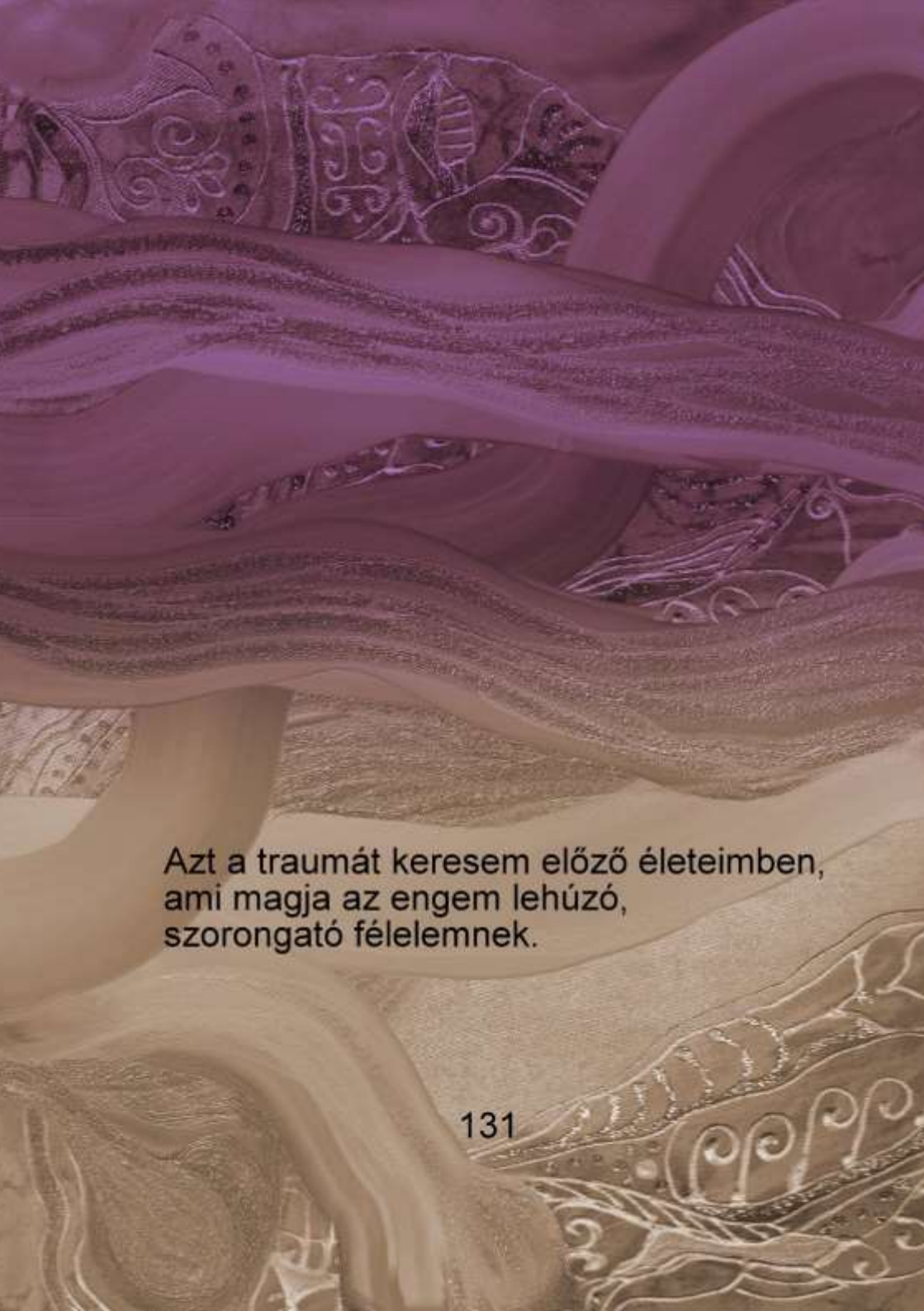
-Életed kiteljesedhet ebben a megélésedben, láthatod a fiadat felnőni, aki unokákkal is megajándékoz téged.

-Te taníthatod őt az élet szépségére, a felelősség vállalására, ahogyan akkor ő tanított téged.

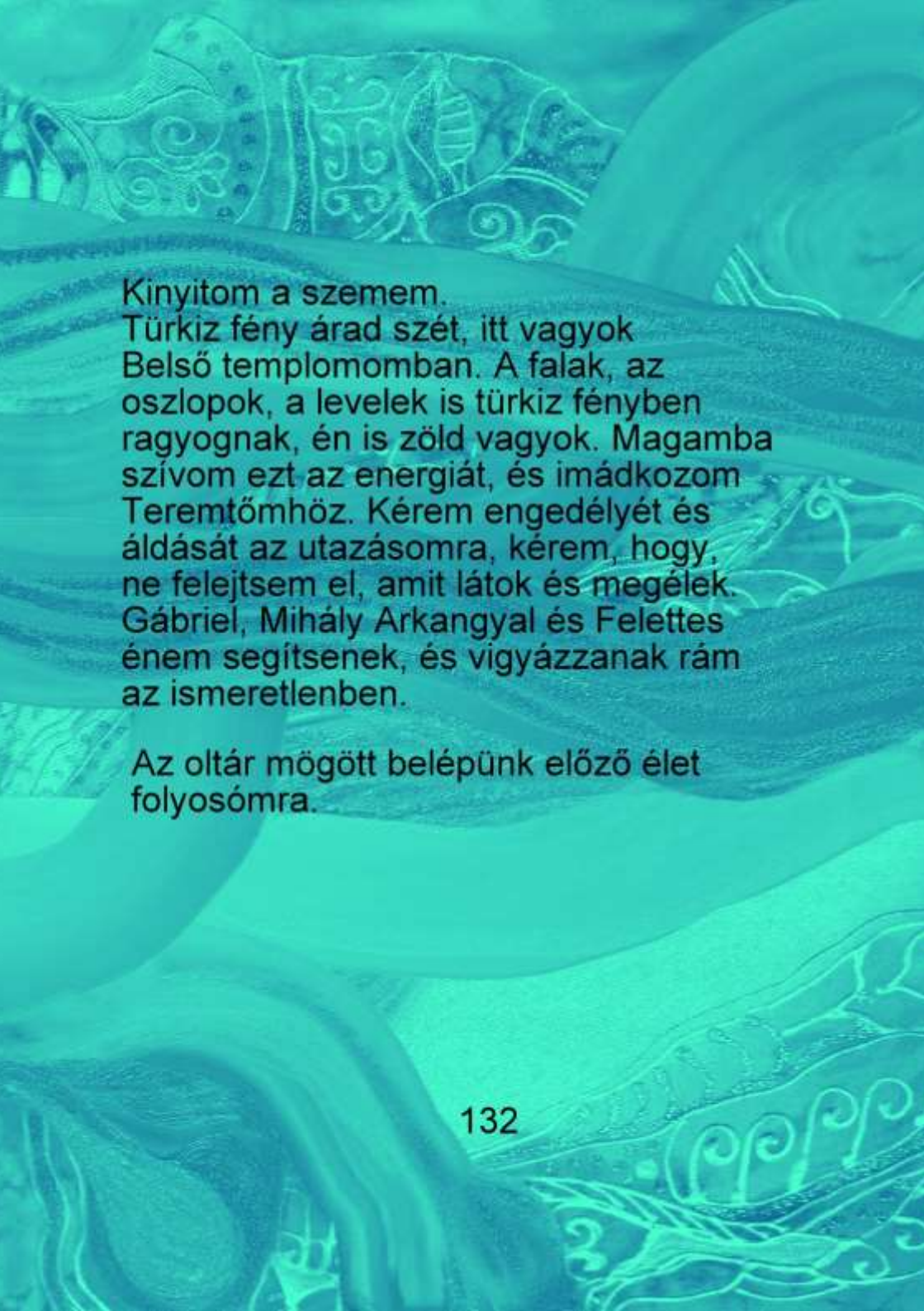
Ezek a szavak jó érzéssel, melegséggel árasztották el szívemet.

Felkapott a tavaszi szellő, és lágyan ringatott abban az időtlen térben még egy ideig, egészen addig, míg vissza nem tértem ide, ahonnan elindultam.

Azt a traumát keresem előző életeimben,
ami magja az engem lehúzó,
szorongató félelemnek.

Kinyitom a szemem.
Türkiz fény árad szét, itt vagyok
Belső templomomban. A falak, az
oszlopok, a levelek is türkiz fényben
ragyognak, én is zöld vagyok. Magamba
szívom ezt az energiát, és imádkozom
Teremtőmhöz. Kérem engedélyét és
áldását az utazásomra, kérem, hogy,
ne felejtsem el, amit látok és megélek.
Gábrriel, Mihály Arkangyal és Felettes
énem segítsenek, és vigyázzanak rám
az ismeretlenben.

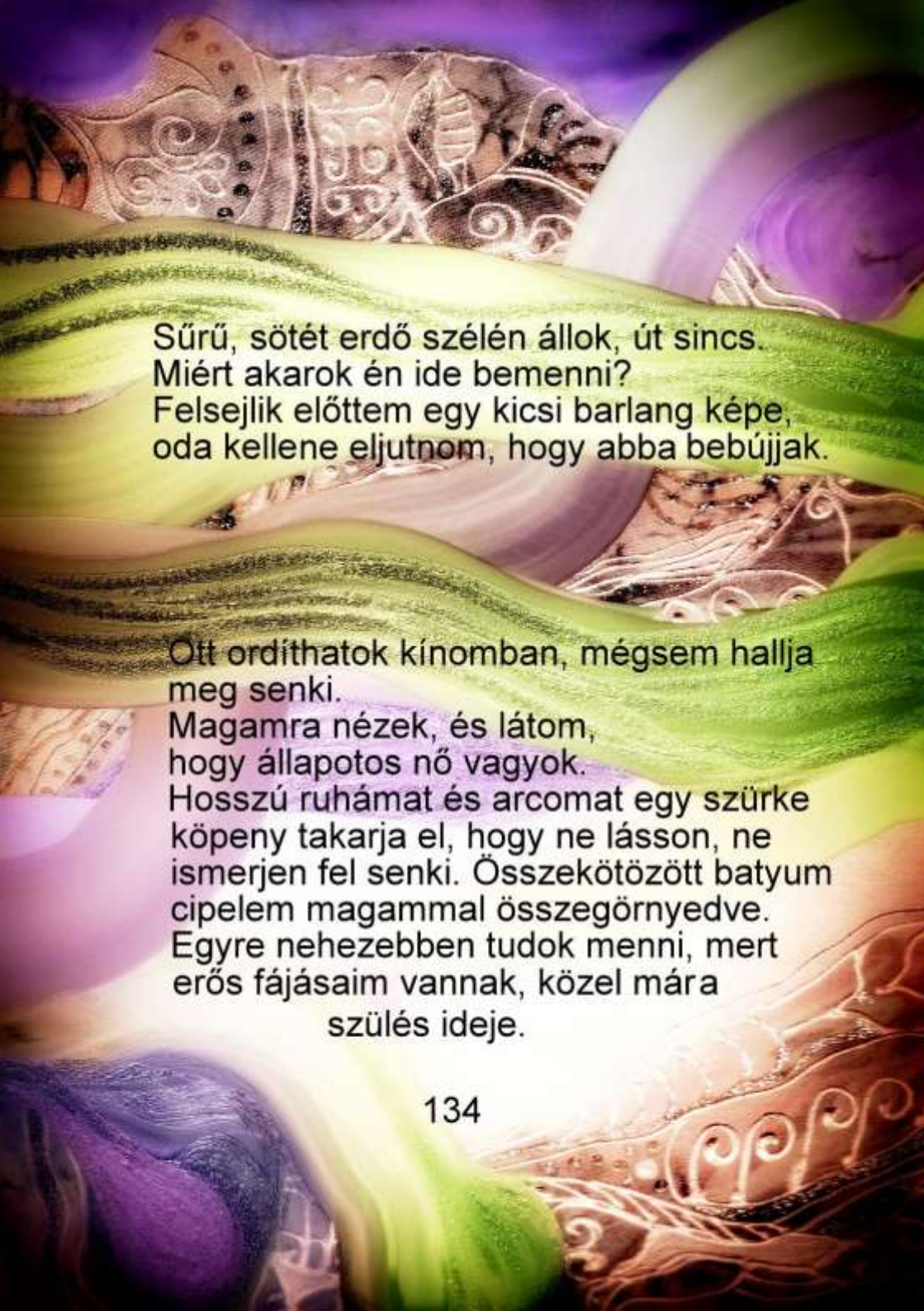
Az oltár mögött belépünk előző élet
folyosómra.

A folyosó sötét, nyirkos, csak
homályosan látok. Suhanunk előre, de
nem látok semmi érdekeset, már távol
vagyunk, amikor egy kis fény felsejlik.

Lüktető, gyenge fény árad egy fehér
márvány ajtón keresztül, mintha élne.

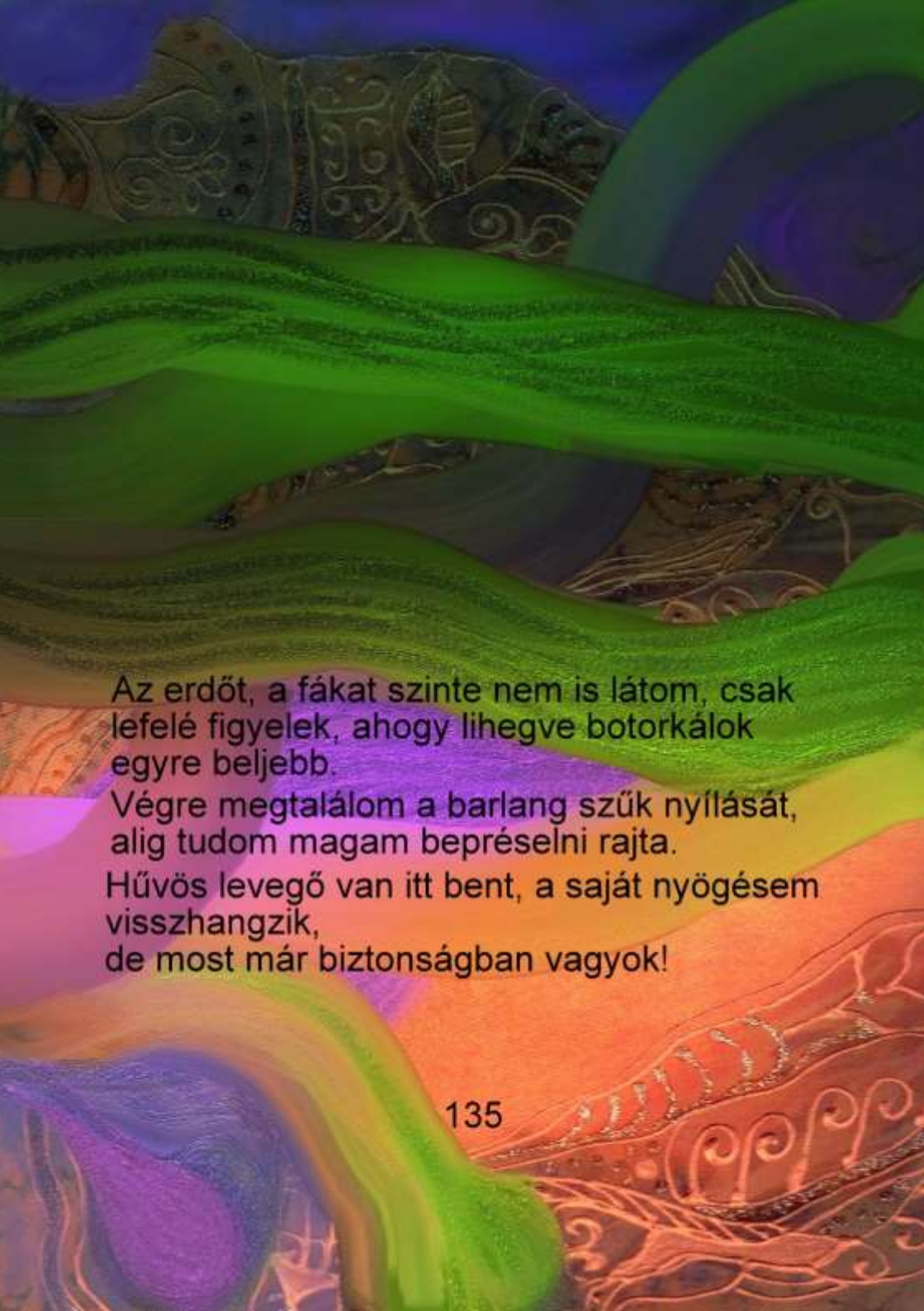
Megsimítom, selymes, lágy a felülete,
egészen bőrszerű, még az erek is
látszanak rajta. Biztos nagyon nehéz,
hogy tudom megmozdítani? Kilincse
nincs, nekitámaszkodom a két tenye-
remmel, csüggedten ráhajtom fejem,
megadom magam. Akkor picit

megmozdul, hangtalanul kinyílik.

Sűrű, sötét erdő szélén állok, út sincs.
Miért akarok én ide bemenni?
Felsejlik előttem egy kicsi barlang képe,
oda kellene eljutnom, hogy abba bebújjak.

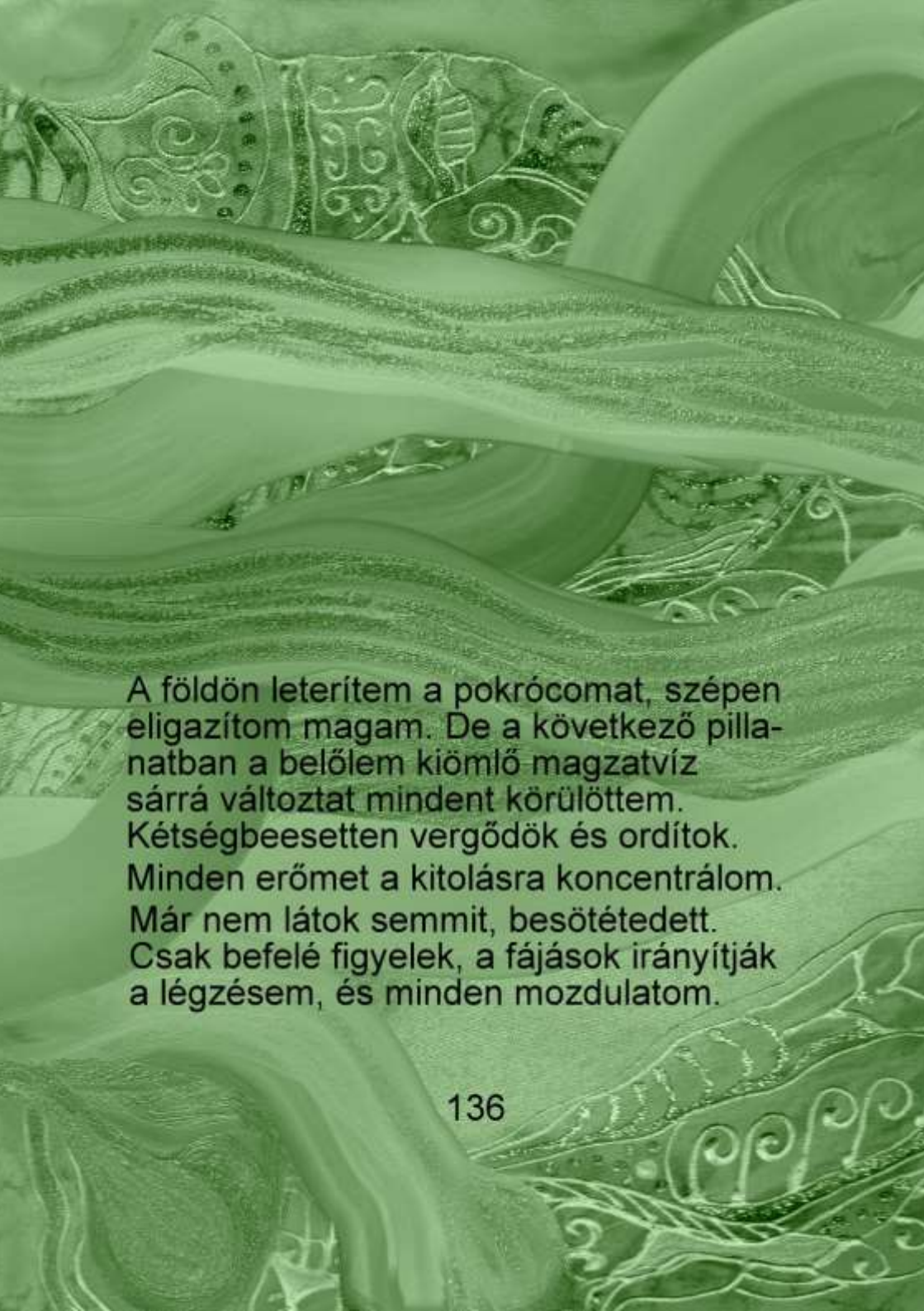
Ott ordíthatok kínomban, mégsem hallja
meg senki.
Magamra nézek, és látom,
hogy állapotos nő vagyok.
Hosszú ruhámat és arcomat egy szürke
köpeny takarja el, hogy ne lásson, ne
ismerjen fel senki. Összekötözött batyum
cipelem magammal összegörnyedve.
Egyre nehezebben tudok menni, mert
erős fájásaim vannak, közel mára
szülés ideje.

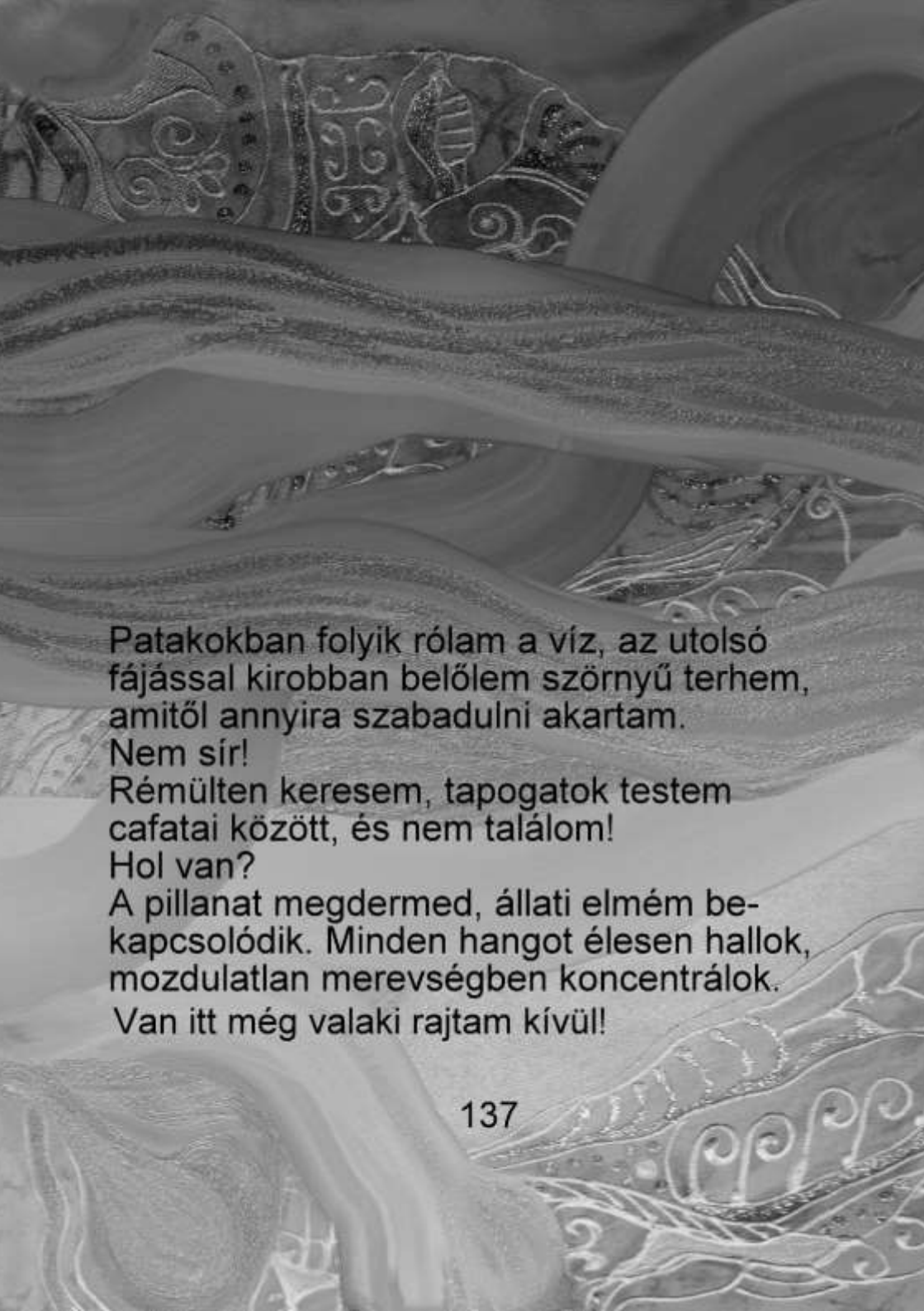
Az erdőt, a fákat szinte nem is látom, csak lefelé figyelek, ahogy lihegve botorkálok egyre beljebb.

Végre megtalálom a barlang szűk nyílását, alig tudom magam bepréselni rajta.

Hűvös levegő van itt bent, a saját nyögésem visszhangzik, de most már biztonságban vagyok!

A földön leterítem a pokrócomat, szépen
eligazítom magam. De a következő pillan-
tatban a belőlem kiömlő magzatvíz
sárrá változtat mindent körülöttem.
Kétségbeesetten vergődök és ordítok.
Minden erőmet a kitolásra koncentrálok.
Már nem látok semmit, besötétedett.
Csak befelé figyelek, a fájások irányítják
a légzésem, és minden mozdulatom.

Patakokban folyik rólam a víz, az utolsó
fájással kirobban belőlem szörnyű terhem,
amitől annyira szabadulni akartam.

Nem sír!

Rémülten keresem, tapogatok testem
cafatai között, és nem találok!

Hol van?

A pillanat megdermed, állati elmém be-
kapcsolódik. Minden hangot élesen hallok,
mozdulatlan merevségben koncentrálok.

Van itt még valaki rajtam kívül!

-Ő vette el a gyermekem!
Hörgő hangokat vélek hallani, csapkodok,
harcolok, de nem tudom, hogy kivel,
vagy mivel.

-Add vissza nekem!

-Ő az életem, fel kell nevelnem!

-Ne vedd el!

-Neked adom mindenemet!

És elkezdem magamat széttépni.
A sötétbe dobálom lábaimat, a kezeimet,
mindenemet, már csak a
mellkasom érzem.

Belesüllyedek a földbe,
szétesem darabokra,
semmim sincs már, hangom sem.

Földdé válok.
És akkor egy kéz
rám teszi a gyermekket.
Érzem ahogy mocorog, a szívemen
rúgkapál.
De nincsen kezem, amivel megöleljem!
Nincsen mellem, amivel megszojtassam!

Itt vagyok lent, és sehogy sem tudom
elérni őt!

Hirtelen olyan érzésem van, mintha
kitágulnék, nyújtózok itt a földben,
a kezeimmel próbálom elérni őt.

Zsenge fűszálak az ujjaim, azokkal
símogatom a talpát.
Suhogó ágak a karjaim,
felette ringanak.
A mindenség vagyok körülötte.
Szemem a nap sugaraival símogatja
az arcát, ő kacag, és én boldog vagyok.
Nem lát, de érez engem!

Ez az érzés tölti be szétesett lényem,
hogy mégis élek.
Teljes vagyok, egy a mindenséggel!

Becsukom a szemem, és kilépek ebből
az életemből.

A közties lét ajtaja egy sziklarepedés,
bebújok. Ott bent egy hatalmas terem
közepén aranyfényű kerek asztalon az
én feldarabolt testem fekszik.
Suhanó szellemlények serénykednek,
hogy összerakjanak, de nem sikerül nekik.

Lassan megértem, hogy már egy vagyok
velük, nincs szükségem a testemre.
Elhagyom ezt a termet. Napsütötte
tisztáson találom magam. Ott várnak
rám a Bölcs lelkek, leülök melléjük,
és hallgatom a szavaikat.

-Rossz döntéseket hoztál, megszakítottad
kapcsolatodat az emberekkel.

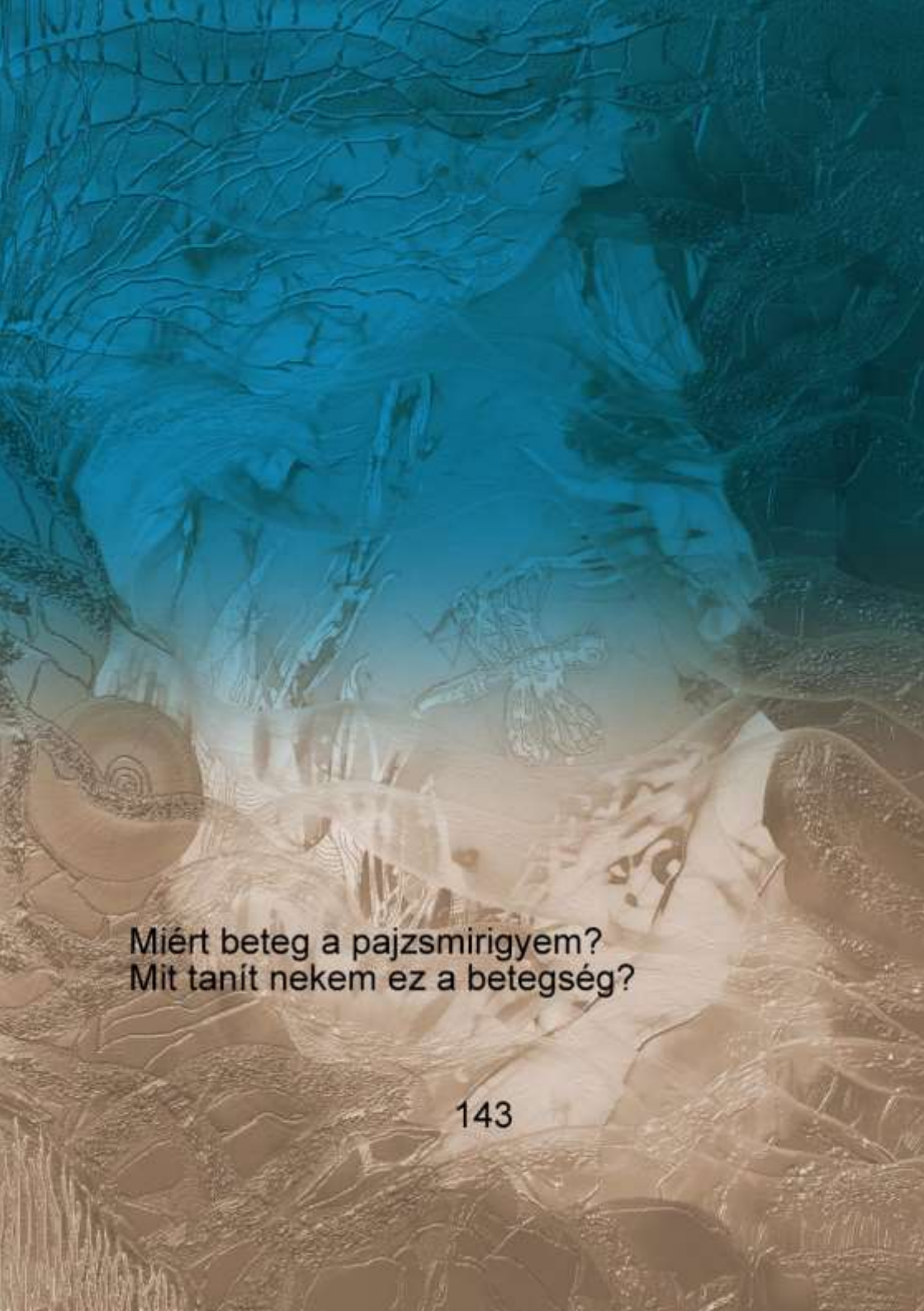
- Legnagyobb szükségedben egyedül maradtál. Gyermekedet úgy kellett megszülnöd egy barlangba bújva.
- Ott azt hitted, magad vagy, de félelmeid, démonaid veled voltak.
- Elvették tőled a legdrágábat.
- Szétszaggattad magadat, teljes valódat odaadtad érte, és újjászülettél.
- Ebben az életedben mindent megkapsz, amire akkor vágytál.
- Megszülheted és felnevelheted a gyermekeidet.
- Emberek között élhetsz, és mindig lesznek segítőd a nehéz időkben.
- Örülj az ajándékaidnak, és engedd el a félelmeid!
- Tedd le a terheidet!
- Szabadulj meg a hiedelmeidtől!
- Bűneidért bocsáss meg magadnak, és azoknak is, aki ártottak neked.!
- Bízd rá magad az Isteni Gondviselésre!
- Tárd ki a szíved, hogy az örömök bele találhassanak!

A bölcsek szavait hálásan megköszönöm.

Teleszívom magam friss levegővel!

Felszabadultan, könnyű léptekkel visszatérek ide ahonnan elindultam.

**Miért beteg a pajzsmirigyem?
Mit tanít nekem ez a betegség?**

Félhomályba érkezem. Fekszem a földön,
nehezen mozdulok. Kérem Teremtőtől
az arany fényt, minden lélegzetvételemmel
egyre világosabb lesz.
Szétárad bennem is, és életrekelti zsibbadt
végtagjaimat. Feltápászkodom.
Imádkozom Teremtőmhöz, hogy legyen
erőm az utazáshoz, tudjak emlékezni arra,
amit látok, és megélek.

Elmondom kérdésemet, kérem, hogy
kísérjenek el, a veszélyektől védjenek
meg Gábriel Arkangyal, és Felettes
énem. Az oltáron égő lángoszlop mögött
belépünk előző élet folyosómra.

Fínom homok temet be mindent a folyosón,
gyenge fény áramlik a falakból. Mi halkan
suhanunk előre, egyre beljebb.
Figyelmemet felkelti egy zöldessárga fém
ajtó. Megtisztítom, opálos fénye felragyog.
Zöld kilincset lenyomva belépek rajta.

Egy búzamezön, nyári napon, forróságban
találom magam. Fialat, erős férfi vagyok,
kaszával aratok. Mögöttem a feleségem
hajlong, szedi a kévét.

A nehéz munkát boldogan végezzük, mert
szép termésünk van. Nincs szebb muzsika
füleimnek, mint a kasza suhanása, szapo-
rodnak a kévék!

A következő képen csépelünk.
Ahányszor ütök a hadaróval, azt dohogom,
hogy- nem adom oda!, -nem adom oda!

A kicsépelte búzát zsákokba szedjük, és
felhordom a padlásra. Nagyon örülök a
szépen megtömött nyolc zsákomnak.

Este gyertyafénynél beszélgetünk a
nehéz munka után. Jobbágyok, szolgák
vagyunk. Oda kell adnunk mindenünket,
nekünk nem marad semmi sem.

Akkor télen megint éhezni fogunk,
Az elégedetlenség nagy, szó szót követ,
mindenki elmondja a véleményét.
Meválasztanak vezetőjüknek.

-Az egész falu fogjon össze, úgy
eldughatjuk, letagadhatjuk a termés
egy részét, és életben maradunk.

Úgy teszünk , ahogy megbeszéltük,
mindenki eldugta a zsákjait, ki-ki
ahová tudta.

Jönnek behajtani, odadom a zsákok
felét. A behajtó ezt kevésnek tartja,
megüt az ostorával, földre lök,
rugdos, és én állom az ütleget.

- Megbánod te ezt még!
ordítja távozóban.

Kicsit előre megyek az időben.
Jövök haza a mezőről. Belépek a házba, túl
nagy a csend. Hol vannak a gyerekek?
Keresem őket, rohanok a házban.
Benyitok minden ajtón,
és a kamrában a földön
vébe fagyva
találom a feleségem, és két kicsi gyerekem!

Fejbe vágják őket!

Fehér ingben, mezitláb fekszenek,
szőke, göndör hajuk véresen
a homlokukra tapad.

Hiába szölongatom, rázom őket,
már nincs bennük élet.

Rohanok fel a létrán a padlásra, a zsákok
sincsenek sehol. Kinézek a padlásról, és
látom, hogy lovas katonákkal jönnek vissza
értem. Lángok csapnak fel, a házak zsup-
fedelét gyújtják fel sorban.

Az embereket ütik, kihajtják a házakból,
hátborzongató a jajveszékelésük. Búzás
zsákjaikat feldobják egy szekérre, ott
vannak az én zsákjaim is!

A padlásról hátul a kertek felé kiszökök, és az erdőn, patakon át rohanok a földesúr kúriája felé. Vízben gázolok, bokrok szaggatnak, fejsze a kezemben, gyilkos harag fűt.
-Bosszút állok!

Fejszével döngetem a kaput.
-Gyere ki, te gyilkos!

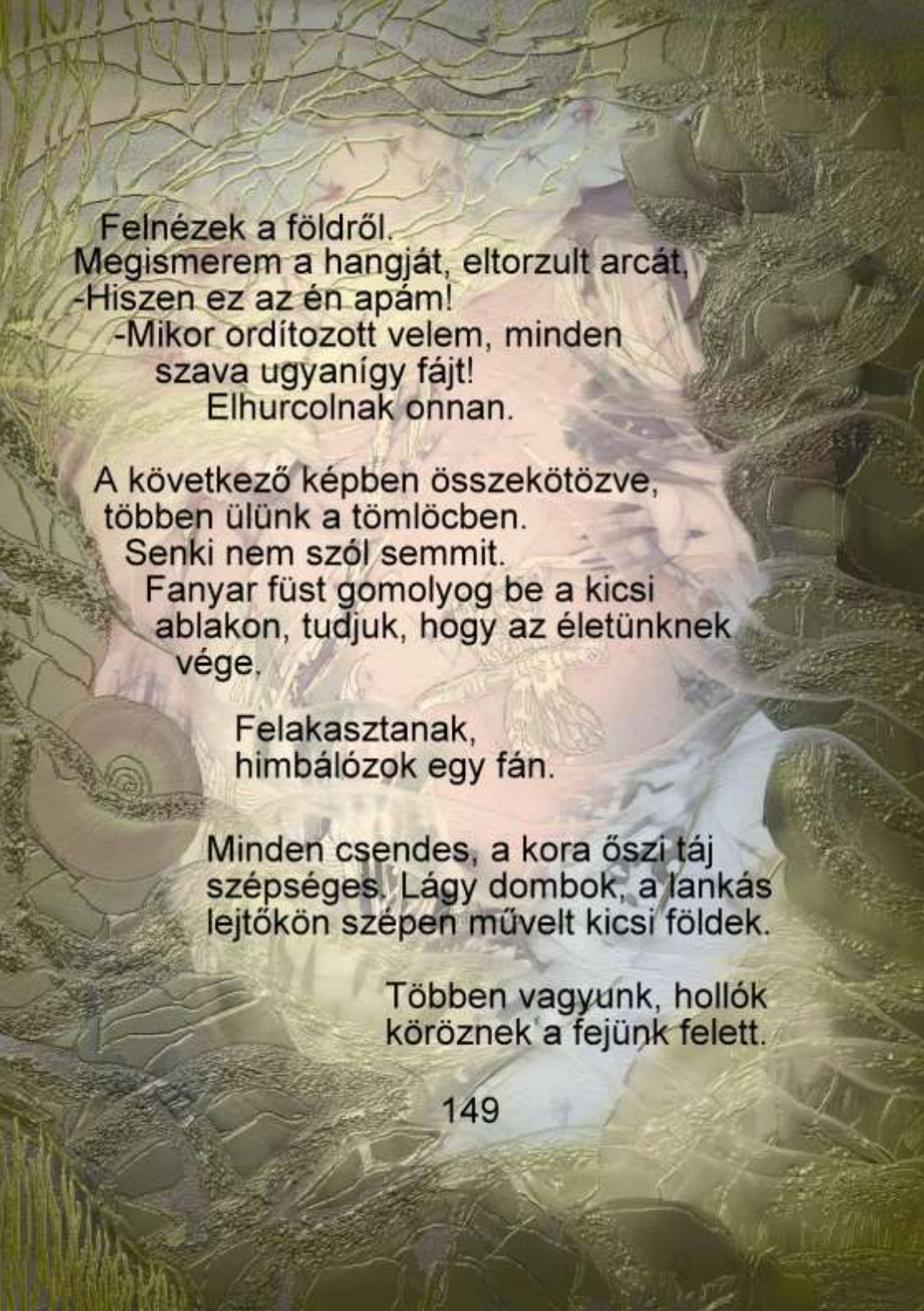
A kapu kinyílik, két szolga lefog, ráncigál, visznek befelé. Lelöknek egy díszes ajtó előtt. Kinyílik az ajtó, egy idősebb férfi háttal áll nekem. Gazdag szobában, egy párkányra támaszkodik díszes ruhájában. Hosszú göndör haja a vállát éri. Kifelé néz az ablakon, majd hirtelen megfordul, és elkezd ordítani.

-Mit képzelsz, te senki?

-Velem akarsz ellenkezni?

-Eltaposlak, mint egy férget!

Közben a szolgája megállás nélkül üt, ahol ér. Megszólalni sem tudok.

Felnézek a földről.
Megismerem a hangját, eltorzult arcát,
-Hiszen ez az én apám!
-Mikor ordított velem, minden
szava ugyanígy fáj!
Elhurcolnak onnan.

A következő képben összekötözve,
többen ülünk a tömlőcben.
Senki nem szól semmit.
Fanyar füst gomolyog be a kicsi
ablakon, tudjuk, hogy az életünknek
vége.

Felakasztanak,
himbálózok egy fán.

Minden csendes, a kora őszi táj
szépséges. Lágymombok, a lankás
lejtőkön szépen művelt kicsi földek.

Többen vagyunk, hollók
körülnéznek a fejünk felett.

Elhagyom ezt az életem, kilépek a folyosóra.
Az előző mellett egy kisebb, ugyanolyan fém
ajtó áll, belépek.

Hangosan őrlő, zakatoló, poros malomban
vagyok. A frissen őrölt búza illatát érzem,
itt minden ismerős, olyan, mint nálunk.
A hangok lassan tompulnak, hátul
kilépek a malomból, az ösvény
gyümölcsfák között kanyarog.

A malom zakatoló hangja
lassan elhalkul, libegős
ringatózás lép a helyébe.

Itt várnak rám a bölcs lelkek,
csendesen szólnak hozzám.

-Nehéz, nélkülöző életed volt,
de te megerősödtél, védted
a családot, a falu közösségét.

-Tiltakozásodat szörnyű megtorlás
követte.

-A tömlőcben csak azt hajtogattad, hogy

-Miattam haltak meg! -

-Vond vissza ezt a hiedelmedet!

-Bocsáss meg a gyilkosoknak,
kényszer alatt cselekedtek!

- Bocsáss meg magadnak is!
Így kellett történnie, nem tehetél mást.
- Itt megtisztulsz, találkozol a szeretteiddel, meggyógyulnak lelki sebeid.
- Ebben az életedben találkozol a földesúrral, most apádként kell elfogadja tiltakozásod, ellenkezésed.
- Szeretemben, gyermekeként kell felneveljen téged, és neked apádként kell tiszteld őt.
- A köté a nyakadat szorította össze, hogy ne tudjál egy hangot sem kiadni, tiltakozni, elnémított téged.
- Ebben az életedben is fel kell vállalnod a tiltakozó szerepét. Más körülmények között, de védeni az igazságot, és az elesetteket.
- Most itt, ebben a kertben ringatózz a gyümölcsfák alatt, végtelen nyugalomban.
- Békével szívedben indulj tovább utadon!

Milyen kötelék köt engem a férjem testvéréhez, és húz a mélybe?

Kinyitom a szemem, megérkeztem
Belső templomomba.

Sejtelmes fények bújnak elő a sar-
kokból, és mozgatják a fák leveleit
a fejem felett, olyan, mintha életre
kelnének. Nem tudom, hogy miért,
de bénító félelmet érzek a lábaim-
ban, kezeimben, mozdulni sem bírok.

A tűz melegére vágyom, keresem az
oltáron lobogó tüzet. Szemeimmel
hívom magamhoz a fényt, hogy
töltsön fel. Lassan életre kelek.

Kérdésemet elmondom Terem-
tőmnek, kérem engedélyét és ál-
dását az utazásra. Kérem, hogy kí-
sérjen el Gábriel Arkangyal, és Fe-
lettes énem. Kérem, hogy emlékez-
zek arra, amit látok és megélek elő-
ző életemben.

Hátul, az oltár mögött, a falban megta-
lalom az ajtót és a kicsi réz kilincset.
Belépek előző élet folyosómra.

Halvány fény vezet a folyosón egyre távolabb. Hangtalanul suhanunk, és észreveszek egy rózsaszín fém ajtót. Leporolom, és keresem rajta a kilincset, de nincs, csak egy mélyedést találok. Benyúlok a kezemmel, és kinyílik az ajtó. Félhomály van, egy kőfalú termet látok hosszú, keskeny ablakokkal. Hideg van, a levegő dohos. Középen egy álló írópad, rajta papírok, a fal tövében kőpadon egy kicsi koporsó van felnyitva.

Valaki ott áll háttal nekem, és dobálja benne a csontokat. Felszáll a por. Rózsaszínű ruhafoszlányok lebbsenek, nem találja, amit keres. Magában morog és csapkod, valamilyen írás után kutat. Egyre közelebbről látom azt a kis koporsót, és megismerem a rózsaszín, csipkés selyem szoknyácskát. -Hiszen ez a halott gyermek én vagyok! Tudom, hogy az írás is ott van a ruhámba rejtve, de a férfi nem találja. Dühösen lecsapja a koporsó fedelét, és kimegy az ajtón. A hideg és a félelem a csontomig hatol. Hol vagyok?

Visszamegyek az időben.

Kicsi baba vagyok,
nemrég születtem.

Díszes selyempólyában
anyám ölel magához.

Csak a hangját hallom, mert
mindjárt elalszom boldog
jóllakottságomban.
Míg babaként alszom,
körülnézek a szobában.

Ugyanazt a kőfalat látom,
de díszes kárpitok takarják
a szobában a bútorokat.

A padlón puha szőnyegek,
nagy terített asztal gyümölcsökkel
a szoba közepén.

Ősz van.

Anyám nem látszik szomorúnak,
pedig be vagyunk ide zárva.
Az ablakokon rács is van,
az ajtóban kívül a kulcs.

Rajtunk kívül most
nincs itt senki.

Ő dúdolgat és én boldogan alszom.

Előre megyek az időben.
Szép rózsaszín, csipkés ruhában
ülök az asztalnál, és írni tanulok
palatáblán. Ezek között a falak kö-
zött játszom, énekelek. Anyám nincs
sehol, nem tudom hova lett, de én
már nem is keresem. Egy barna
hajú, barna szemű, nagyon kedves
nő vigyáz rám. Ő ad nekem enni, ő
fésüli a hajam, fürdet engem a dé-
zsában. Felismerem benne a jelen-
legi sógornőmet. Teljesen megbízom
benne, mindióig velem van, éjjel is itt
alszik mellettem. Rajta kívül nincs
senkim. Lehet, hogy én egy titkolt
gyerek vagyok?

Időnként egy katona jön hozzá, csuk-
lyás, fekete köpeny van rajta, a kard-
ja kivillan alóla. Halkan beszélnek,
nem értem, miről. Nagyon hasonlítá-
nak egymásra, lehet, hogy testvérek.
Az ablakon nem tudok kinézni, mert
nagyon fent van, de a madarak hang-
ját hallom, és néha látom is őket.

Tovább megyek az időben.

Ülök az írópadnál, már egyre ügyesebb vagyok, szépen másolom a betűket. Elmélyülésemből felriadok, mert erősen büdös szagot érzek.

Égett toll szaga terül el az egész szobában. Áldozati kakas tollát égetik, nem látom mit csinálnak vele, azt hiszem jósolnak. Idegesen beszélnek egymással, de hozzám nem szól senki.

Telnek a napok, nem történik semmi, a nehéz csend egyre elviselhetetlenebb. Mindig a kakasra gondolok, és azt hiszem, hogy nekem is meg kell halnom. Bár nem mondja nekem ezt senki, de mégis tudom, mert éheztetnek. Napok óta nem kapok enni. Már könnyörögni sincs erőm..

Álomba ringatom magam. Álmomban vidáman szaladgálok a fényes szabad ég alatt, minden ragyog körülöttem.

De hirtelen, darabokra törik ez a kép.

Rettenetes ordítással előugrik

egy tigris a sötétségből, és elharapja a torkomat.

Végre meghalok!

Kívülről látom magam,
ahogy kicsi testemet
szépen felöltöztetve
beteszik a koporsóba.
Vér nincs sehol, tigris sem.
Összehajtott papírokat
rejtenek a ruhámba.
A gondozóm sír,
lehajtja a koporsó
fedelét, és elmegy.
Ott maradok egyedül.
Ez a temetésem.

Hallom a madarak énekét, lelkem
most már szabadon szárnyalhat,
elhagyhatja ezt a hideg börtönt.
Az én életemet ezután
egy másik kislány
éli valahol,
talán
világos zöld,
csipkés selyemruhában.
Elhagyom ezt az életem.

Kilépek előző élet folyosómra.
Keresem a másik ajtót, meg is
találom hamar. Fényes, üveges
ajtó, ez is rózsaszín.

Belépve az ajtón úgy érzem,
hogy a felhők között repülök.
Csodálatos tájat látok
magam alatt.

Szárnyak suhannak el
mellettem, hangokat hallok
messziről, hozzám szólnak.

-Rab voltál és áldozat. Nem élhetted
szabadon a gyermekkorod.

-Árulás és bűn vett körül.

-Valaki megtagadott téged és
szegény anyádat.

-Hatalmi harcok miatt pusztulnotok
kellett.

-Tudjuk, hogy nagyon nehéz, de
meg tudsz bocsátani az ellened
vétkezőknék?

Parancsra cselekedtek.

Már könnyű a lelkem, teleszívom
magam ezzel a szabad levegővel,
és megbocsátok mindenkinek.

-Tettél valamilyen fogadalmat rövid életed során?

Igen, tettem:

Nem bízhatok senkiben,
egyedül vagyok.

Megismétlem magamban többször a szavakat, utoljára, már nem érzek semmit, mikor kimondom őket.

-Vond vissza ezt a fogadalmat, és szabadulj meg lelked nehéz terhétől. Visszavonom a fogadalmam.

-Ebben az életedben találkozol újra az akkori szereplőkkel.

Ők most segíteni fognak téged, őszintén, szeretetben élhetsz velük. Nem leszel áldozata senkinek, nem leszel egyedül.

Ezek a szavak erőt adnak nekem, nyugalom, és békesség tölti meg a szívem, jól érzem magam. Könnyű vagyok, szívom magamba a szabadság tiszta levegőjét.

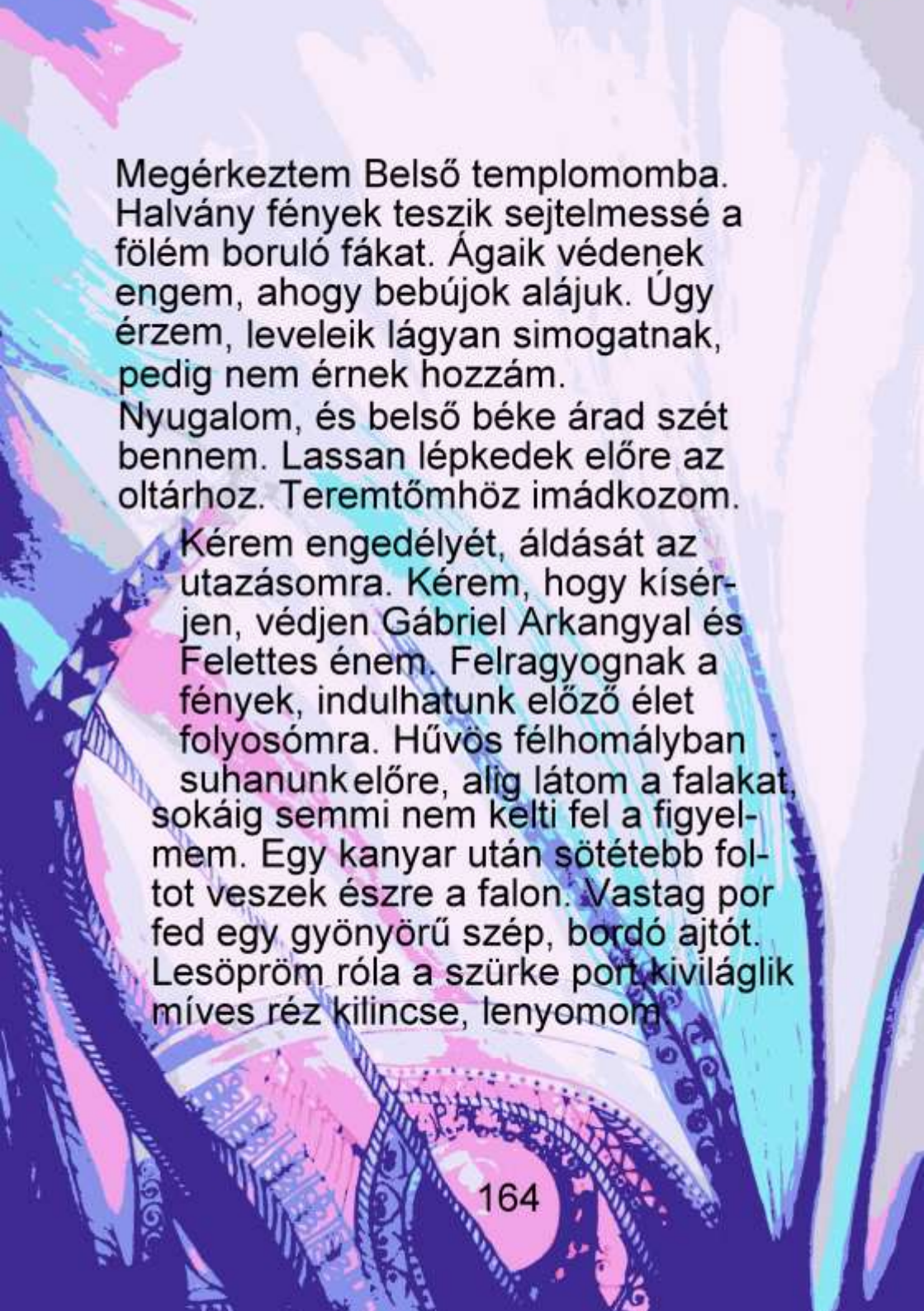
Felül emelkedek mindenem, szárnyaimat suhogtatva repülök tovább.

162

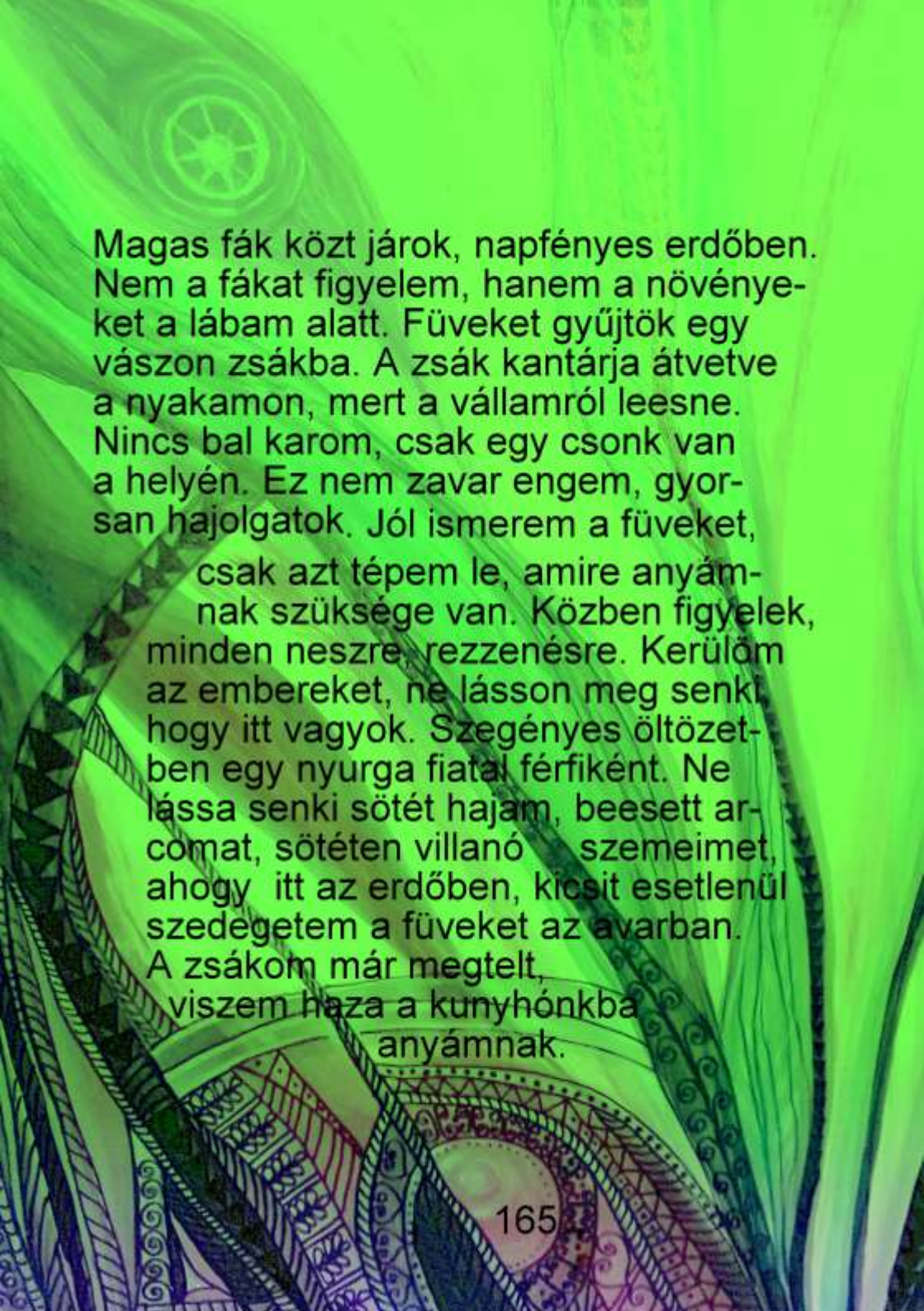

Miért érzem úgy, hogy gyógyítanom kell
a körülöttem élőket?
Melyik előző életemben találok erre
választ?

Megérkeztem Belső templomomba.
Halvány fények teszik sejtelmessé a
fölém boruló fákat. Ágaik védenek
engem, ahogy bebújok alájuk. Úgy
érezem, leveleik lágyan simogatnak,
pedig nem érnek hozzám.
Nyugalom, és belső béke árad szét
bennem. Lassan lépkedek előre az
oltárhoz. Teremtőmhöz imádkozom.

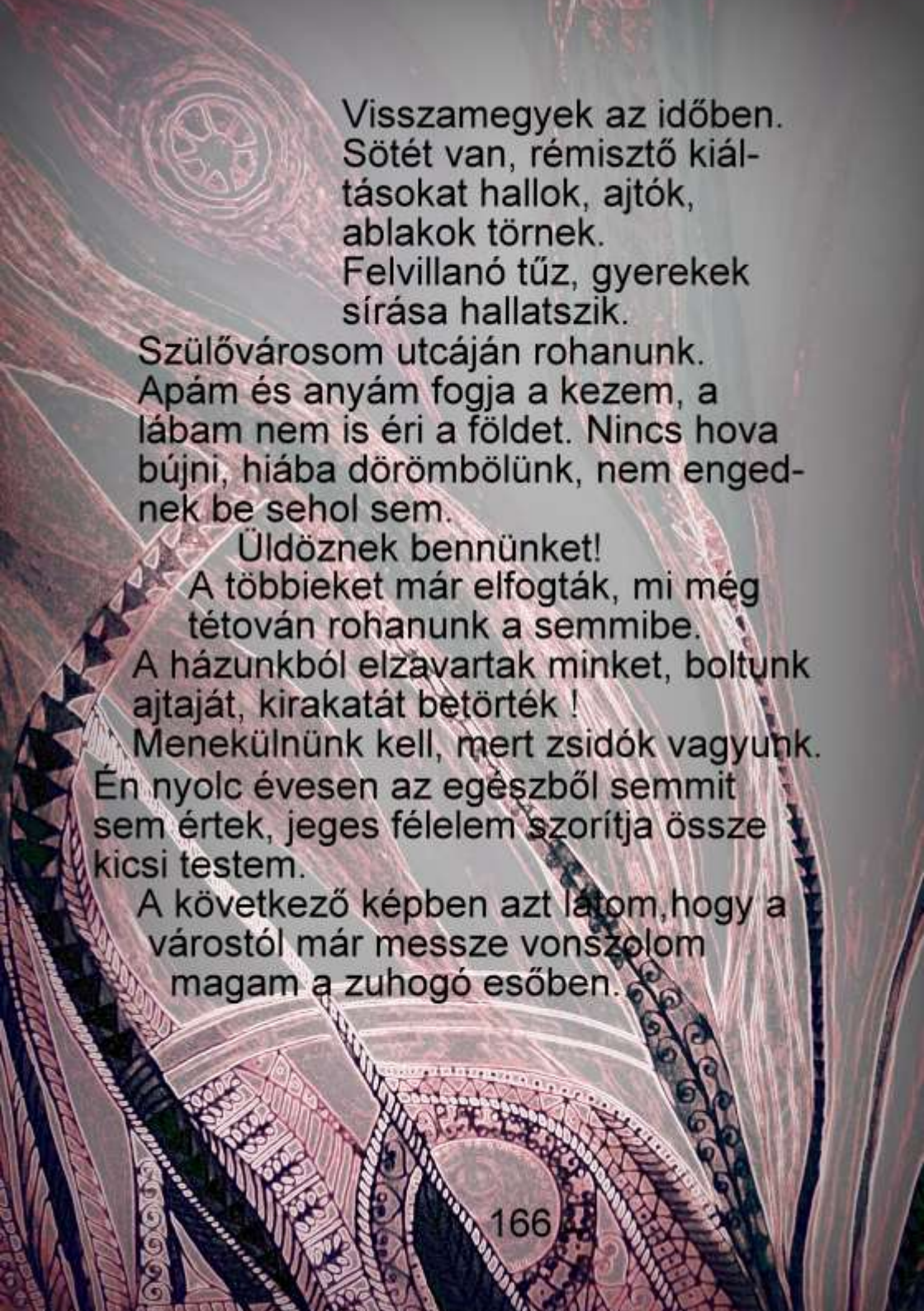
Kérem engedélyét, áldását az
utazásomra. Kérem, hogy kísér-
jen, védjen Gábrriel Arkangyal és
Felettes énem. Felragyognak a
fények, indulhatunk előző élet
folyosómra. Hűvös félhomályban
suhanunk előre, alig látom a falakat,
sokáig semmi nem kelti fel a figyel-
mem. Egy kanyar után sötétebb fol-
tot veszek észre a falon. Vastag por
fed egy gyönyörű szép, bordó ajtót.
Lesöpöröm róla a szürke port, kiviláglik
míves réz kilincse, lenyomom

Magas fák közt járok, napfényes erdőben.
Nem a fákat figyelem, hanem a növénye-
ket a lábam alatt. Füveket gyűjtök egy
vászon zsákba. A zsák kantárja átvetve
a nyakamon, mert a vállamról leesne.
Nincs bal karom, csak egy csonk van
a helyén. Ez nem zavar engem, gyor-
san hajolgotok. Jól ismerem a füveket,

csak azt tépem le, amire anyám-
nak szüksége van. Közben figyelek,
minden neszre, rezzenésre. Kerülöm
az embereket, ne lásson meg senki,
hogy itt vagyok. Szegényes öltözet-
ben egy nyurga fiatal férfiként. Ne
lássa senki sötét hajam, beesett ar-
comat, sötéten villanó szemeimet,
ahogy itt az erdőben, kicsit esetlenül
szedegetem a füveket az avarban.

A zsákom már megtelt,
viszem haza a kunyhómba
anyámnak.

Visszamegyek az időben.
Sötét van, rémisztő kiál-
tásokat hallok, ajtók,
ablakok törnek.
Felvillanó tűz, gyerekek
sírása hallatszik.

Szülővárosom utcáján rohanunk.
Apám és anyám fogja a kezem, a
lábam nem is éri a földet. Nincs hova
bújni, hiába dörömbölünk, nem enged-
nek be sehol sem.

Üldöznek bennünket!

A többieket már elfogták, mi még
tétován rohanunk a semmibe.

A házunkból elzavartak minket, boltunk
ajtáját, kirakatát betörték !

Menekülnünk kell, mert zsidók vagyunk.

Én nyolc évesen az egészből semmit
sem értek, jeges félelem szorítja össze
kicsi testem.

A következő képben azt látom, hogy a
várostól már messze vonszolom
magam a zuhogó esőben.

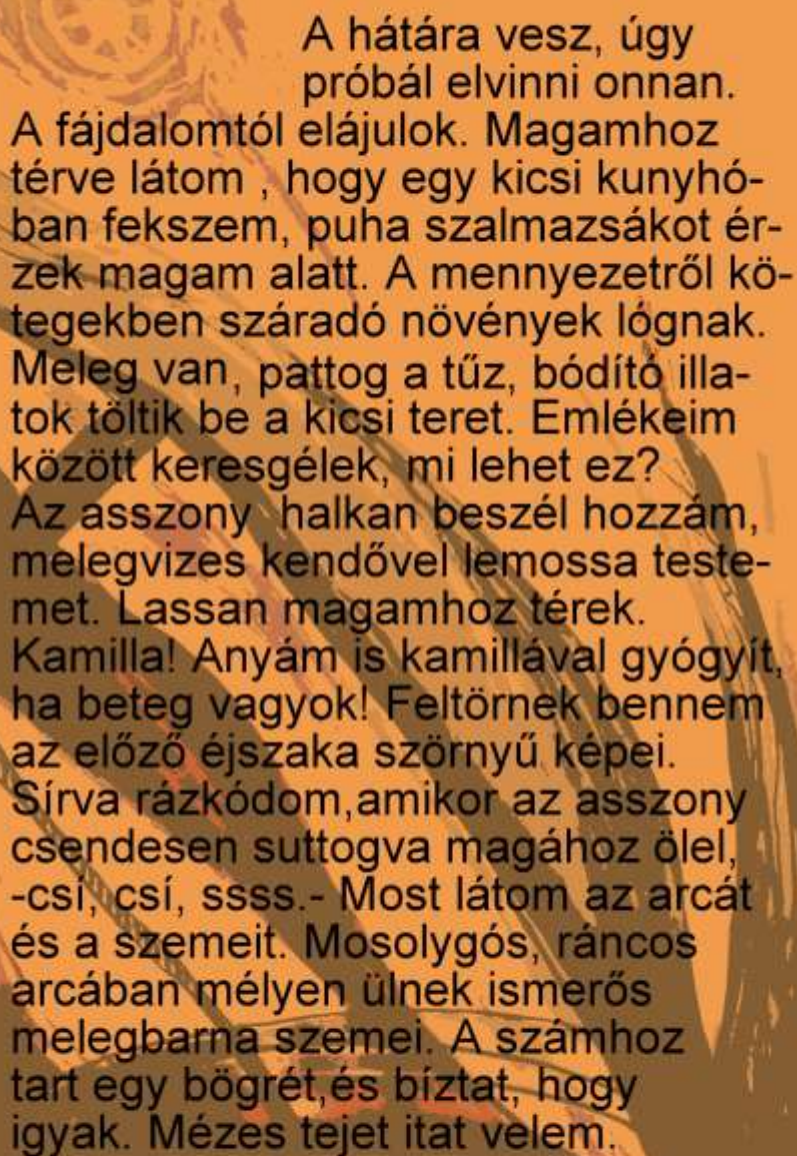
Szüleim már nem fogják a kezem, nem tudom hogyan, de elvesztettem őket. Nagyon sírok. Messziről hallok a kutyák csaholását. Félek, hogy megtalálnak. Nem tudok tovább menni, teljesen elhagyott minden erőm, összeesem a sárban.

Arra eszmélek, hogy egy szekér közeledik. Meg sem tudok moccanni, a sár lehúzza, a hideg megbénít.

Fekszem a kátyúban, és a bal karomra ráhajt a szekér. Sikítani sem tudok fájdalomamban. Megakad, nem tud tovább menni. Koromsötét van. Az ember kifogja a lovat. Káromkodva otthagyja a szekeret. Reggel visszajön érte, ha már nem esik. Némán lapulok, beszorulva a szekér alá, vége mindennek!

Mikor magamhoz térek, a fájdalom izzó gömbként szorítja testem a sárban.

Már világosodik, két lábat látok magam előtt. Szoknyája van, engem szólongat. Halkan nyöszörgök, az asszony nagy nehezen kiráncigál a szekér alól..

A hátára vesz, úgy
próbál elvinni onnan.
A fájdalomtól elájulok. Magamhoz
térve látom, hogy egy kicsi kunyhó-
ban fekszem, puha szalmazsákokat ér-
zek magam alatt. A mennyezetről kö-
tegekben száradó növények lógnak.
Meleg van, pattog a tűz, bódító illa-
tok töltik be a kicsi teret. Emlékeim
között keresgélek, mi lehet ez?
Az asszony halkán beszél hozzám,
melegvizes kendővel lemossa teste-
met. Lassan magamhoz térek.
Kamilla! Anyám is kamillával gyógyít,
ha beteg vagyok! Feltörnek bennem
az előző éjszaka szörnyű képei.
Sírva rázkódom, amikor az asszony
csendesesen suttogva magához ölel,
-csi, csi, ssss.- Most látom az arcát
és a szemeit. Mosolygós, ráncos
arcában mélyen ülnek ismerős
melegbarna szemei. A számhoz
tart egy bögrét, és biztat, hogy
igyak. Mézes tejet itat velem.

Az édes, meleg tej, és a kamilla illata gyermekkorom legszebb emlékeit juttatja eszembe. Anyám ölelését, a biztonságot, szeretetet.

Megiszom mindet, és mély gyógyító álomba merülök.

Előre megyek az időben.

Már 12 éves vagyok.

A várostól messze lakunk, az erdő szélén. Az asszonyt, aki megmentett, jó ideje anyámnak szólítom.

Ő rejteget a kunyhójában, nehogy felismerjen valaki. Mesélte nekem, hogy, amikor megtalált, két napig aludtam. Amikor magamhoz tértem, akkor vettem észre, hogy nincs karom.

Vígasztalt, meggyógyított engem, visszaadta az életkedvem. Mindenre megtanít, már sokmindenhez értek.

Ügyes vagyok így fél kézzel is. Fát gyűjtök, megismerem a gyógyító füveket. Most már én gyűjtöm őket, mert az én lábam jól bírja a hosszú gyaloglást, segítek anyámnak.

Előre megyek az időben, amikor történik valami fontos.

Sok éve szolgálom láthatatlanul az itt élő szegény embereket, akik most nagyon rossz híreket hoznak anyámnak. A városban szörnyű járvány ütötte fel a fejét, és egyre terjed. Pestis. Már sokan meghaltak. A gazdagok arra gyanakodnak, hogy valaki megmérgezte a kút vizét a főtéren. -Vigyázz, kerüld a várost! Velünk jót tettél, de ők boszorkánynak neveznek téged.-

A következő képben azt látom, ahogy sötétedés után ránk törnek, és elfognak bennünket. A kunyhónkat szétverik, és felgyújtják. Sokan vannak, botokkal, puskákkal felfegyverkezve. Minket összekötöznek, szekérral bevisznek a városi tömlöcbe. Ott vallatnak bennünket, vernek és kínoznak. Nem tudok nekik semmit mondani, mert mi nem mérgeztük meg a kút vizét. Az ablakon kinézve látom, ahogy anyám testét feldobják egy olyan szekérra, ami engem elgázolt!

Megölték az egyetlen embert, aki fontos volt nekem, akit szerettem!

Két nap múlva a főtérre visznek, felvezetnek a mi erdőnk fáiból tákolt máglyára. Miközben megkötöznek, a felhergelt tömeg tombolva ordítja: Gyilkos! Idegen! Gyűlölünk!

Hiába suttogom, hogy nem igaz, mi nem mérgeztük meg a kutat!

Ártatlan vagyok!

Megégetnek.

Talán a füsttől, vagy a halott anyám segített rajtam, nem éreztem fájdalmat.

Kiléptem a testemből, fentről láttam az örvongő tömeget, és testemet, ahogy a lángok martalékává vált.

Temetésünk nem volt, egy árokban elkapartak bennünket. De valaki egy kicsi keresztet beleszúrt mellünk a földbe.

A feliratot elolvastam:

Jozefa és Áron meghalt 1462.

Elhagyom ezt az életemet, kilépek előző életem folyosómra. Hamar megtalálom a köztes lét ajtaját, és belépek rajta.

Gyönyörű selyem réten találok magam.
Meleg napsütésben fürdetem arcomat,
karjaimat széttárva boldogan szívom a
tavasz illatát magamba. Kicsit távolabb
látom, hogy a földön ülő bölcsek rám
várnak. Amint odamegyek hozzájuk,
lábaimat simogatják a füvek. Az arcu-
kat nem látom, leülök közéjük én is,
és figyelmesen hallgatom őket:

-Nehéz sorsod volt, sok veszteséget,
fájdalmat éltél meg.

-Üldöztek származásod miatt,
elvesztetted szüleidet, és
földönfutó lettél.

Gyorsan pergő képekben láttam az
életem, éreztem a fájdalmam és az
örömöm.

-Megmentett téged egy bátor, gyógyító
asszony, kit anyádként szerethettél.

-Mellette biztonságban éreztél magad.

-Felnőttél, megtanultál tőle mindent a
gyógyító füvekről. Szolgáltátok a sze-
gény embereket tiszta szívvel.

- Emlékezz ezekre a szép évekre!
- Meg tudsz bocsátani az ellened vétkezőknek?
- Nem! Mindent elvettek tőlem!
- Ők is voltak büntelen gyermekek, bocsáss meg nekik, szabadulj meg lelked nehéz terhétől!
- A jó élményekből nyerd erő! A szeretet felemelő érzését hozd át a jelenbe!
- Fejlődésedhez szükséged volt a rossz élményekre is.
- Ha gyermekként gondolok rájuk, nem érzem a haragot, fájdalmat a szívemben, meg tudok bocsátani nekik.
- Vígasztaljon, hogy jelen életedben találkozol az akkori nevelőanyáddal, mint barátnőddel.
- Barátságotok őszinte, erős.Segítsétek, támogassátok egymást utatok során!
- Nézz körül itt! Hallgasd a madarak énekét,töltekezz fel a szabadság friss levegőjével!
- Feküdj le itt a földre, járja át testedet, lelkedet Földanyánk tisztító energiája. Épülj fel romjaidból, térj vissza egészségben! Csendesen feküdtem, hallgattam a madarakat, és utána visszatértem ide, ahonnan elindultam.

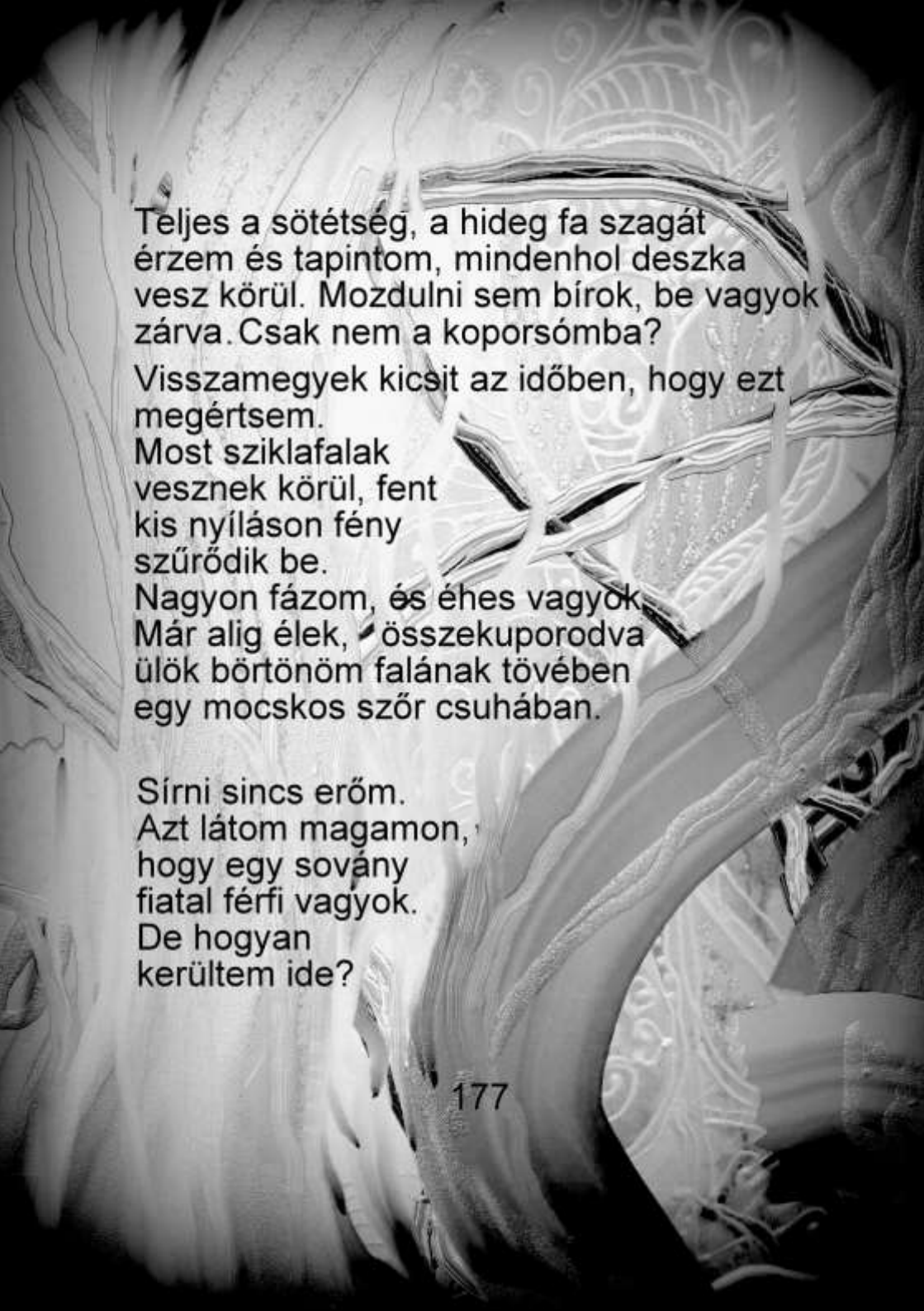
Milyen karmikus kötelék
köt össze bennünket?
Tartozom neki?

Bőröm nedves, de nem fázom, lágy permetként
érzékelem a vizet. Láthatatlan kezek lila színű
leplet terítenek rám. Beburkolózom, most már
biztonságban vagyok. Mintha feléledne kö-
rülöttem ez a kicsi templom. Imádkozom.

Kérem Teremtőm engedélyét és áldását az
utazásra. Kérdésem elmondása után kísé-
rőimet is kérem, hogy jöjjenek velem.
Megérkeznek ők is, és elindulunk az
ismeretlenbe- előző élet folyosómra.

Félhomályban suhanunk már jó ideje,
nehezen látok, semmi nem vonja
magára a figyelmem. Egy kanyar
után látok valami sötét foltot.
Közelebb megyek, leporolom
a falat, és akkor mintha,
megmozdulna a kezem
alatt. A feketeség
folyékonyan
áramlik
a felületén.

Ahogy simogatom, rátalálok a díszesen faragott,
gömb alakú, csont kilincsre. Nagyot sóhajtva
benyitok az ajtón.

Teljes a sötétség, a hideg fa szagát
érezem és tapintom, mindenhol deszka
vesz körül. Mozdulni sem bírok, be vagyok
zárva. Csak nem a koporsómba?

Visszamegyek kicsit az időben, hogy ezt
megértsem.

Most sziklafalak
vesznek körül, fent
kis nyíláson fény
szűrődik be.

Nagyon fázom, és éhes vagyok.
Már alig élek, összekuporodva
ülök börtönöm falának tövében
egy mocskos szőr csuhában.

Sírni sincs erőm.
Azt látom magamon,
hogy egy sovány
fiatal férfi vagyok.
De hogyan
kerültem ide?

Visszafelé megyek az időben, keresem a gyermekkoromat.

Magamat látom erős, boldog, kis csecsemőként. Anyám vidám, nagyhangú asszony, ismerős nekem! Ő látott el anyatejjel jelen életemben az ikrei mellett. Életerő árad a hangjából, és minden mozdulatából.

A ház egy kisbirtokosé a római birodalomban, nagy földekkel, szolgálkkal és rabszolgákkal. Ebben a jó életemben sok gyerektől körülvéve erős, védelmező anya mellett nőhetek fel.

Később fiatal fiúként ellenkezem apámmal, elvágom otthonról. Titkos tanokat hallgatok a katakombákban. A keresztények bújkálnak ott, én is oda járok, hallgatom őket. Vonzódom az új hithez, a tanítások kötik le gondolataimat, szabadságra vágyom. Anyám jóváhagyásával megszököm otthonról. Ők befogadnak, a prófétájuk mellett tanulhatok és szolgálhatok.

Elbűvöl a tudása, nyílt, őszinte természete. Én is olyan szeretnék lenni majd, mint ő. Hatalmas termetű, szerény és segítőkész. A szertartásokon gyönyörű, mély hangon énekel és imádkozik.

Őt követem mindenben, a szolgálatban,
embertársi szeretetben. Bújkálnunk kell,
mert ezeket a tanokat tiltják, katonákkal
üldözik, börtönnel és halállal büntetik.

Mellette nem félek, ő a mesterem.

Elfogadnak már, közénk tartozom.

A mester Frederikónak szólít engem.

A nélkülözésektől testem gyenge, lázas.

Fekszem a szalmazsákomon és a mester
ápol, borogat engem, és imádkozik értem
egész éjjel.

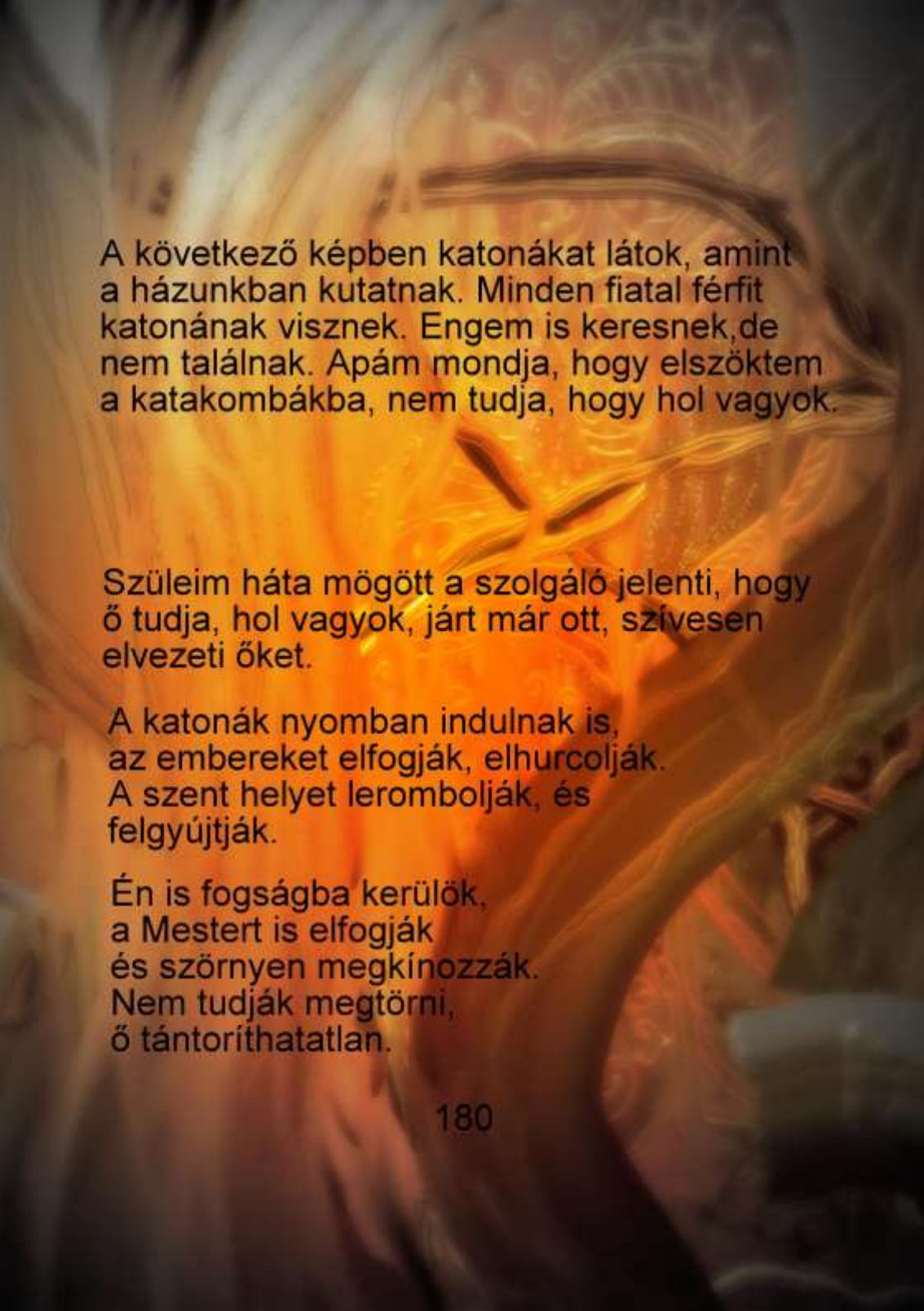
Valaki hírért vitte anyámnak,

hogy nagyon beteg vagyok.

Ő küldött nekem a szolgájával
kenyeret és sajtot, hogy
megerősödjek.

Titkon küldte, úgy, hogy
apám meg ne tudja.

Boldogan falom a
kenyeret, és
hiszem, hogy
meggyógyulok
tőle.

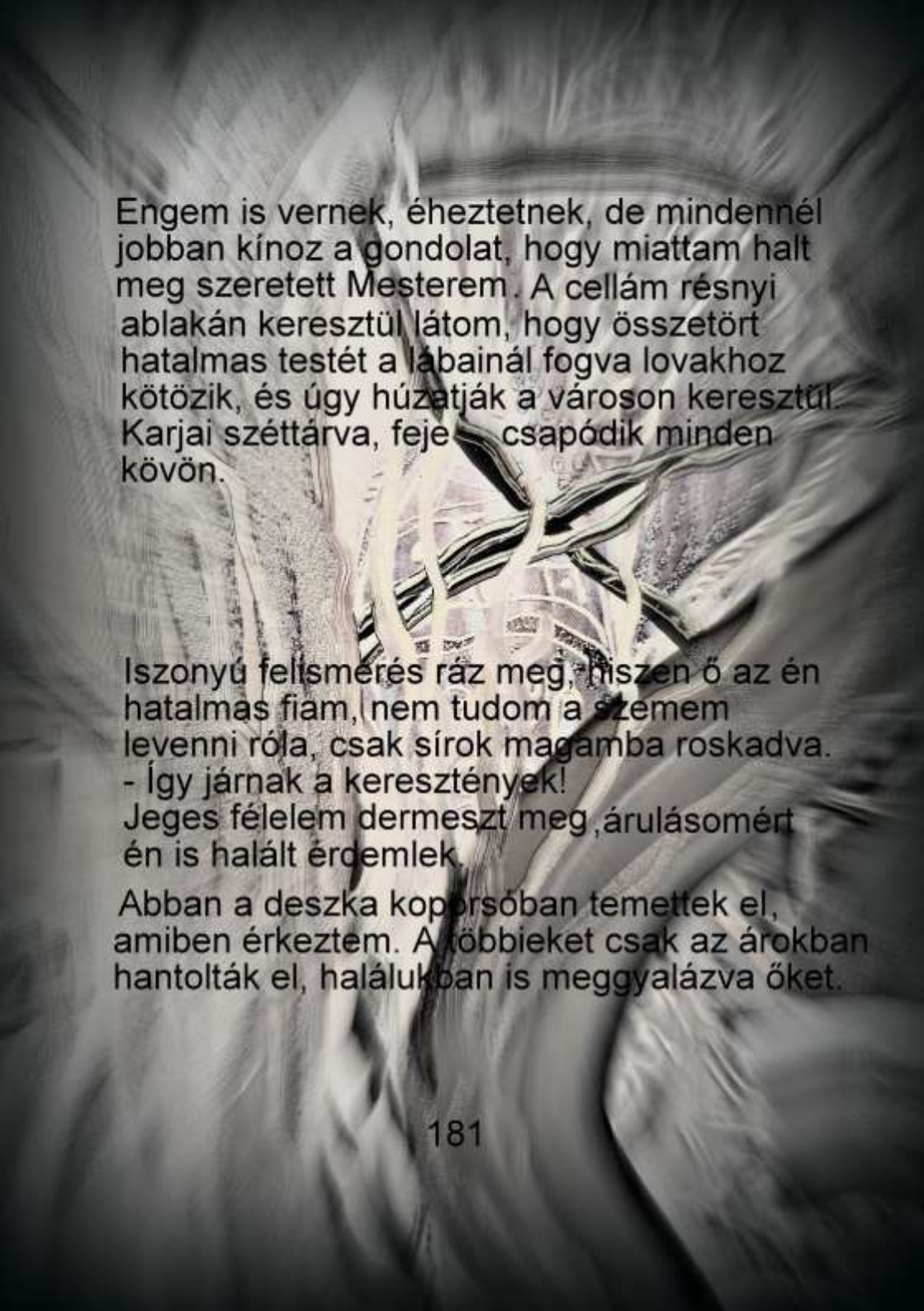

A következő képben katonákat látok, amint a házunkban kutatnak. Minden fiatal férfit katonának visznek. Engem is keresnek, de nem találnak. Apám mondja, hogy elszöktem a katakombákba, nem tudja, hogy hol vagyok.

Szüleim háta mögött a szolgáló jelenti, hogy ő tudja, hol vagyok, járt már ott, szívesen elvezeti őket.

A katonák nyomban indulnak is, az embereket elfogják, elhurcolják. A szent helyet lerombolják, és felgyújtják.

Én is fogságba kerülök, a Mestert is elfogják és szörnyen megkínózzák. Nem tudják megtörni, ő tántoríthatatlan.

Engem is vernek, éheztenek, de mindennél jobban kínoz a gondolat, hogy miattam halt meg szeretett Mesterem. A cellám résnyi ablakán keresztül látom, hogy összetört hatalmas testét a lábainál fogva lovakhoz kötik, és úgy húztatják a városon keresztül. Karjai széttárva, feje csapódik minden kövön.

Iszonyú felismerés ráz meg, hiszen ő az én hatalmas fiam, nem tudom a szemem levenni róla, csak sírok magamba roskadva.
- Így járnak a keresztények!
Jeges félelem dermeszt meg, árulásomért én is halált érdelek.

Abban a deszka koporsóban temettek el, amiben érkeztem. A többieket csak az árokban hantolták el, halálukban is meggyalázva őket.

Kiléptem a folyosóra, és megtaláltam a másik ajtót, opálos fényével hívott, hogy lépjek be.

Illatos mezőn találok magamat, lágy szellő fújja a hajam, tiszta vagyok. Felsőhajtok, jó itt lenni! Másokat is látok, úgy érzem, hogy lebegünk.

Távolabb többen körben ülnek, és talán rám várnak. Egyikőjükben Mesteremet vélem látni, de nem tudom megszólítani.

Arcokat most sem látok, halkan beszélnek hozzám.

-Jó gyermekkorod volt, mindent megkaptál, amit akkor egy gyerek kívánhatott magának. Ahogy növekedtél, és nyitott szívvel közeledtél az emberekhez, az új hit, és az új eszmék egyre erősebben vonzottak téged. Elvágyódtál otthonról, szabadságvágyad egyre nőtt, és elhagytad a családot.

-Ennek így kellett lennie.

-Megismertél számodra fontos embereket, ők segítettek tovább utadon. Tanultál tőlük, szolgáltad őket, és az új hited szerint éltél.

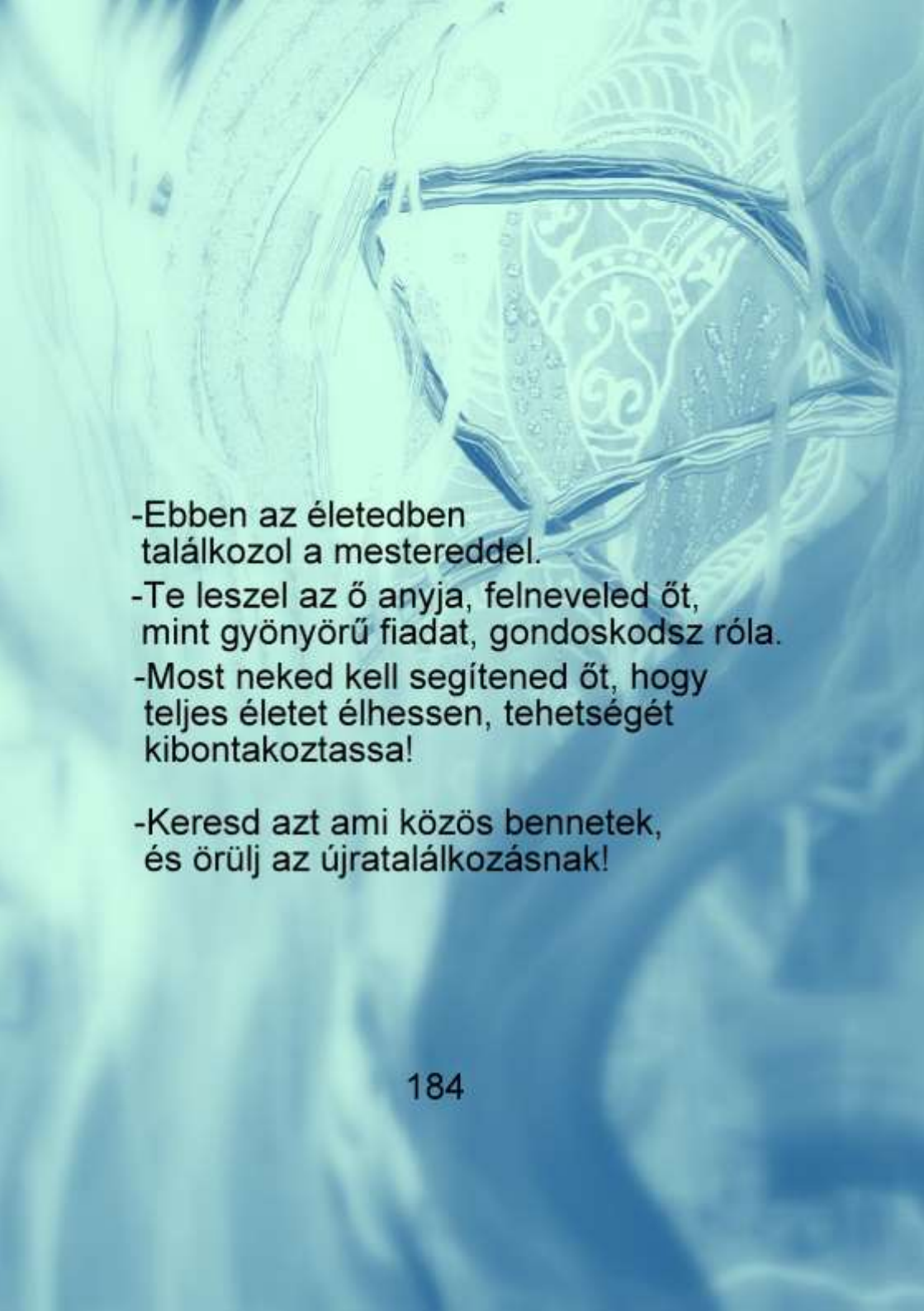
-Anyád túlzó gondoskodása, a szolgáló árulása lett a vesztetek. A mesteredet nem te árultad el, a halálát nem te okoztad.

-Ő a hitéért halt meg.

-Vond vissza azt a téves hiedelmedet, hogy miattad kellett meghalnia, és, hogy áruló vagy!

-Tedd le ezt a terhet magadról, bocsáss meg az ellened vétkezőknek, és magadnak!

Miután megtettem, és lepergett előttem az életem, még ezeket a szavakat hallottam:

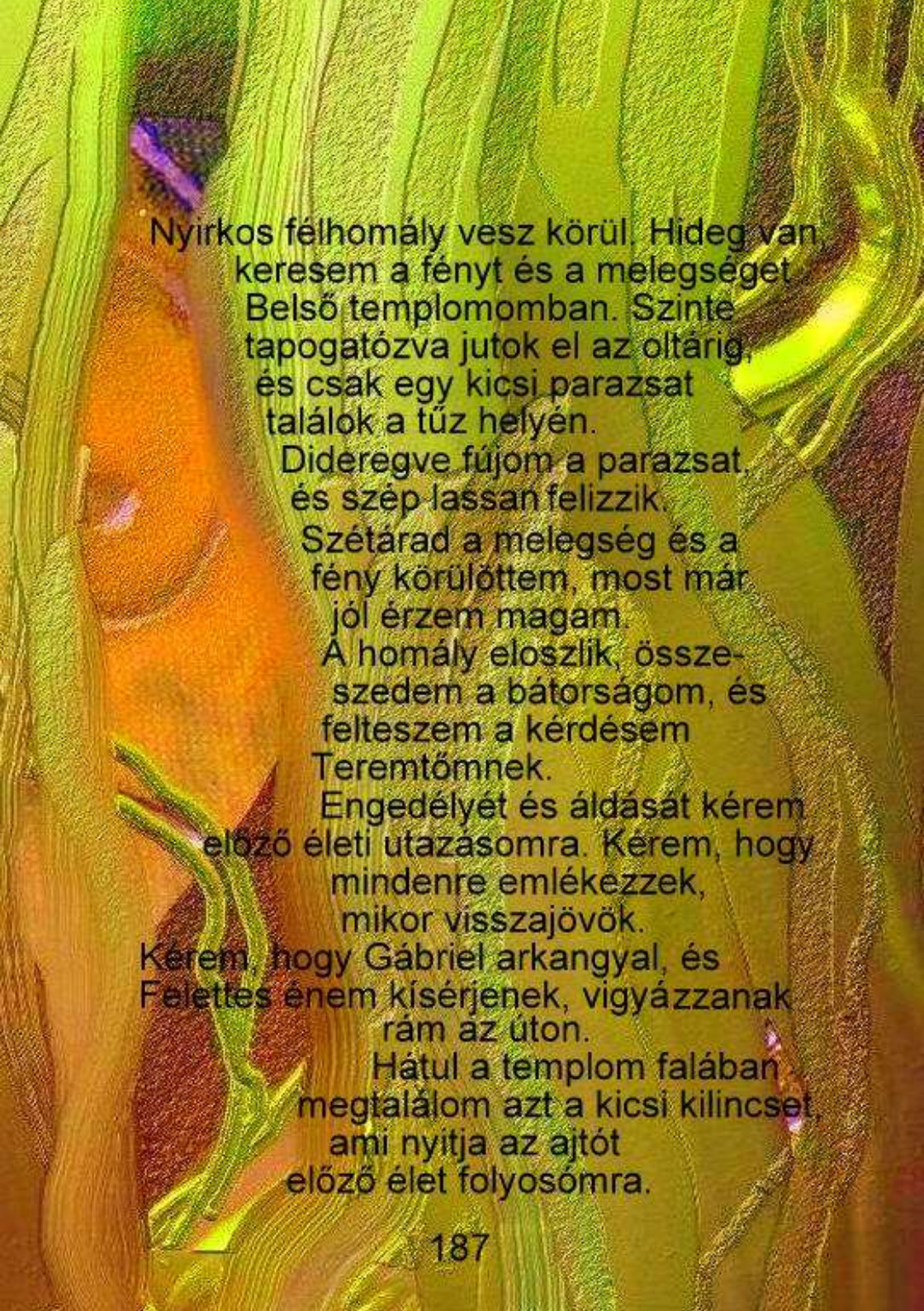
-
- Ebben az életedben találkozol a mesterreddel.
 - Te leszel az ő anyja, felneveled őt, mint gyönyörű fiadat, gondoskodsz róla.
 - Most neked kell segítened őt, hogy teljes életet élhessen, tehetségét kibontakoztassa!
 - Keressd azt ami közös bennetek, és örülj az újratalálkozásnak!

**Miért ő lett a testvérem?
Mi most a feladatunk
egymással?**

186

Nyirkos félhomály vesz körül. Hideg van,
keresem a fényt és a melegséget
Belső templomomban. Szinte
tapogatózva jutok el az oltárig,
és csak egy kicsi parazsat
találok a tűz helyén.

Dideregve fújom a parazsat,
és szép lassan felizzik.

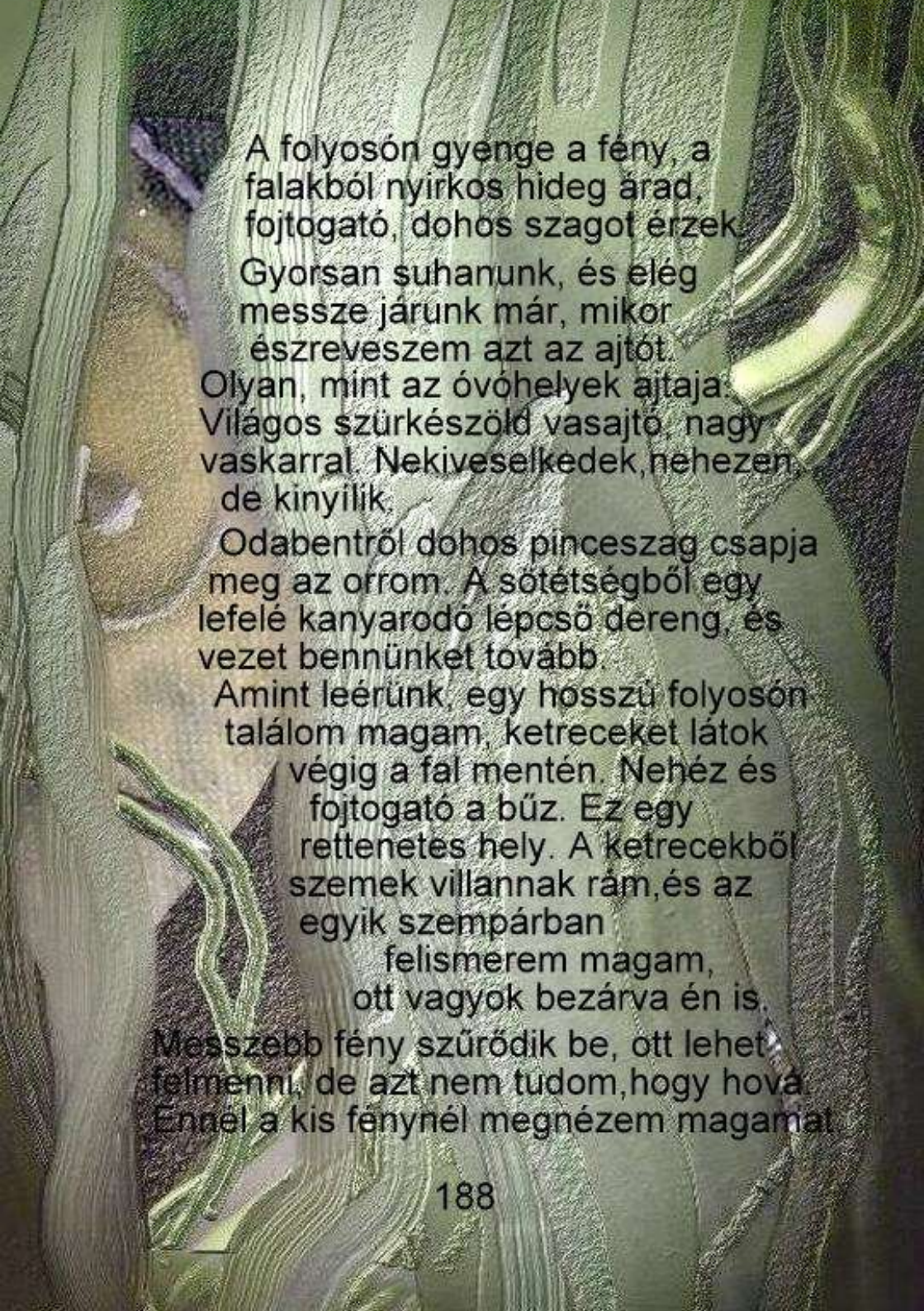
Szétárad a melegség és a
fény körülöttem, most már
jól érzem magam.

A homály eloszlik, össze-
szedem a bátorságom, és
felteszem a kérdésem
Teremtőmnek.

Engedélyét és áldását kérem
előző életi utazásomra. Kérem, hogy
mindenre emlékeznek,
mikor visszajövök.

Kérem, hogy Gábrriel arkangyal, és
Felettes énem kísérjenek, vigyázzanak
rám az úton.

Hátul a templom falában
megtalálom azt a kicsi kilincset,
ami nyitja az ajtót
előző élet folyosómra.

A folyosón gyenge a fény, a
falakból nyirkos hideg árad,
fojtogató, dohos szagot érzek.

Gyorsan suhanunk, és elég
messze járunk már, mikor
észreveszem azt az ajtót.

Olyan, mint az óvóhelyek ajtaja.
Világos szürkészöld vasajtó, nagy
vaskarral. Nekiveselkedek, nehezen
de kinyílik.

Odabentről dohos pinceszag csapja
meg az orrom. A sötétségből egy
lefelé kanyarodó lépcső dereng, és
vezet bennünket tovább.

Amint leérünk, egy hosszú folyosón
találom magam, ketreceket látok
végig a fal mentén. Nehéz és
fojtogató a bűz. Ez egy
rettenetes hely. A ketrecekből
szemek villannak rám, és az
egyik szempárban

felismerem magam,
ott vagyok bezárva én is.

Messzebb fény szűrődik be, ott lehet
felmenni, de azt nem tudom, hogy hová.
Énnél a kis fénynél megnézem magamat.

Fiatal, barna férfi vagyok, bőr harci
vért van rajtam, bőr páncél ing.

A három ágú szigonyom a falnak
támasztva áll. A sisakom is bőr,
de most nincs a fejemem.

Miközben magamat vizsgálom, szörnyű
üvöltéseket hallok, és belém nyilall a
felismerés, hogy gladiátor vagyok!
Arra várok most itt, hogy mikor
következem én a porondon.

Jeges félelem benit meg, semmi
másra nem tudok gondolni, csak
arra, hogy most meghalok.

Az idő ólomsúlyként nehezedik
rám, tudom, mi vár odafenn.

Ebből a kábulatból
kulcsok zörgése ráz fel.
Durva szidalmak közepette
kilökdösnek a folyosóra.

Kapaszkodom a szigonyomba,
felvergődve a lépcsőn,
zihálva fuldokolok saját
verejtékemben.

Belöknek az arénába. Alig látok, a fény belém hasít. Nagy a hangzavar, sokan vannak a lelátón. Körben ülnek, és engem figyelnek. Szemben a másik gladiátort is belökik. Ő sem valami díszes bajnok, nem mi vagyunk itt a fő műsorszám, de akkor is küzdenünk kell életre-halálra.

Ellenfelem nagyobb és izmosabb, mint én vagyok, neki a háló és a tör a fegyvere. Ocsmány szavakat kiabál felém, hergeli magát a viadalra.

Felismerem benne jelenlegi öcsémet, szörnyű őt így látnom!

Én vagyok a kisebb, és fürgébben táncolom őt körül, kerülgetjük egymást. A közönség elégedetlenül ordít, szid bennünket. Meg kell egyikőnknek halnia, innen nincs más menekvés. Ahogy ott forgolódunk, rám dobja a hálót, és én csapdába esem.

Bőr sisakomból alig látok ki, a
verejtékem szétmarja a szemem.

Érzem, ahogy húz magafelé, a haló
egyre szorosabban fonódik rám, min-
den mozdulatomat lehetelenné téve
Ő ugrik egy nagyot felém és
a törét belém döfi.

A jobb oldalamon talál el.
Nem is érzem, mert én meg rántok
egy nagyot a kötélen, és ő
beledől a szigonyomba,
az a hasa aljába dőf.
Mind a ketten hörgünk,
és a porban fetrengünk,
de még élünk.

Felnézek a földről a páholyra,
hogymi lesz a döntés,
kapunk-e kegyelmet?

És akkor ott, egy díszes ruhában
ülő, előkelő hölgyben felismerem a
jelenlegi anyámat.
Odahajol egy férfihoz, és súg neki
valamit mosolyogva. A férfi felemeli
a karját és a halál jelét mutatja,
lefelé döfve hüvelykujjával.
Mindenki erre a jelre várt.

A hirtelen nagy csendtől, mintha
megállna az idő.

A fájdalom, most már szétáradhat bennem.

Saját nyögésem hallom, minden ideg-
szálammal befelé figyelek. Lüktetés,
reccsenés, görcs és vér mindenhol.

Kezem, lábam görcsbe rándul,
próbálok a legkisebbre összehúzódni.

A szemem, szám tele homokkal,
a kötelek tartanak össze, nem tudok
szétesni, eltávolodni innen.

Látom, és érzem, hogy azért a nagy
csend, mert ránk engedték az
oroszlánokat.

Kerülgetnek bennünket.

Becsukom a szemem, és ordítok
tisztá erőmből! A köteleket tépve
ráncigálnak. Arcomban érzem a
hörgést és a halál bűzét vicsorgó
fogaik közül.

Kilépek testemből, kívülről látom
magam. Minden erőmmel ismétlem,
hogy semmiféle fizikai fájdalmat
nem hozok át magammal! Semmiféle
fizikai fájdalmat nem hozok át.....

Ez az érzés dobogott bennem örült erővel, miközben fentről láttam egyik karomat letépve és testem szétmarcangolva feküdni a porban.

Visszamegyek az időben.

Kicsi csecsemőként látom magam, anyám egy teknőben ringat engem a tornácon.

Dúdolva énekel, a hangja és a napsütés melege átöleli kicsi testem.

Minden meleg napsütésben fürdik. A kicsi ház, anyám alakja, és a ringó búzakalászkok, amik felém bólogatnak. Lágy szellő símogatja arcomat, melyen a meleg anyatej édes illata, a maszat és a mosolyom ragyogása tükrözi a pillanat megismételhetetlen varázsát.

Életem boldog és elégedett,
reménnyel, szeretettel teli.

Elidőzöm ezen a képen,
beszívom ezt a tiszta levegőt,
feltöltekezem, lágyan hagyom magam
a ringatásban, fényben, ölelésben
lebegni.

Előre megyek a halálom pillanatához.
Nem érzek és nem látok semmit
abból, ami velem és körülöttem
történik.

Az a fény, melegség és anyám illata
árad szét teljes lényemben, amire
mindíg emlékezni fogok.

Temetésem nem volt.

Egy árokba dobálták testünk maradvá-
nyait, egymás mellé.

Nevünket én nem láttam sehol, nem
tudom, hogy kinek lett volna fontos
tudni.

Elhagyom ezt az életemet, kilépek a
folyosóra. A köztes lét ajtaja is egy
vas ajtó, csak kisebb, keskenyebb.
Ez is nehezen, nyikorogva nyílt ki.
Belépek egy sötét, meleg pincébe.
Sötét, de nem félelmetes a hely.

Látni nem lehet, de suhanásokat érzé-
kelek, és hangokat is hallok.

Többen vannak, rám vártak, és
most beszélnek hozzám.

-Rabszolgák voltatok mind a ketten,
sorsotok közös volt.

-Meg kellett ölnötök egymást, úgy, hogy
azt sem tudtátok ki a másik.

-Életetekben a félelem, a harag és a
fizikai erőszak volt a főszereplő.

-Meg tudsz bocsátani magadnak és
a gyilkosodnak?

-Igen, megbocsátok, hiszen nem mi
akartuk, hogy így legyen.

-Most ebben az életben megkaptátok
a lehetőséget, hogy testvérként új
szerepben találkozhattok egymással.

-Ez a kötelék szoros, szereteteli, akkor
is, ha néha nagy feszültségek vannak
köztetek. Ezen kell túllépnetek.

Látsz erre lehetőséget?

-Másként látok ezek után sokmindent.
Ebben az életünkben közösen megkaptuk
akkori bíránkat anyánknak. Akkor halált
kért ránk, most
gyermekeiként
szeretett
bennünket .

Neki sem
lehetett
könnyű.

A pince
lassan
kivilágosodott, ők eltűntek, és meglepve
látom, hogy a házunk pincéjében vagyok.
Nagy zegzugos pince a lépcsőházban,
ahol annyit bújócskáztunk és ijesztgettük
egymást játszótársainkkal.

Gyermekkorunk boldog pillanatait fel-
villanó képekként látom, színes képek,
pedig azokról az időkről csak fekete-
fehér képeink vannak. Nézegetem őket,
és megyek tovább testvéremmel közös
utamon, bizakodva.

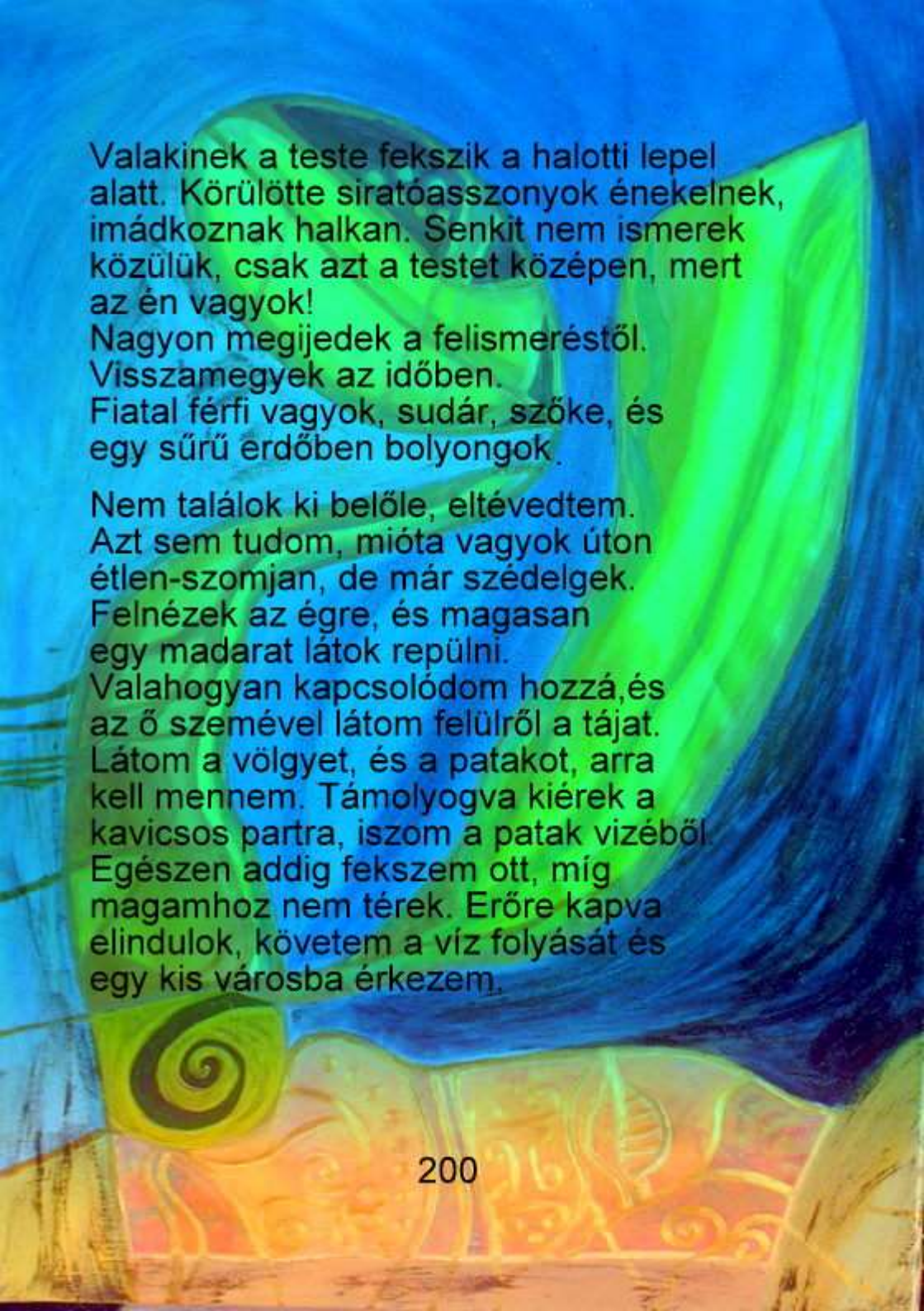
Felnőtté való fiammal
létrejött feszült
viszonyomnak
mi az oka?
Találok-e rá választ
valamelyik
előző életemben?

Lágy, meleg fények fogadnak
Belső templomomban, és én mégis
didergek. Láthatatlan kezek ametisztlila
leplet terítenek rám. A különös selyem
takaró rám simul, és felmelegíti testemet.

Már jól érzem magam, az oltár előtt
imádkozom Teremtőmhöz, elmondom
neki a kérdésemet.

Kérem, hogy emlékezzem arra, amit látok,
és megélek. Kérem, hogy Gábrriel
Arkangyal és felettes énem kísérjenek
utam során. Hátról a templom falában
megtalálom a kicsi réz kilincset, és be-
nyitok előző élet folyosómra.

Világos, fényes folyosón suhanunk
előre. Meglátok egy világoskék, sárga
és zöld színű faajtót. A kilincse egy
nagy sárga kristály, lenyomom és
belépek rajta. Sötét van, nem
látok semmit. Lassan feloszlik a
sötét. Pislogó halvány gyertyák
fényénél látom, hogy egy kő
teremben vagyok. Középen egy hosszú
asztalon valami le van takarva.

Valakinek a teste fekszik a halotti lepel
alatt. Körülötte siratóasszonyok énekelnek,
imádkoznak halkán. Senkit nem ismerek
közülük, csak azt a testet középen, mert
az én vagyok!

Nagyon megijedek a felismeréstől.
Visszamegyek az időben.
Fiatal férfi vagyok, sudár, szőke, és
egy sűrű erdőben bolyongok.

Nem találok ki belőle, eltévedtem.
Azt sem tudom, mióta vagyok úton
étlen-szomjan, de már szédelgek.
Felnézek az égre, és magasan
egy madarat látok repülni.
Valahogyan kapcsolódom hozzá, és
az ő szemével látom felülről a tájat.
Látom a völgyet, és a patakot, arra
kell mennem. Támolyogva kiérek a
kavicsos partra, iszom a patak vizéből.
Egészen addig fekszem ott, míg
magamhoz nem térek. Erőre kapva
elindulok, követem a víz folyását és
egy kis városba érkezem.

Szép kis utcák, emeletes házak, mintha a középkorban lennének. Az emberek megszólítanak, és kérdezzgetik, hogy ki vagyok. Nem tudom a választ, mert magam sem tudom.
Visszamegyek az időben.

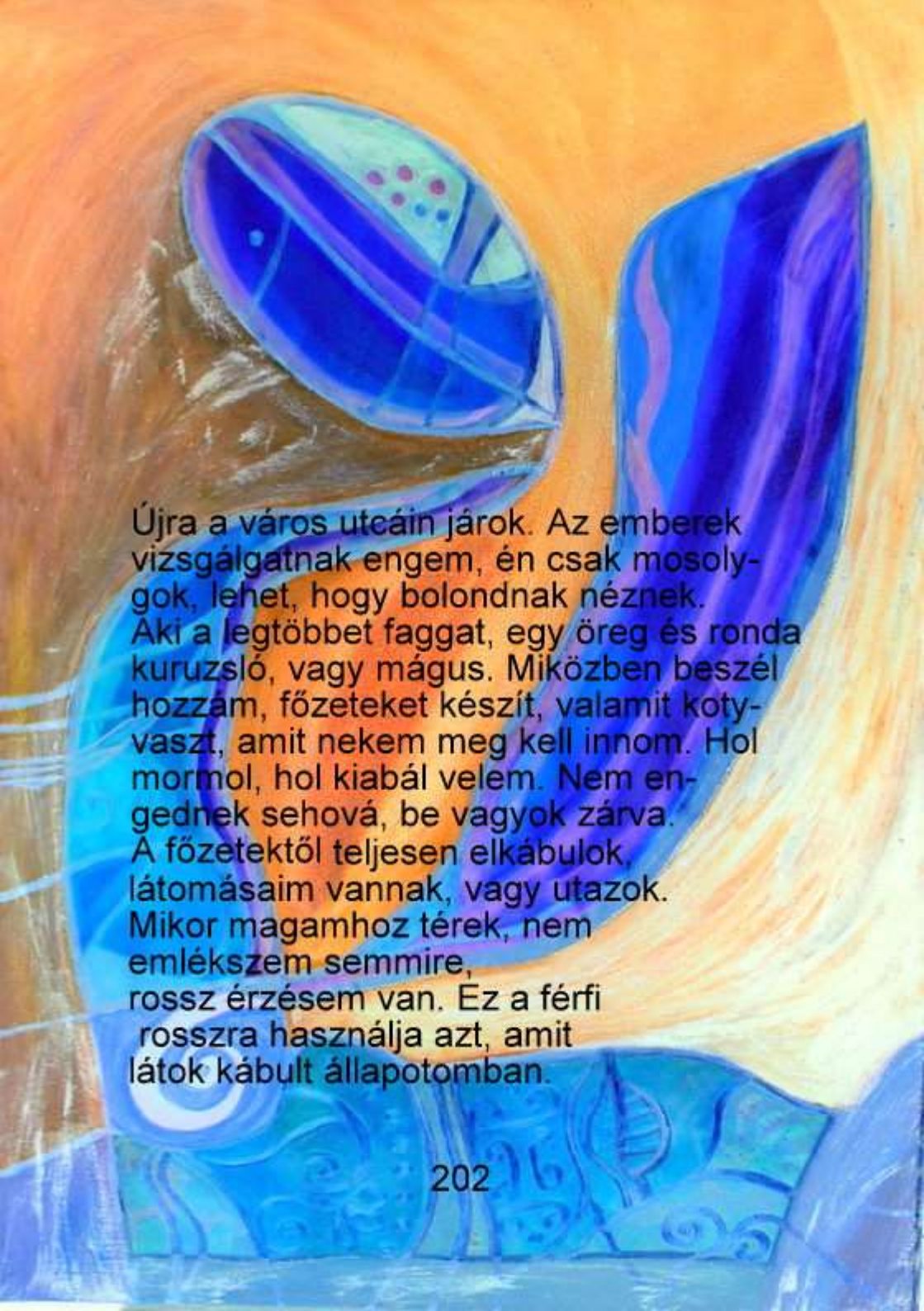
Anyámat látom vajúdni, nehezen születek meg. Ő nagyon fiatal, szép arcú, cseléd a háznál. Kis ideig lehetek csak vele, elvesznek tőle. Anyám nem nevelhet fel, mert én az urfi gyereke vagyok.

Előre megyek az időben.

Idegenek nevelnek ridegen, szeretet nélkül. Nagyon magányosnak érzem magam, mintha rab madár lennék, fényes kalickában tartva.

Látszólag mindenem megvan, de nekem itt nincs helyem. Az ablakban állok egész nap, kicsi kezeimmel kapaszkodom a párkányba, és beszélgetek a madarakkal.

Előre megyek az időben.

Újra a város utcáin járok. Az emberek vizsgálgatnak engem, én csak mosolygok, lehet, hogy bolondnak néznek. Aki a legtöbbet faggat, egy öreg és ronda kuruzsló, vagy mágus. Miközben beszél hozzám, főzeteket készít, valamit kotyvaszt, amit nekem meg kell innom. Hol mormol, hol kiabál velem. Nem engednek sehová, be vagyok zárva. A főzetektől teljesen elkábulok, látomásaim vannak, vagy utazok. Mikor magamhoz térek, nem emlékszem semmire, rossz érzésem van. Ez a férfi rosszra használja azt, amit látok kábult állapotomban.

Nem tudom érzékelni az időt, hogy mióta vagyok itt. Elrettent a jövő, mi lesz velem így? Tiszta időmben nagyon figyelek, hogy hogyan szökhetnék meg.

Csak az ablakon át lehetséges, magasan vagyok, jól látom a sűrű erdőt, ahonnan jöttem. Amint nem figyelnek, ki is mászok, a kőpárkányon lépkedek jobbra és balra, a mélység nem riasztó. De nem vezet sehova, nem jutok tovább.

Ennyhe szél fúj, egész testemmel érzem mámorító simogatását, szívom a friss levegőt magamba. A madárra gondolok, aki kisegített az erdőből.

Széttárom karjaimat és ugrom!
Zuhanok a mélybe, nem félek a haláltól.

Pár pillanat múlva látom magam a
köveken összezúzva, szabadon.
Boldog vagyok, most már nem
bánthat senki, és én sem árthatok
senkinek.

Előre megyek az időben.
Abban a teremben vagyok, ahová
megérkeztem. Látom, ahogy siratnak.
A mágust is látom, mintha a fiam
volna öregen.

Nagyon megdöbbenek.

Erősen szorító, rossz érzés,
mintha egy nehéz kő nyomná
a mellkasomat lefelé, és
nem tudok kiszabadulni.

Semmiféle fájdalmat nem hozok át,
ismétlem egymás után.

Mikor megszűnik a nyomás,
elhagyom ezt az életemet.

Kilépek előző élet folyosómra.
Rögtön mellettem egy ugyanolyan
színű, de kisebb deszka ajtót találok.
Belépek rajta.

Mintha sűrű felhőben lennék, nem
látok semmit, csak ködfoszlányokat.
Kellemes érzés, beburkol, nyirkos,
hűvös lehelletével megnyugtat.
Olyan, mint az erdőben, csak
itt nincsenek fák. Hangokat
hallok közeledni.

Be is csukom a szemem,
és összekuporodom,
úgy figyelem, hogy
mit mondanak nekem:

- Rövid, nehéz életed volt.
- Úgy érezted, hogy nincs helyed
a világban, hogy kítaszított vagy.
- Magadba fordultál, az erdőben
érezted otthon magad.
- Különös képességeid is bajba
sodortak.
- Tettél-e valamilyen fogadalmat?
- Igen, tettem.
- Nincs helyem az életemben, nem
bizhatok senkiben, mindenki az
ellenségem, engem nem lehet szeretni.

- Nem akarom ezeket a képességeket, bajt hoznak rám!
- Itt most feltöltődhetsz, lebeghetsz az univerzális szeretet lágy hullámain.
- Engedd el fájdalmad, haragod, csalódottságodat!
Könnyűvé válok ebben a lebegésben.
Érzem, hogy feltöltődöm életenergiával.
- Meg tudsz bocsátani magadnak és az ellened vétkezőknek?
- Igen, megbocsátok.
- Vond vissza a fogadalmad, amit az elmúlt életedben tettél!
- Visszavonom a fogadalmam, elengedem a fájdalmam, haragom, csalódottságom.
- Ebben az életedben, amit most élsz, van helyed, szeretnek és te is szeretsz, értékes vagy a többiek számára.
- Visszakapod a különös képességeidet, használd őket a magad, és mások javára.
- A mágussal újra találkozol, megszülsz őt fiadként. Nagyon erős szeretet kapocs alakul ki köztetek.

-
- Fogadd el, segítsd őt az útján!
Neki sem könnyű elfogadni téged.
 - Erre az életre kapott
művészi tehetségeket
aranyzsínórként, fájdalom
nélkül köt össze benneteket.
 - Találj örömet, és megnyugvást az
életedben, önmagadban!
 - Bízz a gondviselésben!

A szavak nagyon megérintettek.
Gyorsan kilépek ebből az életemből,
és örülök, hogy visszatérhetek oda,
ahonnan elindultam.

Miért nem tudom megélni, átadni
spiritualitásom? Milyen blokk
akadályoz abban, hogy a
környezetem elfogadjon
segítőnek?

Amint feltáruul Belső templomom
kapuja és belépek, eláraszt a fény.
Lágyan körül ölel, és hívogat egyre
beljebb. A füstölő ismerős illata, és
ez a belső ragyogás biztonsággal
tölt el. Megérkeztem, itthon vagyok.
Megnyugszom, hogy most megka-
pom a választ nyomasztó kérdé-
semre. Teremtőmhöz imádkozom,
áhitat tölti be egész lényem.
A szavak nehezen, akadozva hagy-
ják el a szám. Áldását kérem az
utazásomra.
Kérem, hogy kísérőm és őrzőm
lehessen Gábrriel Arkangyal és
Felettes énem.
Meglibbennek a levelek magasan
a fejem felett, ez a jel, hogy indul-
hatunk. Megtalálom az ajtót a temp-
lom hátsó falában, és belépek előző
élet folyosómra.
A falakból derengő, halvány fény
árad. Már hosszú ideje suhanunk a
kőfal mellett, amikor észreveszek
egy érdekes területet.

Mintha sűrű gyökerek nőttek volna be a falat. Közelebből látom, hogy ez az ajtó, amit eddig kerestem. Kusza, tekervényes gyökerek fonják be a felületét. Kilincs nincs rajta, csak egy mélyedés. Ahogy oda benyúlok, kitarul.

Napsütötte tóparton találom magam. Sásból font sátorban ülök, a homokot gyékény szőnyeg takarja. Kis asztalkán szőttes terítőn mives fémtál gyümölcsökkel, fémkancsó vízzel. Nagyon meleg van, sehol nem látok senkit, egyedül vagyok.

Rosszul érzem magam.

Riadtan nézek körül, ki fog rajtam segíteni? Megnézem magam. Középkorú férfi vagyok, a hajam hosszú.

Világos, hosszú kaftán van rajtam, mezitláb vagyok. A kezeim ápoltak, körülöttem is minden rendezett a sátorban. Azt nem tudom, hogy hogyan kerültem ide, és ki vagyok. Lefekszem a gyékényre, mert görcsök gyötörnek. Fázom, mégis verejtékben fürdöm, lihegve kapkodok levegő után.

Az égiekhez könyörgöm, hogy, csak
ezt éljem túl!

Nem tudom mennyi ideje fekszem itt.
Szomjas vagyok nagyon, vizem már
nincs, felkelni nem tudok, hogy a
partra menjek.

Felnézek a csillagos égre, és azt gon-
dolom, hogy itt halok meg.

Már azt sem tudom, mikor vagyok
ébren, mert elájulok, és újra magam-
hoz térek.

Érthetetlen és távoli minden.

Úgy érzem, hogy valaki lemos, meg-
itat valamivel. Ősz hajú férfi énekel
mellettem, rám teszi a kezét. Homá-
lyosan látom őt, szólni nem tudok
hozzá. Lehet, hogy csak a képzele-
tem csalfa játéka. Lebegek élet és
halál között.

Amikor magamhoz térek, ott fekszem
a sátorban, és érzem, hogy meggyó-
gyultam. Az őszhajú férfit nem látom
sehol. Felülök, mintha még várnék
valamire. Közben furcsa jeleket fir-
kállok a homokba ujjaimmal.

Tudom, hogy ezek a csillagok jelei.
Egy új tudásnak kerültem birtokába
azalatt, míg élet és halál között lebeg-
tem. Nem értem, hogyan történhetett
ez velem.

Összeszedem magam, és a parton
elindulok a város felé. Már fél napja
gyalogolok, amikor meglátom a fehér
falakat, az ismeretlen város alacsony
házait, tekervényes utcáit.

A következő képben a nyüzsgő
piactéren találom magam,
ülök a földön.

Az emberek mellém ülnek. Kíváncsian
nézik, hogy mit rajzolok a porba. Én
magyarázom az ábrákat, mit jelente-
nek a csillagállások. Magam is cso-
dálkozom, hogy honnan tudom, amit
mondok nekik. Ők kérdezik, hogy
honnan jöttem, nehezen hiszik el,
hogy magam sem tudom, úgy, ahogy
a nevemre sem emlékszem.

Szerencsémre elfogadnak így is, és
minden nap egyre többen gyűlnek
körém. Kérdeznek és én tudom a
választ,
kiolvasom a csillagok állásából.

Jól élek, fizetnek a tudásomért.
Van hol laknom, van mit ennem.
Minden nap elfoglalom a helyem a
piactéren. Nevem is van már:
"az idegen"

Érdekes, de én nem érzem itt
idegennek magam.

Visszamegyek az időben
a gyermekkoromig.

A várostól többnapos járóföldre születtem.
Idős szülők egyetlen fiacskájaként nőt-
tem fel. Szerető anyám mindentől
óvott engem. Látom magam, ahogy
játszom a fehér belsőudvaros házban.
Apám a ház műhelyében dolgozik.
Fémműves, késeket, fém tálakat,
szerszámokat készít. Körülötte lábatlan-
kodom egész nap. Ha kereskedők jön-
nek apámhoz, én is hallgatom, amit me-
sélnek távoli helyekről és emberekről.
Békében, szeretetben élünk, addig
amíg fel nem üti fejét a járvány vá-
rosunkban. Szörnyű kínok között
hálnak meg sokan. Az én szüleim is
itthagynak engem egyedül .

A nagy bánatban és kétségbeesésben
valami megszakad bennem.
Élőhalottként élem tovább az életem.
Nem tartozom senkihez, csak megyek
mindíg tovább. Lassan elfelejtem azt
is, hogy ki vagyok.

Előre megyek az időben, oda ahol
valami fontos történik velem.
A város piacterén vagyok, sok ember
van körülöttem. A földre rajzolt ábrák-
kat magyarázom nekik. Katonák
jönnek értem, és elvisznek a
város helytartójához.
Sokáig őt szolgálom, az ő kérdéseire
válaszolok révedésem után.
Nem tudom, honnan tudom, amit tudok.
Azt mondom, amit a fejemben hallok.
Jó dolgom van, az udvarban tisztelnek,
jól tartanak. Színes, értékes kövekkel
fizetnek a jóslataimért.
Egy reggel hívatnak, fontos kérdésre
kell válaszolnom.
Amit mondok, nem tetszik a helytar-
tónak. Én csak azt tudom mondani,
amit a fejemben hallok.

Parancsára a katonák lökdösnek,
ütnek engem. Összekötöznek,
vallatnak, hogy miért mondom ezt.
Ki vagyok én?

Talán azért jöttem ide, hogy őket
félrevezessem, becsapjam?

-Én az igazat mondom, nem szépi-
tek semmin!

Nem hisznek nekem.

A katonák kilökdösnek a tó partjára.
Köveket kötöznek a kezeimre,
összekötözött lábaimra.

Egy csónakból szidalmak közepette
belöknek a vízbe.

Gyorsan süllyedek, mozdulni sem
tudok. Tüdőmet elárasztja a víz.

Megfulladok!

Semmiféle fájdalmat nem hozok át!
ismétlem magamban kétségbeesetten.

Elhagyom ezt az életemet, kilépek
előző élet folyosómra.

Hamar megtalálom az ajtót a köztes
létbe. Hasonlít az előzőhöz, csak
kevesebb gyökeret látok rajta, és
világosabb a színe.

Érintésemre kinyílik.

Olyan érzésem van, mintha még mindig a víz alatt lebegnék, de most ez megnyugtató, jó érzés.

Lebegek, látni nem látok semmit.

Hangokat hallok, és áramlásokat érzek. Nem vagyok egyedül.

Érzem, hogy szeretettel közelítenek hozzám a vízben lebegő lelkek.

-Idegenként élted az életed, másokat szolgáltál az égi tudással.

-Az igazat képviselted, mégis áldozattá váltál.

-Tanulj abból, amit megéltél!

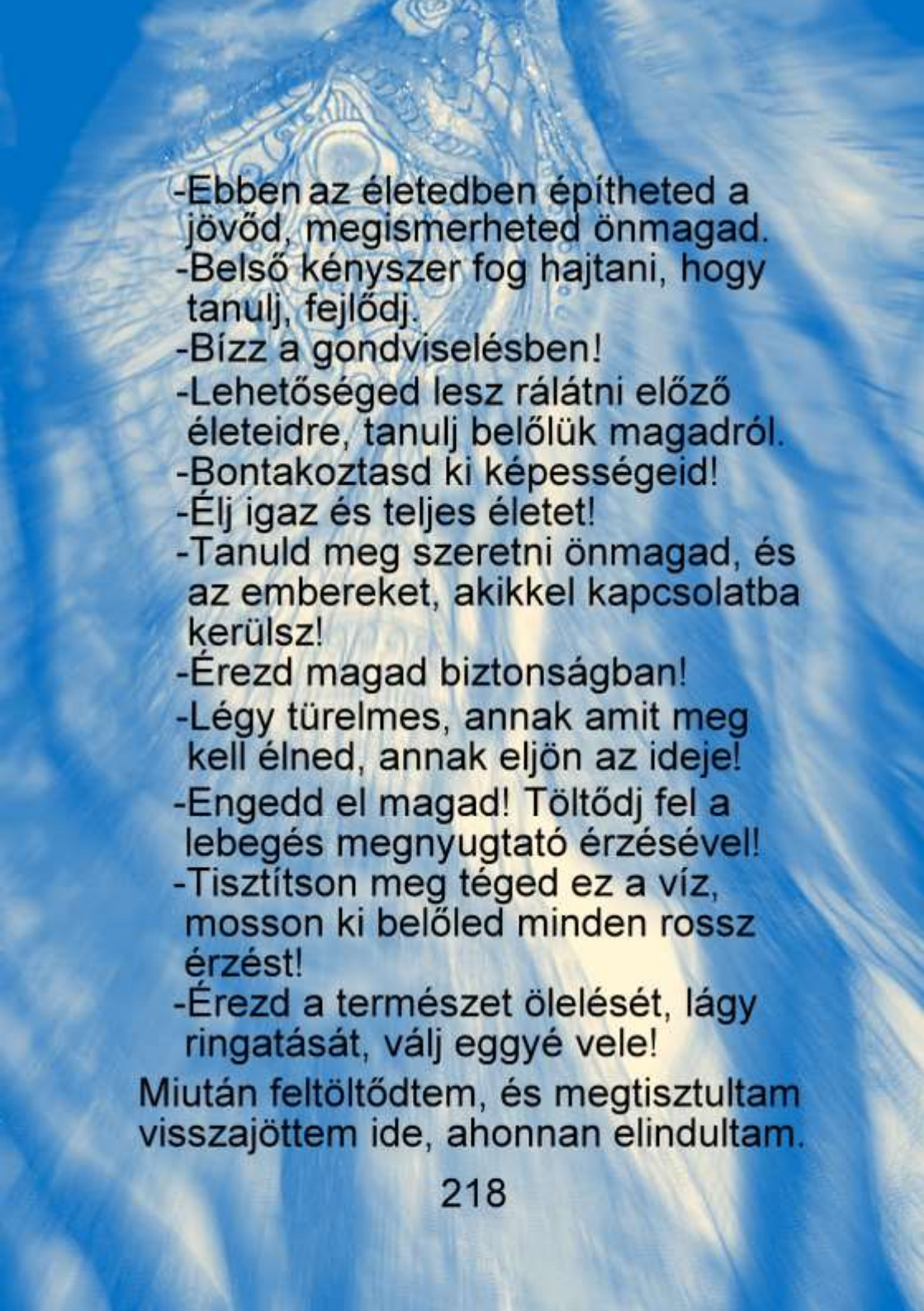
-Fordulj befelé, ne vágyj mások elismerésére!

-Talád meg a saját utadat, nézz szembe saját démonaiddal! Fogadd el őket, hozzád tartoznak!

-Bocsáss meg magadnak és az ellened vétkezőknek!

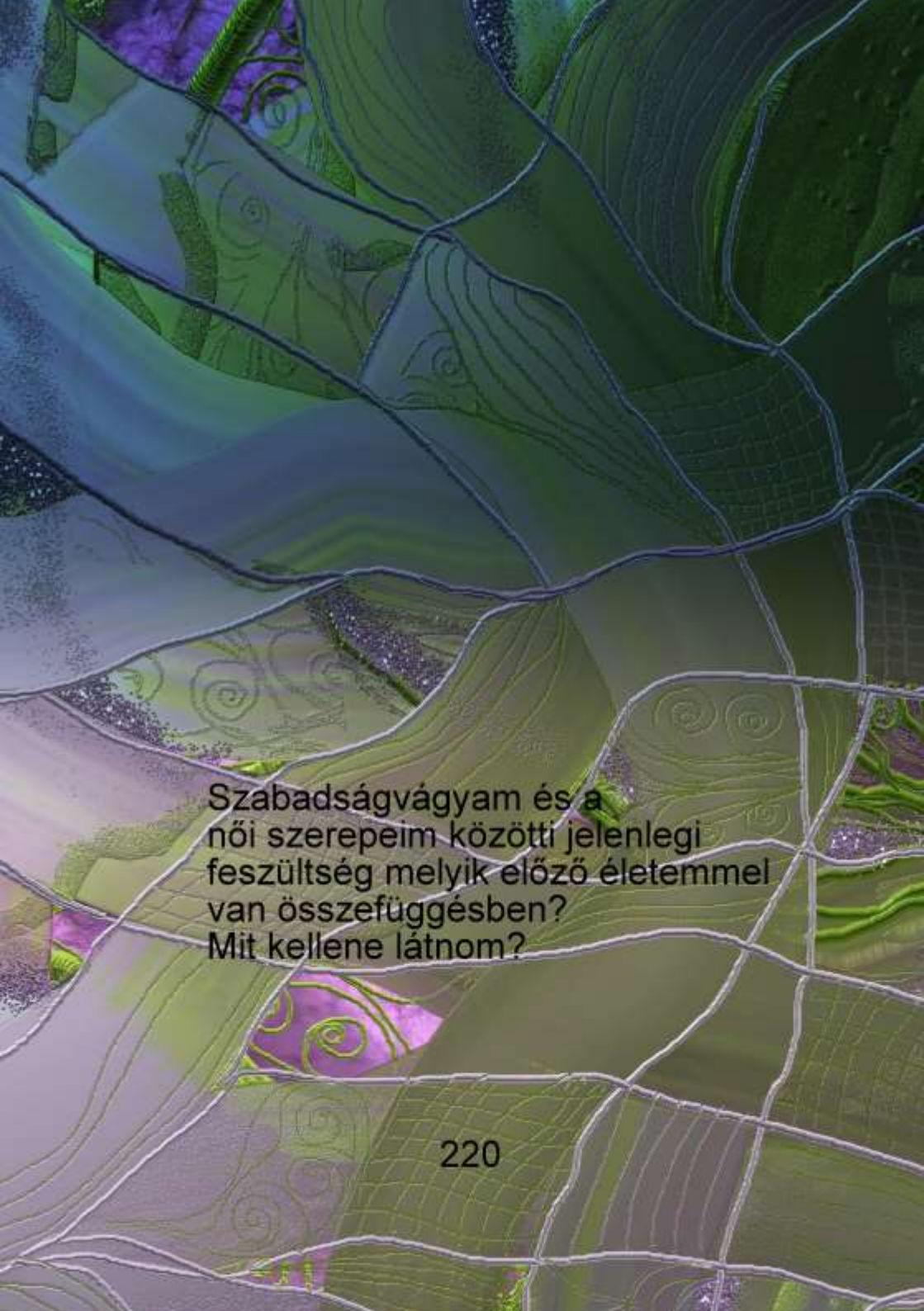
-Tettél valamilyen fogadalmat?

-Nem. Csak éltem egyik napról a másikra. Nem építettem a jövőm. Azt sem tudtam, ki vagyok.

-
- Ebben az életedben építheted a jövőd, megismerheted önmagad.
 - Belső kényszer fog hajtani, hogy tanulj, fejlődj.
 - Bízz a gondviselésben!
 - Lehetőséged lesz rálátni előző életeidre, tanulj belőlük magadról.
 - Bontakoztasd ki képességeid!
 - Élj igaz és teljes életet!
 - Tanuld meg szeretni önmagad, és az embereket, akikkel kapcsolatba kerülsz!
 - Érezd magad biztonságban!
 - Légy türelmes, annak amit meg kell élned, annak eljön az ideje!
 - Engedd el magad! Töltődj fel a lebegés megnyugtató érzésével!
 - Tisztítsd meg téged ez a víz, mosson ki belőled minden rossz érzést!
 - Érezd a természet ölelését, lágy ringatását, válj eggyé vele!

Miután feltöltődtem, és megtisztultam visszajöttem ide, ahonnan elindultam.

Szabadságvágyam és a
női szerepeim közötti jelenlegi
feszültség melyik előző életemmel
van összefüggésben?
Mit kellene látnom?

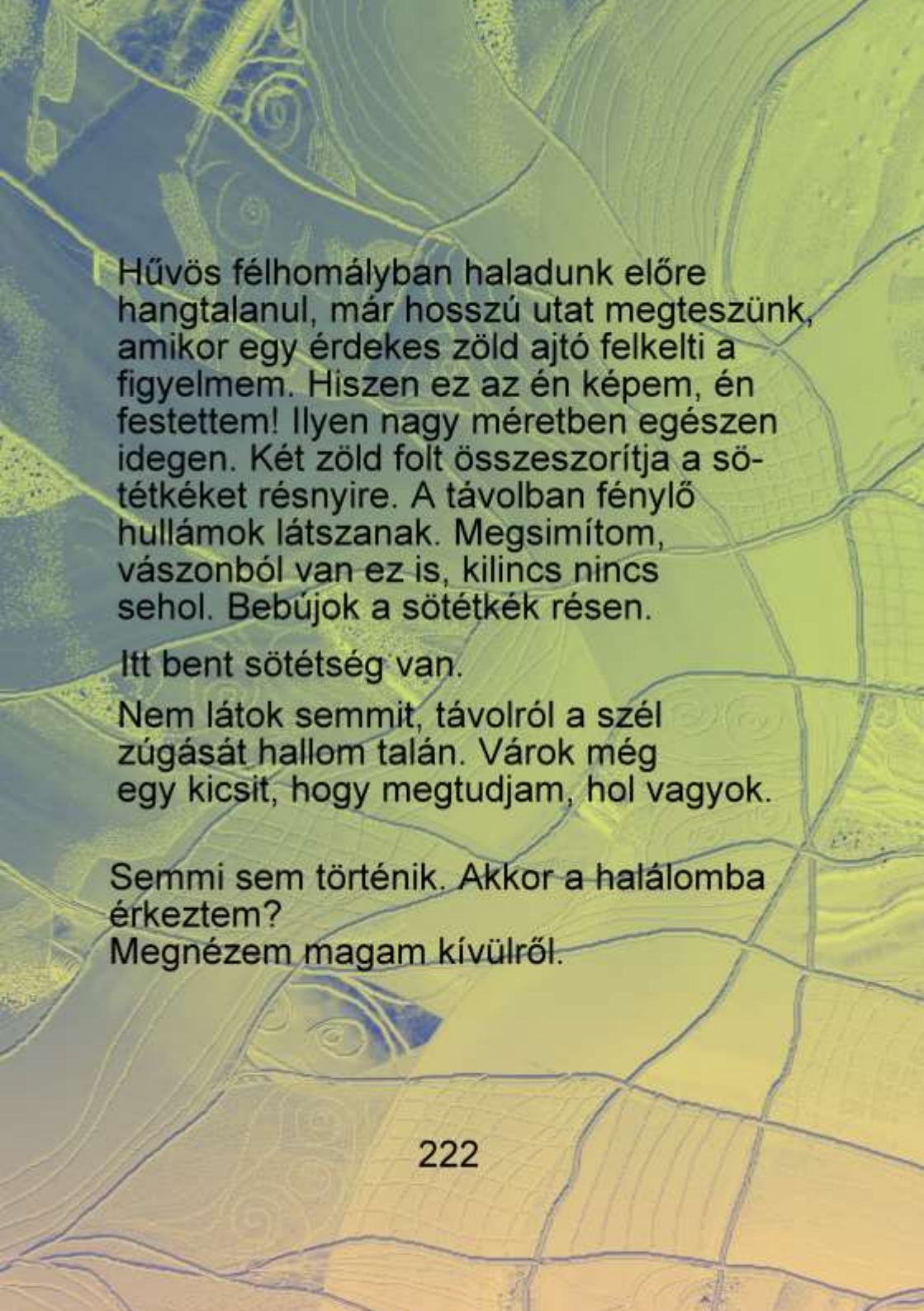
Becsapódok Belső templomom padlójára. Szemem megtelik porral, miközben félhomályban tapogatózom magam körül. Csillámló színeket látok. Hiszen ezek levelek!

Szedegetem őket, és úgy örülök nekik, mint a kisgyerekek a játékaiknak.

Szépek és az enyéme! Ezekről a csodálatos fákról hullottak le, melyek oszlopai ennek a templomnak.

Élnek és ragyognak. Gyűjtögetésem eltereli figyelmemet arról, amiért jöttem. Felvillan előttem a kérdésem. Eldugom zsebeimbe a leveleket és befelé fordulok, imádkozom. Kérem Teremtőm engedélyét az utazáshoz, kérem, hogy emlékezek mindenre, amit odaát látok. Kérem, hogy kísérőim legyenek Gábrriel Arkangyal és Felettes énem.

Védelmükben elindulok előző élet folyosómra. Megtalálom a kis kilincset hátul a falon, és belépek óvatosan.

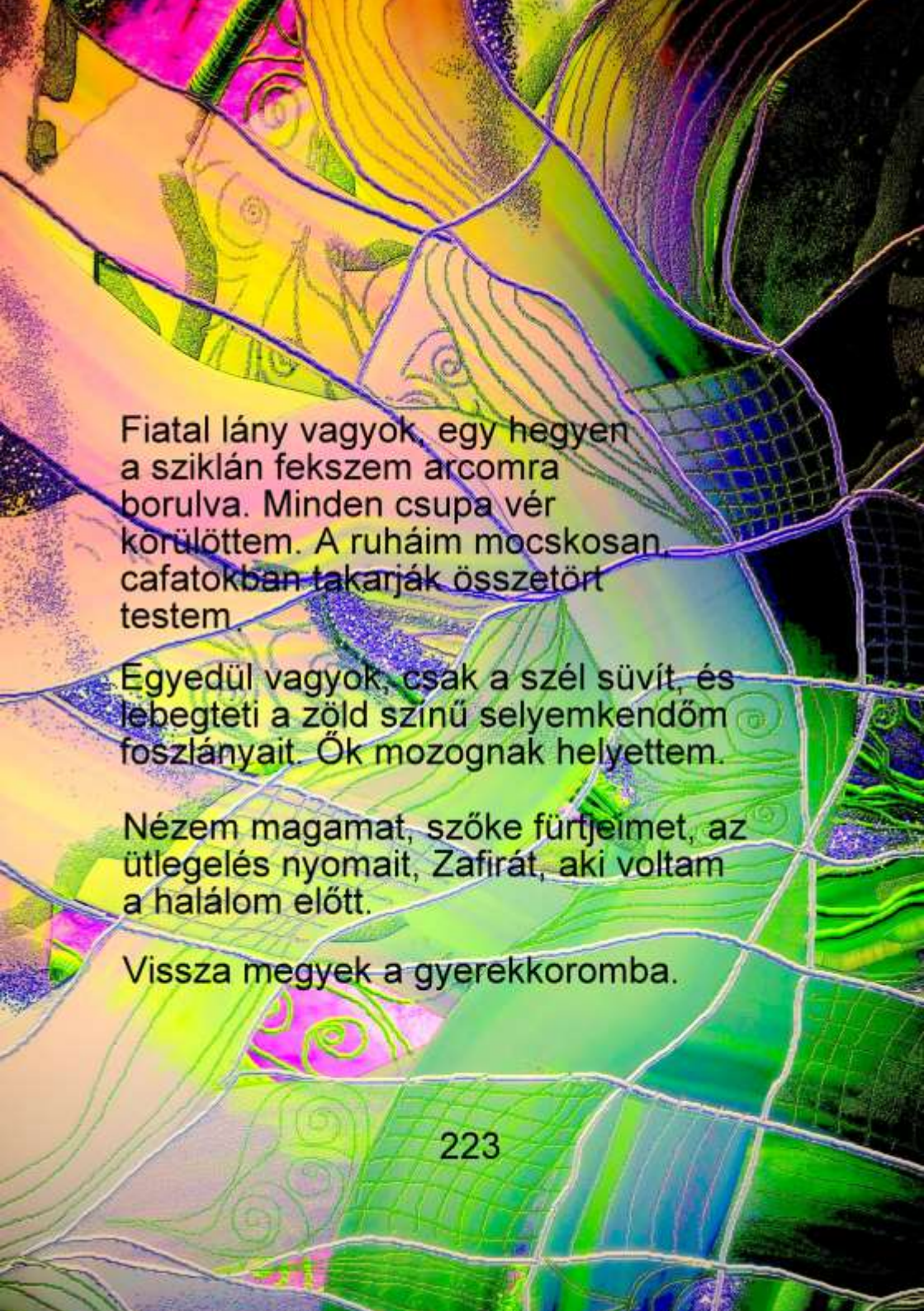
Hűvös félhomályban haladunk előre
hangtalanul, már hosszú utat megteszünk,
amikor egy érdekes zöld ajtó felkelti a
figyelmem. Hiszen ez az én képem, én
festettem! Ilyen nagy méretben egészen
idegen. Két zöld folt összeszorítja a sötét-
térkéket résnyire. A távolban fénylő
hullámok látszanak. Megsimítom,
vászonból van ez is, kilincs nincs
sehol. Bebújok a sötétkék résen.

Itt bent sötétség van.

Nem látok semmit, távolról a szél
zúgását hallom talán. Várom még
egy kicsit, hogy megtudjam, hol vagyok.

Semmi sem történik. Akkor a halálomba
érkeztem?

Megnézem magam kívülről.

Fiatal lány vagyok, egy hegyen
a sziklán fekszem arcomra
borulva. Minden csupa vér
körülöttem. A ruháim mocskosan,
cafatokban takarják összetört
testem

Egyedül vagyok, csak a szél süvít, és
lebegteti a zöld színű selyemkendőm
foszlányait. Ők mozognak helyettem.

Nézem magamat, szőke fűrtjeimet, az
ütlegelés nyomait, Zafirát, aki voltam
a halálom előtt.

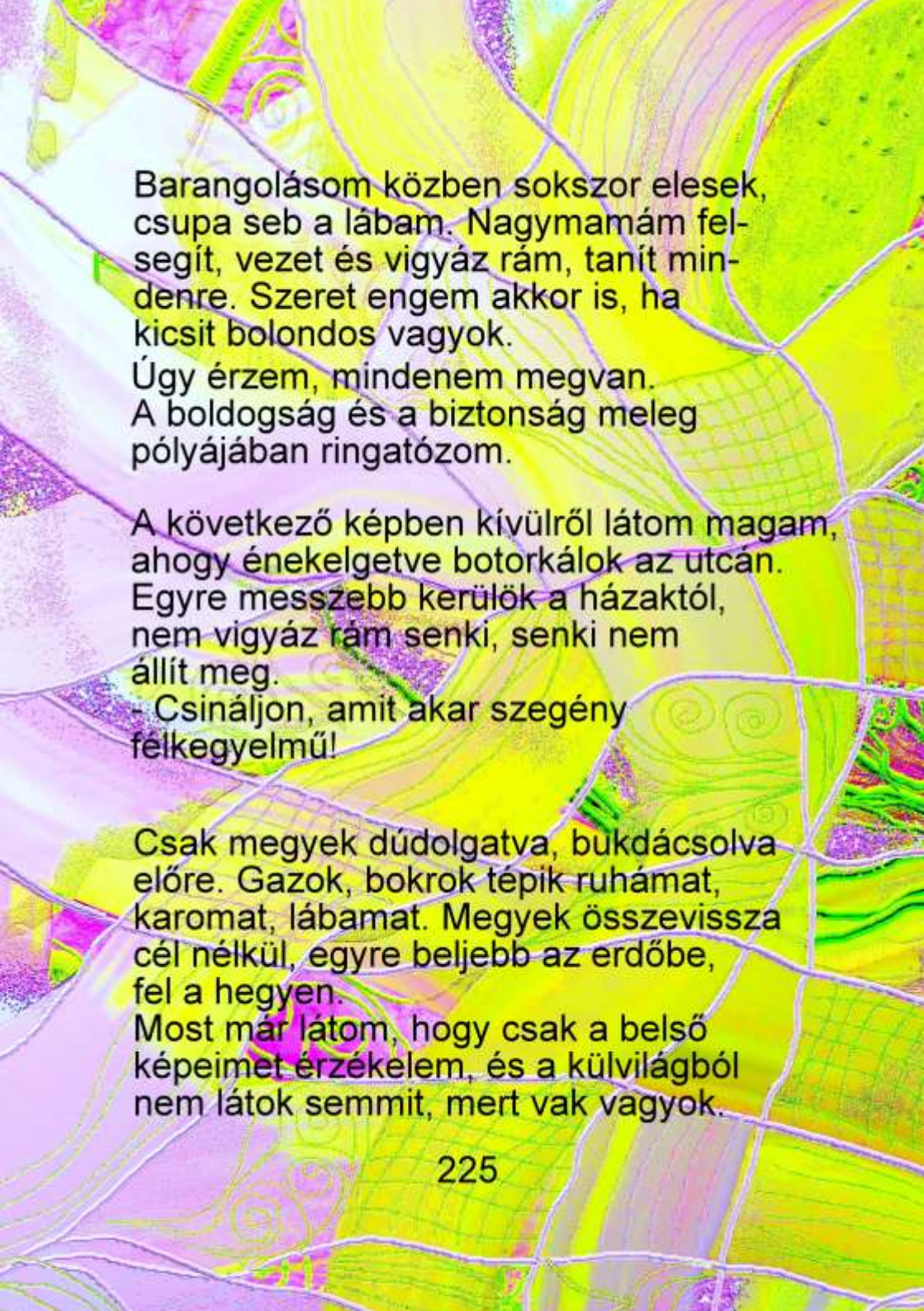
Vissza megyek a gyerekkoromba.

Kicsi vagyok, úgy érzem, minden jó körülöttem. Mintha álomban lebegnék, vidáman, elégedetten.

Embereket, helyszíneket nem látok, csak érzek. Énekelek, táncolok az utcán, hallom az élet zajait, az emberek beszédét, tárgyak zörrenését, az állatok hangját.

Görög kisvárosban vagyok, ezt tudom a nagymamámtól. Az utcáról falak zárják be a házak udvarait. Minden ajtót ismerek.

Kő és kő mindenhol. A kövek az állandó napsütéstől felforrósodva meleget árasztanak felém, nincs hova bújni a hőség elől. Az utcán az emberek kikerülnek, vagy csak rám szólnak, hogy- Te mit keresel itt?

Barangolásom közben sokszor elesek,
csupa seb a lábam. Nagymamám fel-
segít, vezet és vigyáz rám, tanít min-
denre. Szeret engem akkor is, ha
kicsit bolondos vagyok.

Úgy érzem, mindenem megvan.
A boldogság és a biztonság meleg
pólyájában ringatózom.

A következő képben kívülről látom magam,
ahogy énekelgetve botorkálok az utcán.
Egyre messzebb kerülök a házaktól,
nem vigyáz rám senki, senki nem
állít meg.

- Csináljon, amit akar szegény
félkegyelmű!

Csak megyek dúdolgatva, bukdácsolva
előre. Gazok, bokrok tépik ruhámat,
karomat, lábamat. Megyek összevissza
cél nélkül, egyre beljebb az erdőbe,
fel a hegyen.

Most már látom, hogy csak a belső
képeimet érzékelem, és a külvilágból
nem látok semmit, mert vak vagyok.

Már nincs kedvem énekelni,
nem tudom hol vagyok. Tépnek a
bokrok. Szólongatom a mamát, de
nincs sehol. A félelem lassan belém
szivárog, bizonytalanná teszi minden
mozdulatom. Testem hideg verejtékben
úszik, forgok jobbra-balra, érzem, hogy
baj van.

Úgy érzem, valaki figyel engem. Mozdu-
latlanul meglapulok. A hűvös avar és a
föld szaga, tapintása leköti minden
figyelmem. Zihálva keresem, hogy
hova bújjak.

Az ólomsúlyú percek szorítását ágak
reccsenése töri meg. A semmiből rám
tör egy rettenetes erő, tép, marcangol.
Nagyon fáj!
Hiába kapálózok, sikoltozok.
Szorító zihálást érzek a nyakamban,
az arcomon, de nem látom, hogy
ki teszi ezt velem!

Vergődésem nem tart soká, minden
lelassul, elnémul.

Mintha a szorító, erős kezek
vastag aranyfonallal gúzsba kötöznének,
körbe fonnának.

Nem érzek semmit, csak lebegek és
forgok, miközben tekeredik rám az a
fényes fonál. Teljesen beteker, megbénít.

Szívem dobogását a fülemben hallom.
A csend ködében egyre halkulva
feloldódik minden.

Köddé válik, szertefoszlik a valóság,
az idő.

Dermedt csend ül a szívemre.

Előre megyek az időben, látom a lány
testét, a sziklán fekszik előre borulva.
Temetése nem volt, a madarak hord-
ják szét a testét.

A selyemkendő darabkáit elmossa az
eső, a patak vize tovább viszi őket,
egyre messzebb ettől a helytől.

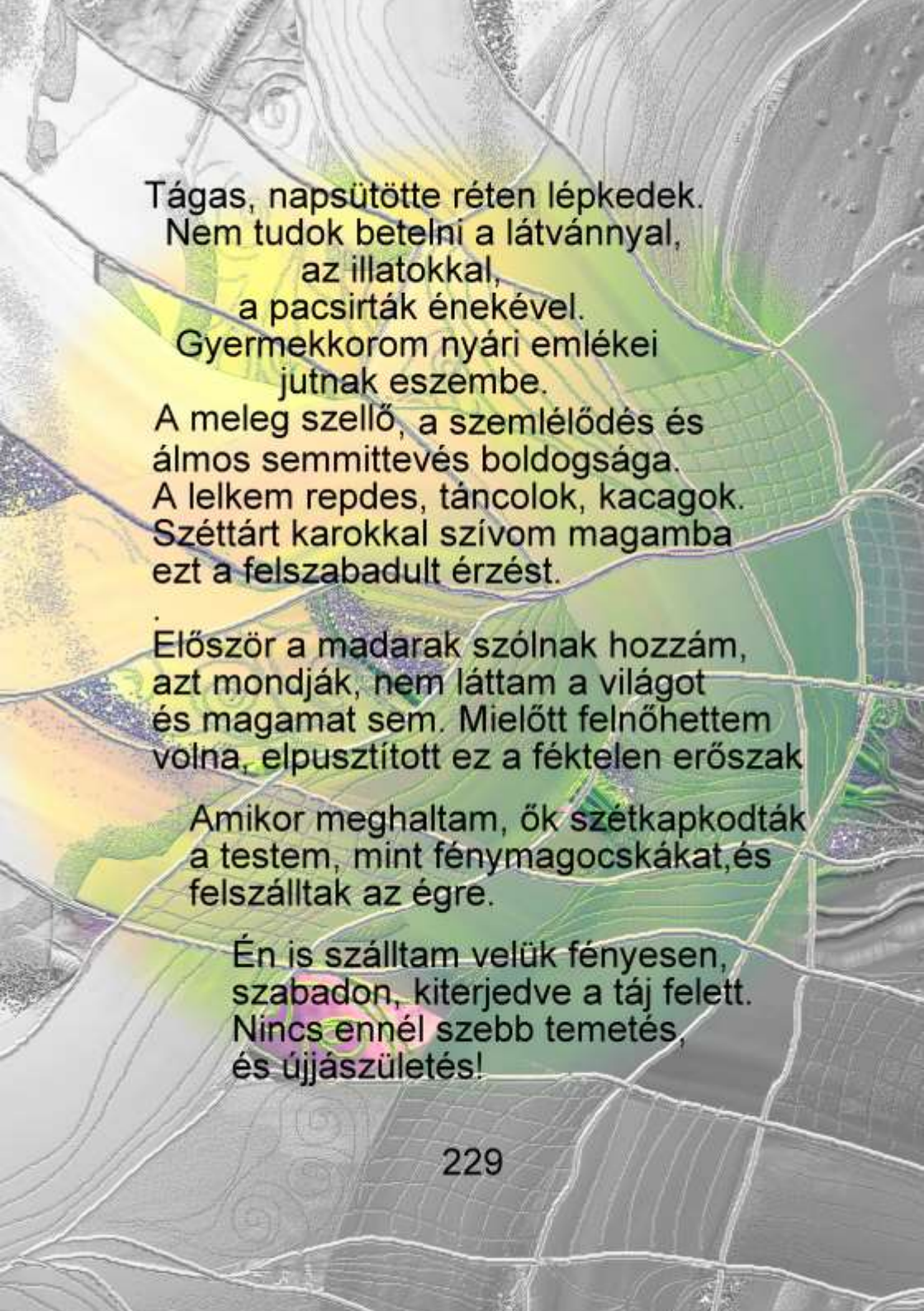
Fennséges nyugalomban telnek a
percek, míg nézem őt.

Körülöttünk minden békés,
nyugodt és szépséges.

A bogarak zümmögése,
a szellő lebbenése,
a fák lombjának
suhogása,
a nap

simogató melege
felemel, és elrepít engem innen.

Elhagyom ezt az életem, kilépek a
folyosóra, és megtalálom a kicsi zöld
ajtót ami a köztes létbe nyílik.

Tágas, napsütötte réten lépkedek.
Nem tudok betelni a látvánnyal,
az illatokkal,
a pacsirták énekével.
Gyermekkorom nyári emlékei
jutnak eszembe.

A meleg szellő, a szemlélődés és
álmos semmittevés boldogsága.
A lelkem repdes, táncolok, kacagok.
Széttárt karokkal szívom magamba
ezt a felszabadult érzést.

Először a madarak szólnak hozzám,
azt mondják, nem láttam a világot
és magamat sem. Mielőtt felnőhettem
volna, elpusztított ez a féktelen erőszak

Amikor meghaltam, ők szétkapkodták
a testem, mint fénymagocskákat, és
felszálltak az égre.

Én is szálltam velük fényesen,
szabadon, kiterjedve a táj felett.
Nincs ennél szebb temetés,
és újjászületés!

Távolról hallom a bölcsek hangját,
nehezen figyelek, mert a lábaim
visznek magukkal, keringek a
magas fűben kacagva.

- A lappangó félelmek most is
kísértenek?

- Tettél fogadalmat előző életedben?

-Nem, nem tettem. Nem is tudtam, mi
a félelem az utolsó napomig.

A bölcsek tudatják velem, hogy most
ebben az életemben megélhetem a
szerelmet, az anyaságot. Lehetek
társ és bölcs öregasszony is, amit
akkor nem élhettem meg.

Kapok tőlük egy kicsi, hal alakú
arany kést, azzal levághatom magamról
a rámtekeredett fonalakat.

Ha megteszem szabaddá válok.

Megszűnik a bénító félelem a testemben.
Hallgatom a szavakat, és hitetlenkedve
vizsgálom a kést.

Milyen kicsi, és a tenyerembe simul.
Inkább ékszernek látom, éle sincs.

Nem tudok betelni a látványával,
forgatom, simogatom. Lehet, hogy
ez nem is kés, hanem a villanás,
ami szabaddá tesz egy pillanat alatt.

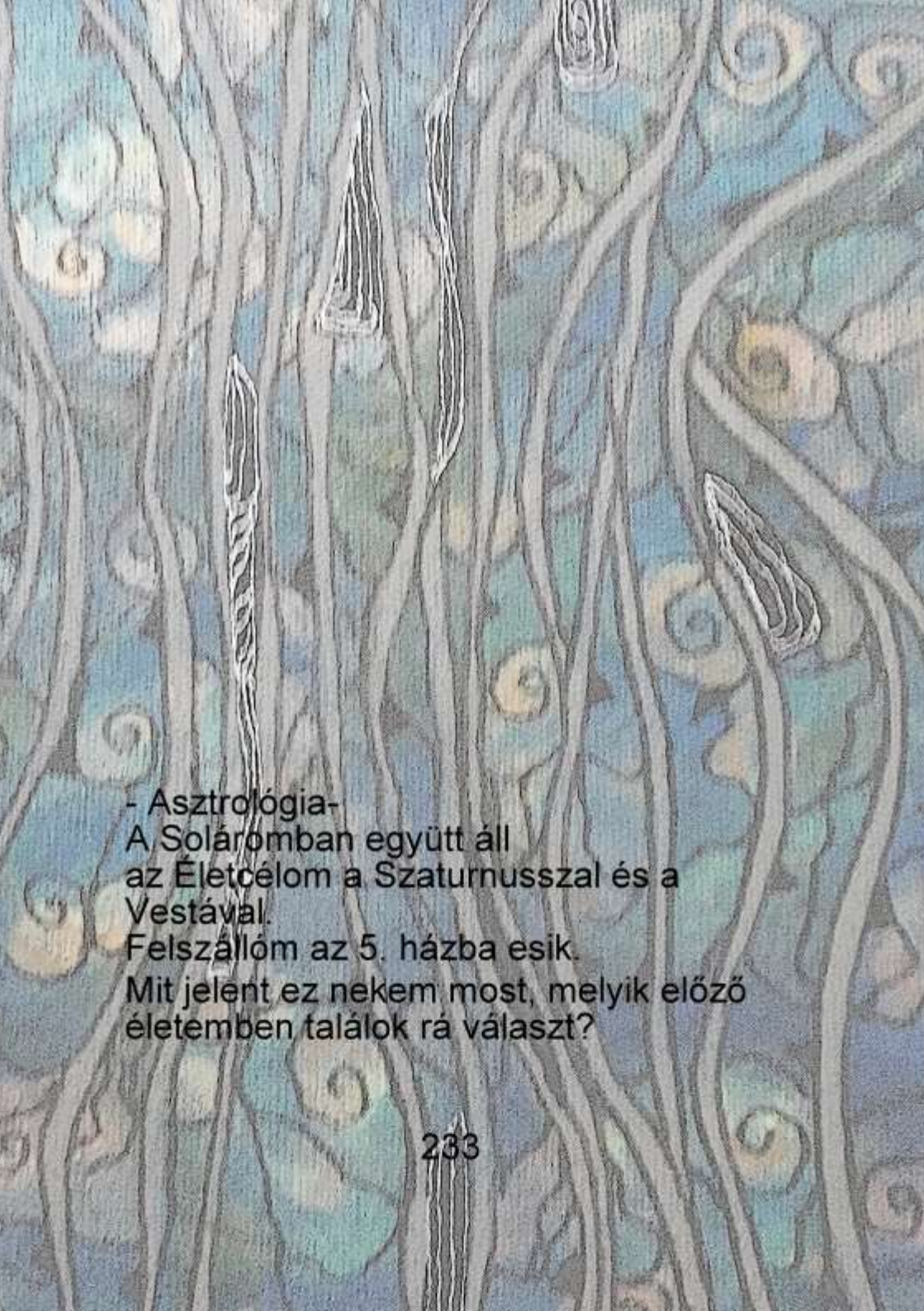
- A legfontosabb, amit a következő
életeidben megkapsz, mint ajándékot,
hogy szemeiddel láthatod a teremtett
világ szépségét.

A gyönyörködés, a töltekezés és
a hála kitöltheti ezentúl minden napod.

Köszönöm, hogy látok,
mindent látok!
Örömöm határtalan!

Hálásan szívom a levegőt magamba,
hallgatom a pacsirták énekét,
és tovább libbenek bizakodva.

- Asztrológia-
A Solárumban együtt áll
az Életcéloom a Szaturnusszal és a
Vestával.

Felszállóm az 5. házba esik.

Mit jelent ez nekem most, melyik előző
életemben találok rá választ?

Fény és melegség árad szét bennem, mikor körülnézek Belső templomomban. Itt mindig megnyugszom, és feltöltődöm energiával.

Térdelek kis oltárom és a lángoszlop előtt,
Kérem Teremtőm segítségét abban, hogy
válaszokat kapjak kérdéseimre.

Hívom Gábrielt és Felettes énemet, hogy
kísérjenek el az utazásra, vigyázzanak
rám, amikor szükséges. Kérem, hogy ne
felejtsem el azt, amit ott látok, hogy fel
tudjam idézni a velem történeteket.

Minden tiszta, a fényes folyosón,
légiesen suhanok előre.
Látok ajtókat, de nem keltik
fel a figyelmemet.

Már hosszú utat tettünk meg, amikor
rátalálok egy gyönyörű, fényesen csillogó,
zöld ajtóra.

Olyan az ajtó, mint egy pipacsokkal
teleszórt mező, pompás fémek színeivel.

Az egyik pipacs közepe az ajtó gombja.
Benyitok rajta.

Sötét van, de nincs hideg, lebben a levegő.
Falat tapintok magam mellett.
Elindulok a sötét folyosón botorkálva.
Biztos éjszaka van, olyan csendes minden.

Végül kijutok az épületből. Fúj a szél,
friss a levegő. A hold fénye gyéren
megvilágítja az épületet és az elem
táruló tájat. Hol lehetek?

Zúgást hallok, a tenger sós illatát fújja
felém a szél.

Most már látom az épületet is, ahonnan
kijöttem.
Kicsi görög templom. Visszafordulok,
és eljutok egy terembe, ahol
egy kő oltáron tűz parázslík.

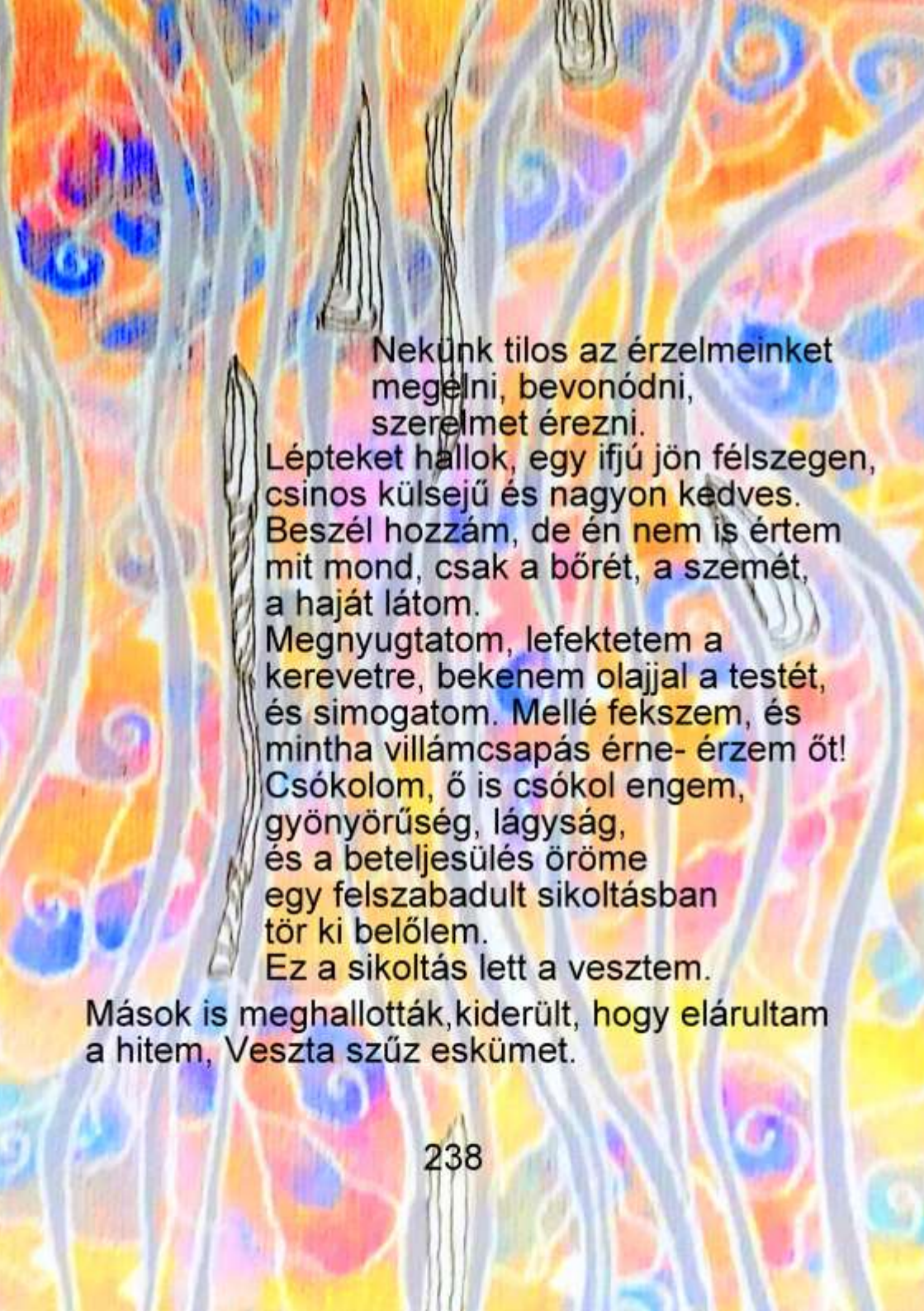
Magamra nézek, mit keresek én itt?
Hosszú, fehér fátyolszerű lepel
van rajtam, alatta meztelen
vagyok.

A hajam hosszú fekete,, már
nem vagyok fiatal,talán 40 éves lehetek.

Veszta papnőként őrzöm a tüzet,
és várom, hogy jöjjön valaki,
akinek a szolgáltatásaimra
van szüksége, hogy
kapcsolatba
léphessen
az istennővel.

Teljesen szenttelenül viselem azt, hogy
testemmel szolgálom őket.

Valami ködös burokban van a lelkem.
Ez a burok, most mintha repedezne.
Ahogy nézem a lángokat arra gondolok,
hogy én miért nem érezhetem azt a
szervedélyt, amit a testem
nyújt a látogatóimnak?

Nekünk tilos az érzelmeinket
megélni, bevonódni,
szerelmet érezni.

Lépteket hallok, egy ifjú jön félszegen,
csinos külsejű és nagyon kedves.
Beszél hozzám, de én nem is értem
mit mond, csak a bőrét, a szemét,
a haját látom.

Megnyugtatom, lefektetem a
kerevetre, bekenem olajjal a testét,
és simogatom. Mellé fekszem, és
mintha villámcsapás érne- érzem őt!
Csókolom, ő is csókol engem,
gyönyörűség, lágyság,
és a beteljesülés öröme
egy felszabadult sikoltásban
tör ki belőlem.

Ez a sikoltás lett a vesztem.

Mások is meghallották, kiderült, hogy elárultam
a hitem, Veszta szűz eskümet.

A következő képben azt látom, hogy egy
gödörbe tesznek, egy nagy, fekete kövel a
mellkasomon. Kell a kő, hogy segítsen
meghalni.

Mosolygok, és behunyom a
szemem, azokat a képeket
látom, amik a vesztetet
okozták, szeretkezem.

Élve eltemetnek, és megfulladok,
de én nem érzem, mert lebegek,
máshol vagyok.

Elhagyva ezt az életem, visszaléptem a folyosóra, és megláttam azt a kis zöld ajtót, amin be kellett nyitnom.

Szép nyári éjszakán a tűz körül ülünk, ők négyen öreg bölcsek lehetnek. A hangjukat hallom, de az arcukat nem látom.

Beszélnék hozzám:

- Megkaptad azt az érzést, amire vágytál. Nem volt több kívánságod. Örömdéért szörnyű büntetésben volt részed. Lelked felül emelkedett a testi síkon, boldogan haltál meg.

-Bocsáss meg azoknak akik ellened vétettek, és bocsáss meg magadnak is.

-Engedd el a fájdalmadat, keserűségedet, amit éreztél boldogtalanságod miatt.

-Tisztulj meg itt a tűz lángjainak fényétől, és szüless újjá.

-Ebben az életedben megélheted szabadon az érzéseidet, lehetőséget kapsz arra, hogy mélyre hatolhass önátalakításodban, így megszabadulhatsz karmikus adósságodtól.

-Hosszútávú célokat tűzhetsz magad elé, melyeket meg is tudsz valósítani.

-Kiteljesedhetsz életörömedben, kreativitásodban, és alkotó tevékenységeidben.

-Békében lehetsz önmagaddal, életednek új szakaszába léphetsz, megélheted a harmóniát és a teljességet.

-Vidd el szívedben ennek a tűznek a melegét, őrizd és tápláld, ahogy annak idején is tetted!

242

Milyen életfeladatom van az Antaresszel kapcsolatban, melyik előző életemben kapok erre választ?

-Asztrológia-

Radixomban a Felszálló Hold-csomópontom és az Életfeladatom együtt áll a Marssal és az Antaresszel.

Belépve Belső templomomba az ősz
fanyar illatát érzem. Lábaimmal mintha
puha avarban járnék. Fejem fölött pom-
pás színekben bólogatnak a fák. Leve-
leiken a tűz fénye megvillan, megmoz-
dulnak az ágak.

Sárga, vörös, barna színű levelek
hullanak a földre, azokon lépkedek.

Kezeimmel felmerítem őket,
arcomhoz tartom,
selymesen puhák, fanyar illatúak.

Szeretem az őszt, ismerős,
mámorító érzés kerít hatalmába.

Forgolódva keresem az oltárt,
Teremtőmhöz imádkozom, és
elmondom kérdésemet.

Kérem, hogy adja áldását
előző életi utazásomra.

Kérem, hogy kísérfen el
Gábfriel Arkangyal és
Felettes énem.

Lassan megkeresem az
ajtót előző élet folyosómra,
és belépünk rajta.

Sejtelmes lágy fények világítják meg a folyosót. Már hosszú ideje suhanunk csendesen, amikor egy zöld, deszka ajtó magára vonja a figyelmem. Egyszerű, felülete szúrós, vas kilincset lenyomva benyitok.

Éjszaka van, a földön fekszem bőrökbe takarózva. Arra ébredek, hogy görcsöl a hasam, vérzem.

Csak senki meg ne tudja!

Ha kiderül, hogy a magzatomat megint elvetélem, ezek megölnék engem.

Hangtalanul
kimászom
alvóhelyünkről.

Kerülöm a tűz fényét,
nehogy észre vegyenek

Nem köt ide engem
semmi.

Visszamegyek az időben.

Indián kislány vagyok. Az erdő szélén állnak a hosszúházaink, előttük játszom a többi gyerekekkel. Hosszu, sötét hajam szíjakkal van befonva, bőr ruhám és mokaszinom hímzett, csinos vagyok.

Anyám magához hív, megyünk gyűjtögetni az asszonyokkal az erdőbe.

Nekem is van tarisznyám. Gombákat, gyökereket, bogyókat gyűjtünk.

Szeretem az erdőt,
mindig tanulunk valami újat.

Anyáink, nagynénéink mindent megmutatnak nekünk,
amit fontos tudni.

Az erdő lassan feltárja előttünk titkait, ide tartozunk.

Én is az erdő
gyermeke
vagyok.

Előre megyek
az időben.

Hajnal van, még mindenki alszik, amikor
kiáltásokat hallok.

Villanó fények, és sikolyok, kapaszkodom
a takarómba. Nem látom, hogy kik
törnek ránk, csak azt érzem,
hogy semmivé kell válnom,
nehogy megtaláljanak!
Nem sikerül,
fejbe vágják engem is.

Amikor magamhoz térek, nagy a csend,
már reggel van.

Mindenem fáj, de körülnézek,
keresem a családom.

Vérbefagyva ott fekszenek körülöttem.
Anyám és a kicsi testvérem, hiába
szólongatom őket, halottak.

Nem tudom mennyi idő telt el
addig, hogy újra hangokat
hallok. Visszajöttek a gyilkosok?
Fekszem mozdulatlanul, de
megtalálnak. Hiába rúgkapálok,
sírok. Beszélnek hozzám, de nem
értem, mit mondanak. Takarómba
csavarnak és elvisznek magukkal.

Sokáig visznek, már nem látom a fákat.
Beérünk egy indián faluba. Egy asszony
meleg vízzel lemos engem, és enni ad.
Jó hozzám,
de a szívemben mégis ott a félelem,
hogy ők ölték meg a családom.

Előre megyek az időben.

Jók hozzám, felnevelnek azok, akik
befogadtak. A nyelvüket már beszélem,
Kisbékának hívnak.

Szeretetük jeléül, az én megkérdésem
nélkül férjhez adnak a középső fiúkhöz.

A kényszerű helyzetet elviselem.

Ha gyermeket szülök neki, akkor már
teljesen közéjük tartozom.

Nem sikerül, szörnyű görcsök között
elvetélek. Sötét szemek figyelnek.

Egy idő múlva újra magzat nő a szívem
alatt, és megint megtörténik velem ez a
szörnyűség. Görcsök rángatják a testem
tudom, hogy menekülnöm kell, mert a
vetelés bizonyosság arra, hogy nem
tartozom közéjük, nem lehetek a
család tagja.

A következő képben látom, hogy a
hajnalodó folyóparton erőtlenül,
véresen vonszolom magam.
Életerőm elfolyik.

Már elég messze vagyok a falutól,
hogy ne találjanak meg hamar.
Összeesem, testem eggyé
válík a homokkal, belesimul.

Már nem hallom a vízi madarak hangját,
nem érzem a hűvös levegő frissítő
lehelletét.
Csendben meghalok.

Egy vékony kis fénysugáron keresztül
kiszáll a lelkem, és elindul az
Antaresz felé, hogy ott megtudjam
ki vagyok igazán, és hová tartozom.

Elhagyom ezt az életemet, kilépek
előző élet folyosómra.
Hamar megtalálom a köztes lét
ajtáját, és belépek rajta.

Ködös felhők között botorkálok.
Hangokat hallok, de nem látok senkit.
Megint azt érzem, hogy magam vagyok.

Messziről egy hang szól hozzám.
-Lelked az Antareszre szállt, hogy megtaláld a családod, az őseidet.
Feltáruljon előtted indián néped története, múltja. Gyökereidhez kapcsolódhass.
-Nézz magadba, meg tudsz bocsátani a gyilkosoknak?

Továtűnő képekben lepergett előttem az egész életem.

Elfogadtam, hogy így kellett történnie, megbocsátok nekik, és magamnak.

-Tettél valamilyen fogadalmat életed során?

-Tettem.-Nem bízom senkiben, nem tartozom sehová. Nem szeret senki, én sem tudok senkit szeretni.

-Vond vissza ezt a fogadalmad!

-Ezek a fehér felhők most elringatnak téged, segítenek ellazulnod és átgondolnod ezt az életedet.

- Fogadd el, hogy a jelen életedben megélheted, amit akkor nem.
- Most van családod, társad.
- Gyermekeid, unokáid szeretettel vesznek körül minden nap.
- Egy jól működő közösségbe tartozol, egymást tisztelve, segítve építhetitek a jövőt.
- A hited átsegít minden nehézségen.
- Lebegj még itt egy kicsit a felhők között, pihenj nyugodtan.

Visszavonom fogadalmam, elengedem
fájdalmamat.

Elmerülve a felhőpaplanban,
jelen életem pozitív képei között
lebegek, és töltekezem energiával.
Feldolgozom a múltam, a jelenben
élek, és bízom a jövőmben.

252

-Asztrológia-
-Mit jelent az, hogy a radixomban
a 12. házban együtt áll a Napom,
Keironom és a Merkúrom?
Milyen képességeim voltak?

Nagyot huppanok, megérkeztem a
Belső templomomba. felállok és elindu-
lok előre. Majdnem teljes a sötétség.
Hol vannak a fények?
Imádkozom, kérem Teremtőtől az
arany fényt, és az engedélyt az utazásra.

Lassan szétárad a fény, érzem
a bőrömon és a
csukott szemeimen
keresztül is.

Kérem, hogy kísérjen és védjen utazásom
alatt Gábriel Arkangyal, mert ő az őran-
gyalom és Felettes énem, mint
belső vezetőm.

Nagyon nehezen tudom elmondani a ké-
résem, pedig sokat gondolkoztam rajta.
Itt, ebben a térben mintha szétfolyna
minden, ami eddig állandó volt.

Kérem, hogy meglássam, amit meglát-
hatok és meg tudjam jegyezni azt,
ami történik velem.

Kinyitom a szemem és ragyog minden.
Keresem a lángoszlop mögött az ajtót,
de nincs sehol. Kezeimmel simítom a
falat és már bent is vagyok!

Botorkálok, mert majdnem teljesen sötét van, akár merre nézek, mindenhol törmenlék és por. Közben egyre messzebb kerülök.

Gyökereket is látok kilógni a falból, semmi sem fénylik fel. Már hosszú utat tettem meg, amikor meglátok valamit a falban.

Leporolom, puha a tapintása, kerek, olyan, mint egy hatalmas sámándob. Símogatom, és mintha feléledne, széttárva a karom, pont akkora mint én! és hirtelen befordul. Nagyon megijedek, hogy hova esek be.

Nincs baj, szilárd a talaj a lábam alatt. Éjszaka van, kívülről látom magamat, ahogy járkálok a tűz körül.

Sok szem figyel rám a sötétből. Indián férfi vagyok, az arcom nem is látszik, úgy be vagyok festve. A rituáléban mintha vége lenne valaminek, furcsa várakozó a csend és nem történik semmi. Dermedt félelem lesz úrrá rajtam, érzem, most már én vagyok az a férfi. Előre megyek az időben.

Azt látom, hogy vashorog van a mokaszinomra kötve, a horgokkal és két fejszével mászok fel egy hatalmas fára. Nagyon magas, soha nem érek fel! Keserves a mászás. Látom a bőr ruhámat, talán 40 éves lehetek, én vagyok a sámán. Senki sincs körülöttem, titokban vagyok itt, egy csodálatos sas fészket keresem. Megtalálom! Két tojás van benne, az egyiket kiveszem, és az ölembe rejtem.

A következő képben azt látom, hogy a hónom alatt kikeltetem, és a kicsi fiókat húsdarabokkal etetem. A húst lekapja a szűrős botról. Megszeretem. Simogatom, beszélek hozzá és reptetem. Fúj a szél. Vastag bőrkesztyű van rajtam, egy nagy réten reptetem, és ő mindig visszarepül hozzám.

Előre megyek az időben.
Valamilyen áldozati állat csontjait égetem, nagy füst van körülöttem,
táncolok,
szólnak a dobok és a csörgők.

Idegen hangon énekelek. Széttárt
karokkal repülő s táncot járok a
tűz körül. Most sikerül, amire
vágok! Révületemben
sasom szemével
látom a tájat.
Ezt a tudást
nagyon
rosszra
használom:

kémkedem vele.

A sas szemével látok
a hegyeken túlra.

Repül a madár, és én látom, mi,
hogyan van odaát. Látom az ellenséges
indiánok faluját. Büszkén mindent el is
mondok a véneknek.

Később látomásomat felhasználva
harcosaink megtámadják őket. Hatalmas
az öldöklés, a falu a lángok martalékává
válík.

789 ember- harcos, öreg, asszony,
gyerek- hal meg szörnyű kínok között.

Ezt a csatát én akkor
nagy sikernek éltem meg,

Mindenki
csodálta
képességemet!

Előre mentem az időben, és láttam, hogy a sas még sokáig élt. Amikor elpusztult, csontjait a nyakamban hordtam, hogy velem legyen az ereje és tudása, még a halála után is.

Hosszú életet éltem. Amikor meghaltam, engem is elégettek, a zacskót a sas csontjaival mellém temették.

Már eleget láttam, kiléptem ebből az életemből, és még a folyosón is éreztem a füst fanyar szagát.

A szűk kis deszka ajtót nehezen vettem észre a kerek bőr ajtó mellett, úgy be volt temetődve, de a bordós vörös szín kiviláglott rajta.

Megtisztítottam az ajtót és beléptem. Egy füsttel teli réten voltam, nagyon sokan járkáltak, beszélgettek körülöttem.

Arcokat nem láttam, egyre csak mentem,
mintha keresnék valakit.
Nem találtam senkit,
akit ismerek.
Már kétségbe estem, amikor meghallottam
a hangot. Távolról jövő, nagyon mély
hang volt. Azt mondta, hogy,
akik most itt vannak,
mind miattam
haltak meg.

-Rosszra használtam a tudást.

Nagyon megdöbbsentem, próbáltam őket meg-
szólítani, de nem tudtam.
Kérdeztem, hogy a bűnömet hogyan tehetném
jóvá?

- Ezek a lelkek most itt vannak leszületve,
köréd fognak gyűlni a hátralévő idődben.
Most neked kell rajtuk segítened
a kincseiddel és tudásoddal!

Egy kéz kiborította a bőrzacskómból a csontokat és köveket.

- Ezek most gyógyító szavak lesznek, velük fogsz gyógyítani legalább 789-szer.

Így jelen életedben jóra használhatod a tudást, amit visszakapsz, de titokban kell tenned, mert te tartozol, neked nem tartozik senki.

Nagyon megérintettek a szavak.

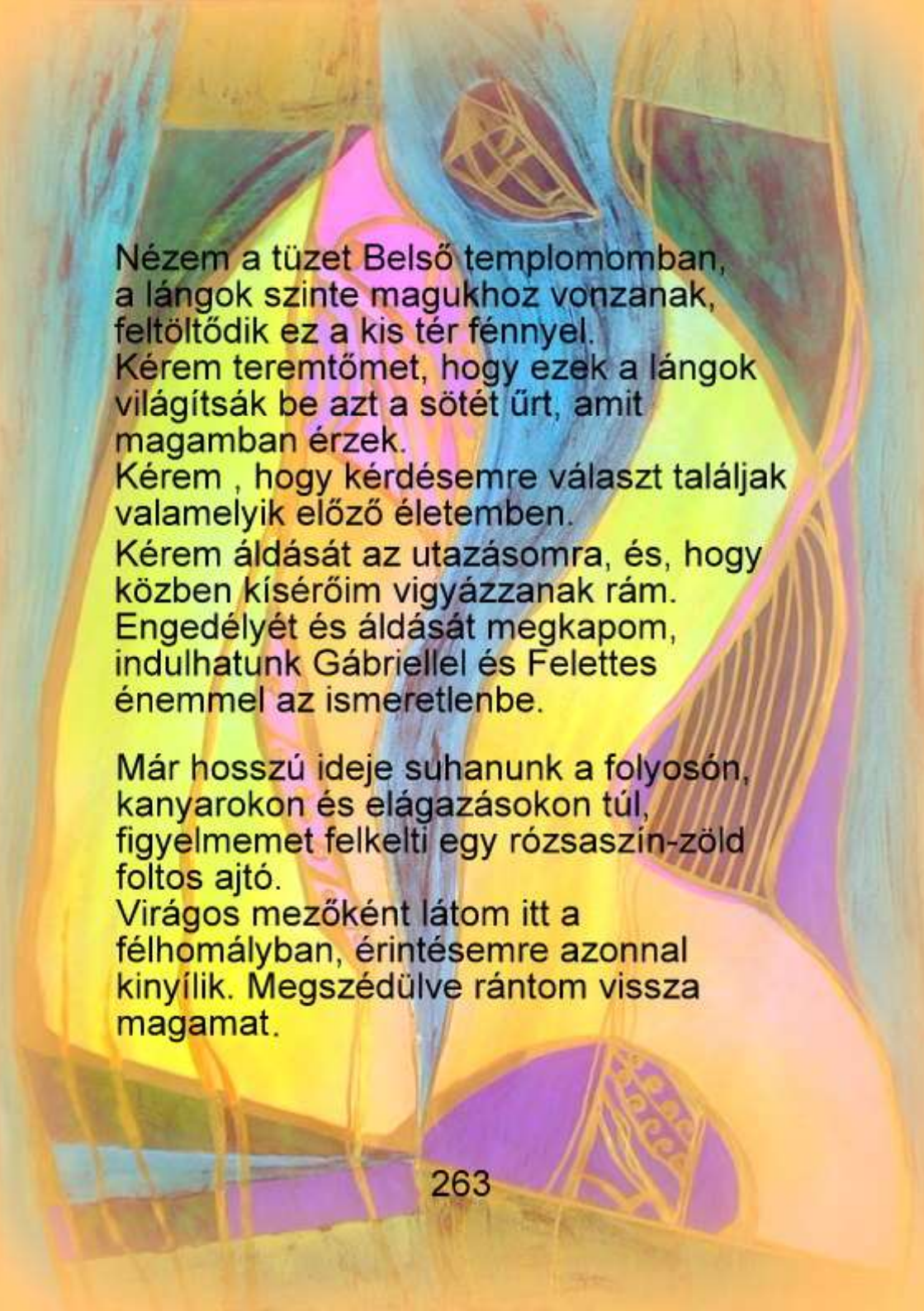
Most már értem, ezért kapom az álmokat, az angyali segítséget, a könyveket, az asztrológiát, hogy meg tudjam tenni, amit kell - titokban.

Elérzékenyültem, megbocsájtottam magamnak, és sietve visszajöttem oda, ahonnan elindultam.

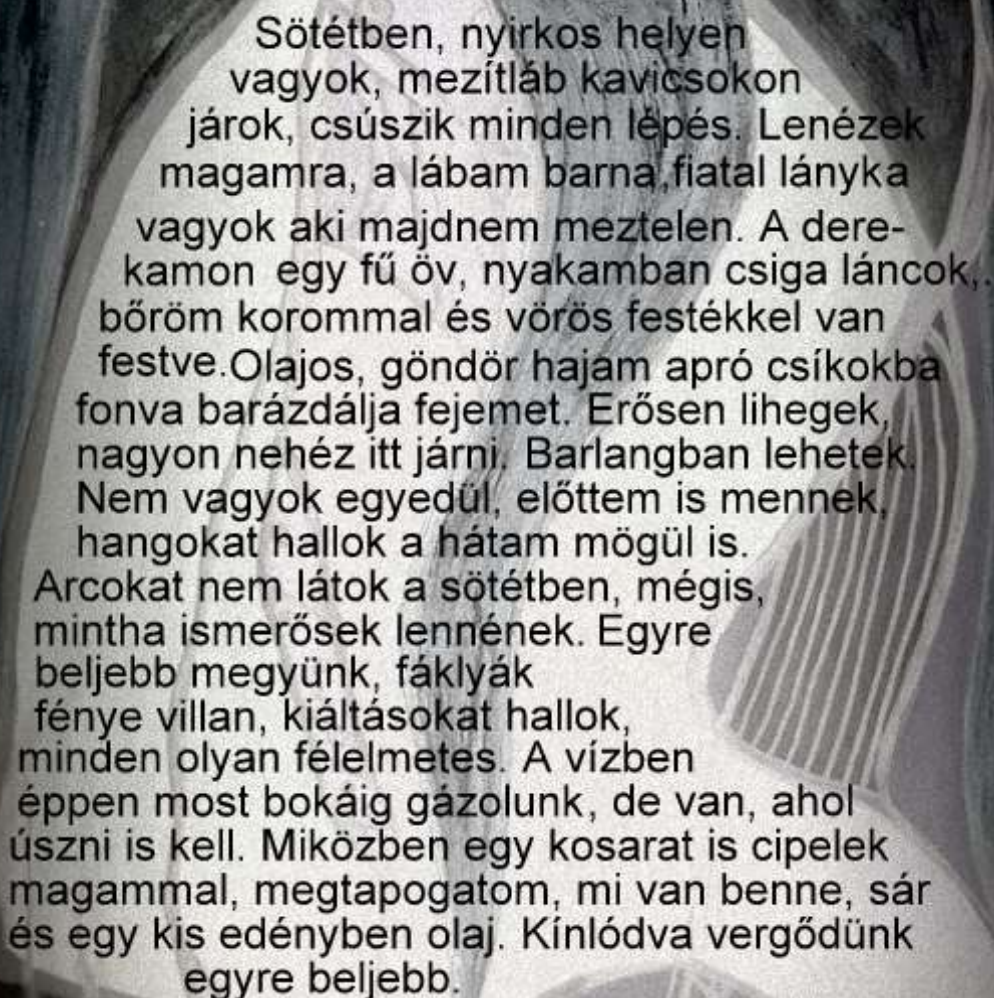

Hogyan találkozhatnék lelkem
gyökereivel? Plútóval, mint a
tudattalan erőinek szimbólumával?

The background is an abstract painting with a warm, golden-yellow and orange color palette. It features organic, flowing shapes in shades of blue, green, and purple, creating a textured, layered effect. The overall composition is vertical and expressive.

Nézem a tüzet Belső templomomban,
a lángok szinte magukhoz vonzanak,
feltöltődik ez a kis tér fényvel.
Kérem teremtőmet, hogy ezek a lángok
világítsák be azt a sötét űrt, amit
magamban érzek.
Kérem , hogy kérdéseimre választ találjak
valamelyik előző életemben.
Kérem áldását az utazásomra, és, hogy
közben kísérőim vigyázzanak rám.
Engedélyét és áldását megkapom,
indulhatunk Gábriellel és Felettes
énemmel az ismeretlenbe.

Már hosszú ideje suhanunk a folyosón,
kanyarokon és elágazásokon túl,
figyelmemet felkelti egy rózsaszín-zöld
foltos ajtó.
Virágos mezőként látom itt a
félhomályban, érintéseimre azonnal
kinyílik. Megszédülve rántom vissza
magamat.

Sötétben, nyirkos helyen
vagyok, mezítláb kavicsokon
járok, csúszik minden lépés. Lenézek
magamra, a lábam barna, fiatal lányka
vagyok aki majdnem meztelen. A dere-
kamon egy fű öv, nyakamban csiga láncok,
bőröm korommal és vörös festékkal van
festve. Olajos, göndör hajam apró csíkokba
fonva barázdálja fejemet. Erősen lihegek,
nagyon nehéz itt járni. Barlangban lehetek.
Nem vagyok egyedül, előttem is mennek,
hangokat hallok a hátam mögül is.
Arcokat nem látok a sötétben, mégis,
mintha ismerősek lennének. Egyre
beljebb megyünk, fáklyák
fénye villan, kiáltásokat hallok,
minden olyan félelmetes. A vízben
éppen most bokáig gázolunk, de van, ahol
úszni is kell. Közben egy kosarat is cipelek
magammal, megtapogatom, mi van benne, sár
és egy kis edényben olaj. Kínlódva vergődünk
egyre beljebb.

Akadályokkal teli, nehéz utunk végén
egy nagyobb terembe érkezünk, itt
már sokan vagyunk .

A fények megvilágítják a mennyezetről
lelógó cseppköveket, olyanok, mintha
félelmetes állatok lennének. Fázom és
reszketek.

Körbe állítanak bennünket egy kis domb
körül. Hátunk mögött a férfiak állnak,
A fal repedéseibe szúrják a fáklyákat.
Valamire várunk. Egy tök edényt
nyújtanak felém, mindenki iszik
belőle, fanyar, erős ízétől
öklendezem. Halkan megszólalnak
a dobok, utánuk a csörgők is.

Bekenjük egymást sárral és olajjal, megkezdődik
a lassú tánc, amit körben járunk.

Mögöttünk a férfiak talpa alatt a szívünk ritmusára
döng a föld. A hangoktól, vagy attól, amit ittam, nem
tudom, de forróság árad szét a testemben, minden
porcikámat nagyon érzem.

Egyre gyorsabb ritmusban táncolunk,
nevetek.

A férfiak furcsa mély hangon énekelnek,
úgy mozognak, mintha állatok
bőrébe bújtak volna. Nevetés
közben ismeretlen hangok törnek
fel belőlem is. A nagy forgatagban
egymásra esünk, sárban, olajban forgok a
földön. Valaki simogat, én is simogatom, akit
érek, a tomboló örömen keresztül ismerem meg
saját testem, állati ösztöneimet. A lüktetés és a
zene is lassan elcsitul, ziháló testek boldogan
ölelik egymást.

Valaki
átkarol, felemel,
ölel szorosán.
Festett arcában izzó
fekete szemeit
ismerem.

Ő a Sámán, de most
Vállára hajtom a fejem,
mormol, varázsló
végig simít,

Nem hallok, nem

Csak a szemeit

Lehet, hogy

nem félek tőle.
ő halkán
kezeivel
eggyé válunk

érzek
semmit.

látom.

meghaltam?

Előre megyek az időben. Fűkunyhóban
látom magamat, lány társaim és idősebb
nő rokonaim díszítenek. Festik a testem,
fonják a hajam. Belép egy fiatal harcos,
izmos teste ünnepi díszben, kincsekkel
teleaggatott bottal a kezében, széles
mosollyal a száján.
Ebből megértem, hogy most férjhez adnak.

Értem jött, kézen fogva kimegyünk a térre,
mindenki örül, a hatalmas tűz ég, már
csak ránk várnak. Megszólalnak a dobok,
csörgők, és mi ketten középen táncolunk.

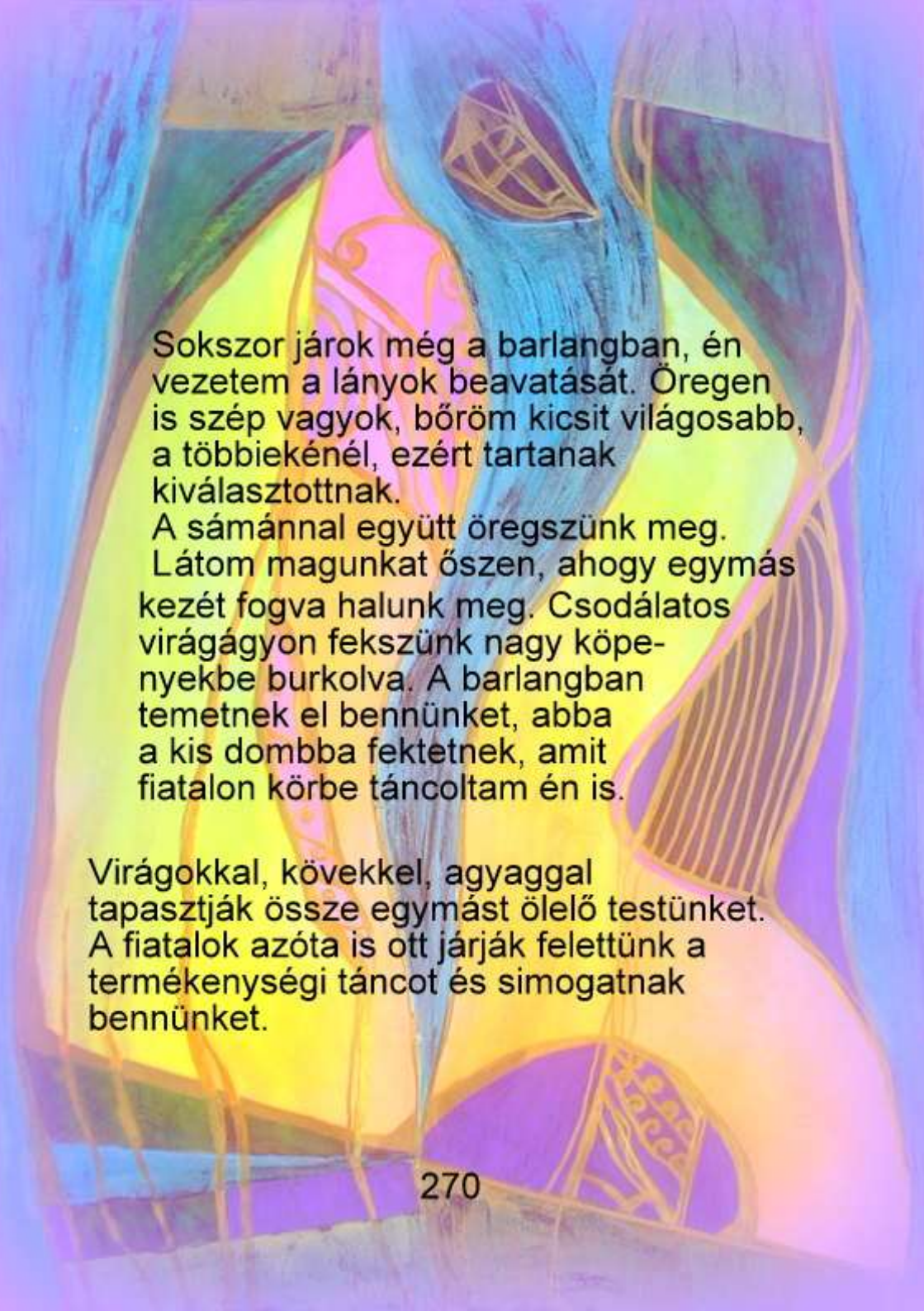
Olyan táncot járunk, mint a madarak.
Táncolva kér meg, és én táncolva
mondok igent.
Kirobbanó örömmel mindenki
csatlakozik hozzánk, egész éjjel
táncolunk.

Tudom, hogy szép vagyok, értékes,
szívem tele boldogsággal.

A következő képben látom, hogy kiválasztott szolgáló vagyok. Saját kunyhóm van, gazdagon feldíszítve. Sokan látogatnak. Gyógyítok füsttel, illatos olajokkal masszírozok, énekelek, táncolok. Érték a titkos jelekhez, amiket a testekre festek. Most gyermeket várok, később szoptatok, főzök, gyűjtögetek. Mindent közösen csinálunk, a gyerekeket is közösen neveljük.

Álmokat látok, és látom mások álmait. Ez a képességem lehetővé teszi, hogy a sámán utazásai alatt, míg ő transzban táncol és énekel, én mondom a többieknek, hogy mit lát és mit csinál odaát.

Ezért nagy tisztelettel vesznek körül a társaim, sokan félnek is tőlem, sámánasszonynak tartanak.

Sokszor járok még a barlangban, én
vezetem a lányok beavatását. Öregem
is szép vagyok, bőröm kicsit világosabb,
a többiekénél, ezért tartanak
kiválasztottnak.

A sámánnal együtt öregszünk meg.
Látom magunkat őszem, ahogy egymás
kezét fogva halunk meg. Csodálatos
virágágyon fekszünk nagy köpe-
nyekbe burkolva. A barlangban
temetnek el bennünket, abba
a kis dombba fektetnek, amit
fiatalon körbe táncoltam én is.

Virágokkal, kövekkel, agyaggal
tapasztják össze egymást ölelő testünket.
A fiatalok azóta is ott járnak felettünk a
termékenységi táncot és simogatnak
bennünket.

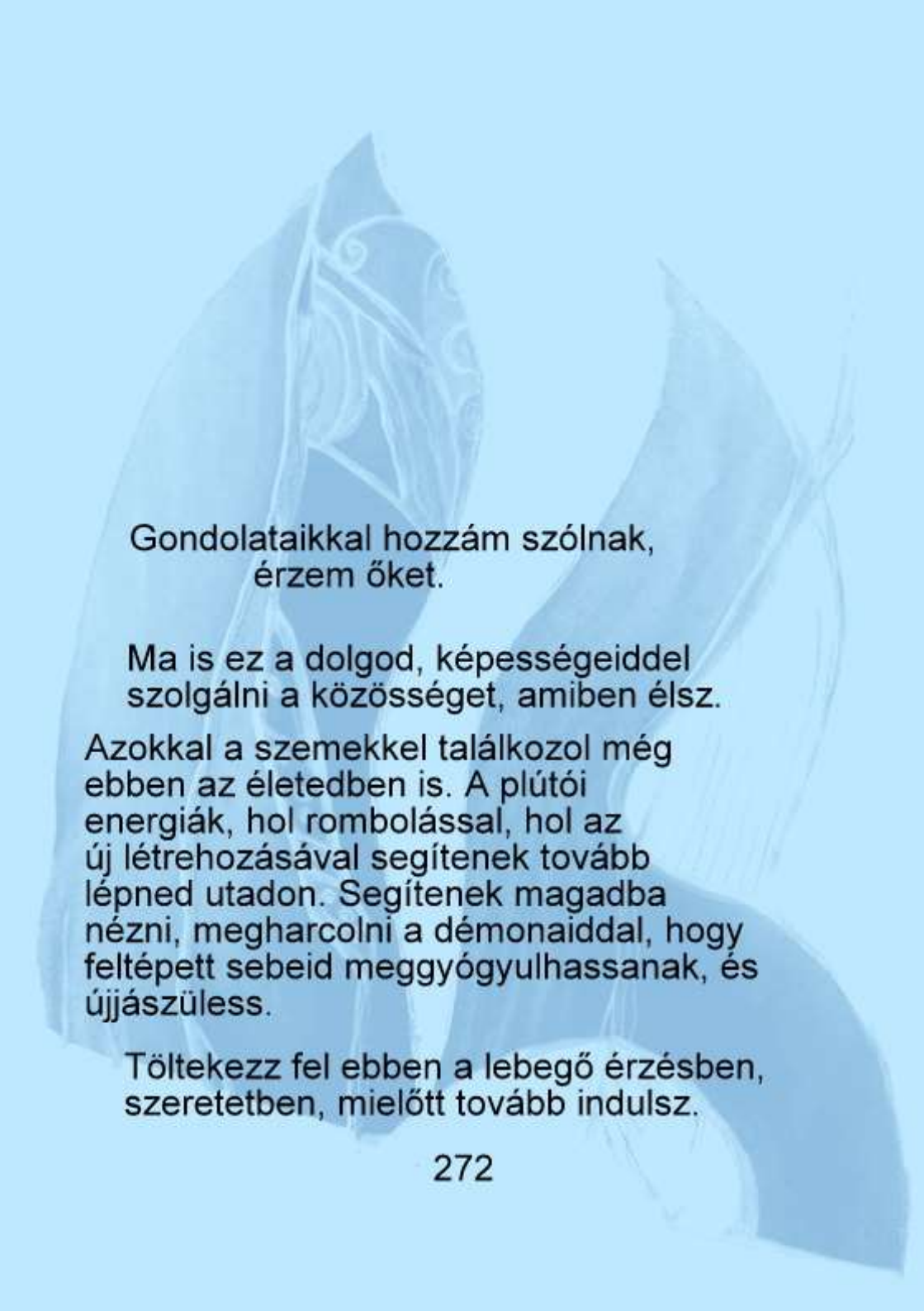
Elhagyva ezt az életemet, megtalálom azt
a kicsi ajtót, amin belépek a köztes létbe.

Hatalmas ködben egy hegytetőn imbolygok,
nem tudok leesni, mert lebegek.

Látok még lelkeket magam körül, de
nem szól hozzám senki. Életem fel-
villanó képekben pereg előttem,
illatokat, érzéseket élek újra,
jókat és rosszakat egymás után.

A dolgok megtörténtek velem,
nem értettem, hogy miért, nem
kutattam az okokat, összefüggéseket.

Képességeimet jóra használtam,
szolgáltam a közösséget.

Gondolataikkal hozzám szólnak,
érzem őket.

Ma is ez a dolgod, képességeiddel
szolgálni a közösséget, amiben élsz.

Azokkal a szemekkel találkozol még
ebben az életedben is. A plútói
energiák, hol rombolással, hol az
új létrehozásával segítenek tovább
lépned utadon. Segítenek magadba
nézni, megharcolni a démonaiddal, hogy
feltépett sebeid meggyógyulhassanak, és
újjászüless.

Töltekezz fel ebben a lebegő érzésben,
szeretetben, mielőtt tovább indulsz.

Elfojtott érzelmeim hol vannak most
a testemben?

Belső templomomba összekuporodva érkezem,
Felnézek, és minden rézvörös fényben úszik.
Eláll a lélegzetem, olyan gyönyörűek a fák.
Tekergő ágaik, csillogó leveleik szórják a
fényt mindenfelé. Testem, lelkem ebben a
vörös fényben fürdik.
Kérem Teremtőm áldását az utazásra,
kísérőimnek Gábrriel Arkangyalt és Felettes
énemet.

Mikor elindulunk, úgy érzem, hogy hátul
az oltár mögött a fal mentén kell tovább
mennünk. Ide már nem világítanak a fák,
sötét van, szinte tapogatózva haladunk
tovább. Elérünk oda, ahonnan már nem
lehet semerre sem menni.

Térdre borulok, és elsimítom a homokot a
földön, érzem, hogy ott egy csapóajtó van.
Megtalálom nehéz fémfogantyúját.

Minden erőmre szükségem van ahhoz, hogy
felnyissam. Csikorogva feltáruul, keskeny
lépcső vezet lefelé a félhomályban.

Mikor leérünk, a tér kitágul, és egy
sötétkék teremben találjuk magunkat.

Mintha lüktetne minden, nincsenek falak,
inkább olyan, mint egy barlang.

Messze tőlünk
parázsló tűz
fénye dereng.

Közvetlen
előttünk
meglátok
egy nagy ládát.

Fekete testét hideg
vaspántok fogják össze.

Találok rajta egy kulcslyukat, de nincs hozzá
kulcsom. Felvillan előttem a nevem:

itraMarti

aranyos, csillogó formában, fémesen.

Kezemben fogva beillesztem a lyukba, és
pont beleillik. Fordítok rajta egyet, a zár
nagyot kattanva kinyílik. Szörnyen nehéz a fedele,
felhajtván hideg szél csap az arcomba.

Megkapaszkodom, nehogy beleessek.

Látom, hogy a mélyen tátongó üregben
rögös formák örvénylenek. Tudom, hogy
le kell nyúlnom oda, de ez lehetetlennek
tűnik. Akkor Felettes énem megfogja a
bokáimat és biztat, hogy nyúljak bele
bátran. Mintha megnyúlnának a kezeim,
mélyen behajlok a láda szélének
támaszkodva, és megfogom
a legnagyobb rögöt.

Kiemelem!

-A félelmed- hallom Felettes énem.

-Nézd meg jól,
milyennek
látod?

-Nyúlós, tapadós, nehéz, hozzá ragad a
kezeimhez.

-Milyen a szaga? Íze van?

-Bűzös, fojtó, keserű,

-Hol rezonál a testedben, hol érzed a jelen-
létét?

-A mellkasomban, a szívemben. Szétterül
és szorít, egyre nagyobb akar lenni.

- A kezekben tartod, össze tudnád zsugorítani?
-Igen.- Gyúrom, nyomom. Egyre kisebb, labda, aztán alma méretű. Legvégül diónyivá válik.
-Szükséged van még erre az érzésre?
-Nincs!
-Akkor dobd el minél messzebb magadtól, oda a távolban parázsló tisztító tűzbe!
-Elhajítom, minden erőmet összeszedve. Messze repül, és felvillan, ahogy elég. Figyelmem újra a fortyogó mélység felé irányul. Belenézek, a sötét örvénylésben látok még nagy rögöket. Lehajolok, Felettes énem megtart. Kiemelem a következő nagy rögöt. A -Nem tartozom ide, kirekesztett vagyok!- érzését tartom a kezemben. Szúrós, hideg, éles. Rozsdás, vörös foltokat látok a szürke vason, nagyon nehéz.
-Hol rezonál a testedben?
-A fejemben. A bal arcomat, mintha le akarná vágni. A fogaimat, az orrom, a bal szemüregem, a homlokom bal felét erősen a csontomig hatolóan érzem hasítva szakítani.
-Szükséged van erre az érzésre?
-Nincs!
-Össze tudod zsugorítani most, ahogy a kezekben tartod?

-Igen!

Összenyomom egyre kisebbre, már csak akkora, mint egy dió.

-Hajítsd el magadtól minél távolabb!

Minden erőmet összeszedem, és elhajítom.

Fellobban és megsemmisül a tisztító tűzben.

Érzem, hogy még ki kell emelnem a -Fájdalom-

rögét a láda üregéből. Lent örvénylik a sötétlő

tömeg. Felettes énem segít. Megtart, ahogy

csípőmre támaszkodva

mélyen behajlok a

ládába. Majdnem

kicsúszik a kezeimből,

de megragadom,

és kiemelem,

nem tud lehúzni a mélybe.

A fájdalomnak alvadt vér színe van, bűdös,

rothadt szagú. Hús tapintású, csúszós,

cafatos, undorító- émelyítő.

-Hol rezonál a testedben? Hol érzed a

jelenlétét?

- A hasamban, görcsös szorítást érzek.
- Szükséged van neked erre az érzésre?
- Nincs!
- Össze tudod zsugorítani így, ahogy a kezekben tartod?
- Igen, szorítom erősen és zsugorodik, egyre kisebb lesz. Nehezen forgatom, szorítom, nyomom, amíg tojás méretű nem lesz.
- Hajítsd el minél messzebbre magadtól a tisztító tűzbe!

Felvillan a fény, amikor becsapódik.

Úgy érzem, mintha minden erőm elszállt volna, erőtlen, gyenge vagyok.

Lehajtom a láda fedelét és elindulok Belső templomomba. Szinte összeroskadva mászok felfelé a megnövekedett magas lépcsőkön. Mintha lefelé könnyebb lett volna az út. Kierünk, megkönnyebbülten, gyorsan lehajtom a csapóajtó fedelét. A hívogató fényeket követve újra a Belső templomomban vagyok.

Hálásan imádkozom, megköszönöm
Teremtőmnek, hogy ezektől az érzésektől
és terhektől megszabadulhattam, és
kísérőimnek, hogy segítettek, vigyáztak
rám. Kérem Teremtőmet, hogy Áldásos
Aranyszínű Fényét bocsássa rám.
Lefekszem a fák alá a templom kövezetére.
Az ágak rezgő leveleikkel fölém hajolnak,
mintha ölelő karok lennének.
Az arany fény szétárad a testemben,
feltölti csakráimat
tisztá életerővel.
Minden
levegővétellel
töltekezem.
Érzem, ahogy
áramlik
bennem
a melegség,
az életöröm.
Most már
felkelek, elhagyom Belső templomomat.
Kicsit még sétálok meditációm jól ismert
tájain, és megérkezem ide, ahonnan
elindultam.

„Mostanra tudtam elolvasni ezt a gyönyörűen megindító, intim önvallomást a képeidről, a meglátásaidról, az álmaidról és az életedről. Sokszor megcsordult a szívem. Láttam a képeidet, a festményeken áthatoló szavak megélt valóságait.

Hihetetlen utazásra lőttél, és visszatértél segíteni, tanítani látni a láthatatlant, érezni mindent!

Hálás lehet a környezeted, hogy tisztítani tudod őket a felismeréseiddel. Kívánom, hogy ez a tudás, tapasztalás soha ne váljon a hátrányodra! Ne elforduljanak tőled, hanem ők is felismerhessék, hogy rajtad keresztül megnyílhat számukra egy Kapu saját maguk felé. Mégegyszer köszönöm, hogy elolvashattam, bár sok helyen nagyon megrázott, még többször el fogom olvasni. Minden jót neked, légy nagyon boldog a felismeréseidben! Hozzon megnyugvást és feloldozást minden fogadalmad alól.“

2019

www.itramarti.hu